

တက္ကသိုလ်

နေ့ပင်းခေါင်

ဝမ်းအင်း၊ ခပ်လင်း၊ ရှိ

ဝံပုလွေ့နက်၏လျှို့ဝှက်ချက်

BURMESE
CLASSIC

တက္ကသိုလ်

နေပင်းအောင်

BURMESE
CLASSIC

ဝံပုလွေ့နက်၏လျှိုဝက်ချက်

ပထမပိုင်း

၂၀၁၃ ခုနှစ်

ပထမအကြိမ် အုပ်ရေး-၄၀၀

တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မာရီ၊ (ပန်းဝေဝေ စာပေ)

အမှတ် (၃၆၀) ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း။

ကျောက်တံတား၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်း နှင့် မျက်နှာပုံပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (မုံရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၄၀) ၄၅- လမ်း။

ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ☆ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဗိုအရေး
- ☆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးမှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ☆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ☆ ပြည်ပအားကိုး ပုဒ်မိန့်ရိုး အဆိုမြင်ဝိဒ္ဓိများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ☆ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံသာယာညီမျှစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်အသစ်တရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ ခိုက်ဖျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ =ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ☆ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းအားပြည့်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ☆ အမျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူပေးရေး။
- ☆ အဖွဲ့ဝင်တစ်စုတစ်စုဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက်ထောက်များ မပျောက်ပျက်အောင် ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ☆ နိုင်ငံတော်တစ်ရပ်လုံးတက်မြှောက်ရေး။
- ☆ အမျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူပေးရေး။

အခန်း (၁)

ညသည် မှောင်မည်းနေ၏။

ချန်အန်းမြို့တစ်မြို့လုံး အိပ်မောကျနေကြလေပြီ။

လမ်းမများပေါ်တွင် လူသွားလူလာမဆိုထားနှင့် ခွေးလေ

ခွေးလွှင့်များပင် သွားလာခြင်း မရှိတော့ချေ။

အိမ်များမှ မီးများလည်း ငြိမ်းသွားပြီး အိပ်မောကျနေကြ
လေပြီ။

လခြမ်းကွေးလေးသည် ကောင်းကင်၏အလယ်ဗဟိုသို့
တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ၏။

ထိုပြင် ခုနစ်စင်ကြယ်ကလည်း အမြီးထောင်နေရာ ညဉ့်
နက်လှပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

ရက်စာရက် ... တိတ်ဆိတ်၍ မှောင်မည်းနေသော ချန်အန်း
လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

၆ ❖ ထက္ကသိုလ်နဲလင်းအောင်

ဤအတိတ်ဆိတ်၍ မှောင်မည်းလှသော ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် မည်သို့သောလူများသည် လမ်းလျှောက်နေကြပါသနည်း။

ထိုစဉ် ... မှောင်ရိပ်ကျသော လမ်းချိုးကလေးတစ်ခုအတွင်း မှ လူလေးယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူလေးယောက်သည် လူတစ်ယောက် ဦးဆောင်ပြီး နောက်မှ လူသုံးယောက် လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

နောက်မှလိုက်ပါလာသူ သုံးယောက်၏လက်ထဲတွင် မီးပုံး ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး ခါးများတွင် ဓားကိုယ်စီ ချိတ်ဆွဲထား ကြသည်။

သူတို့လေးယောက်သည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် အိပ်စက်အနားယူခြင်းမရှိဘဲ မည်သည့်အကြံအစည်ဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လမ်းလျှောက်နေကြပါသနည်း။

အမှန်မှာ ... ထိုလူလေးယောက်သည် ချန်အန်းမြို့မှ တာဝန် ရှိသော လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ရှေ့မှ ဦးဆောင်လာသူမှာ တာဝန်ခံ ယန်ထိုက် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မိမိတို့၏တာဝန်ဝတ္တရားအရ ချန်အန်းမြို့တော် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဒုစရိုက်မှုကင်းဝေစေရန် အိပ်စက်အနားယူ

ဝံဂုထွေနှစ်သိက္ခာပုဂံ (၁) ❖ ၇

ခြင်း မရှိဘဲ ချန်အန်းမြို့တွင်းသို့ ကင်းလှည့်စောင့်ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မကြာမီ သူတို့သည် မင်းလမ်းမလယ်ရှိ ဝမ်းကြည်စိန်ရွှေ ရတနာရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။

ထိုစဉ် ...

သူတို့၏ခြေလှမ်းများမှာ တို့ခနဲ ရပ်တန့်သွားကြ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝမ်းကြည်စိန်ရွှေရတနာရောင်း ဝယ်ရေးဆိုင်ရှေ့မှ အစောင့်များ လဲကျသေဆုံးနေခြင်းကို မီးပုံးအိမ်မှ ထွက်ပေါ်နေသောအလင်းရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် တည်း။

ထို့ပြင် ... စိန်ရွှေရတနာဆိုင်၏တံခါးမှာလည်း ဟင်းလင်း ပွင့်နေ၏။ ယန်ထိုက်သည် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော လုံခြုံရေး တာဝန်ခံတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ... သူသည် စိန်ရွှေရတနာဆိုင်၏အခြေအနေကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်၏။

“အရေးကြီးတယ် အမြန်ဆုံးဝင်ရှာကြ”

သူက လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ စိန်ရွှေရတနာဆိုင်

❖ စာအုပ်အစုအဝေးအား

ဝန်ထောက်အဖွဲ့ဝင်များ (၁) ❖ ၉

ထဲသို့ ပြေးလွှားဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ နောက်မှလိုက်ပါလာသော လုံခြုံရေးတပ်သား သုံးယောက်ကလည်း ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်ကာ နောက်မှပြေးလွှားလိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။ ညသည် မှောင်မည်းနေ၏။

ပြင်ပလောကတွင်လည်း မှောင်မည်းနေ၏။

လုံခြုံရေးအစောင့်များ၏မီးပုံးများကြောင့်သာ တော်ရုံတန်ရုံ အမှောင်ကို ဖောက်ထွင်းပြီး အရာဝတ္ထုများကို မြင်တွေ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ခန်းမတွင် အလင်းရောင်များ လုံလောက်စွာ ရှိနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ...ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသောသွေးသံရဲ့ နှင့်အလောင်းများကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်နိုင်သည်။

ထို့ပြင် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင် ခေါင်းစွပ်စွပ်ထားသော လူတစ်ယောက်က အထုပ်အပိုးတစ်ခုကိုထမ်းလျက် ပြေးလွှားထွက်ခွာလာခြင်းကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... မပြေးနဲ့”

ယန်ထိုက်သည် ရှေ့မှ တားဆီးဟန့်တားလိုက်သည်။

“ဖယ်စမ်း”

ခေါင်းစွပ်နက်သည် အော်လိုက်၏။

“မင်း လက်နက်ချစမ်း”

“ဟောဒီမှာ ငါ့ဓား”

ခေါင်းစွပ်နက်သည် ကိုင်ထားသောဓားနှင့် စလွယ်သိုင်းခုတ်ချလိုက်၏။

‘ဝိုး’

ယန်ထိုက် အသေအလဲရှောင်လိုက်ရ၏။

‘ဝိုး ဝိုး ဝစ်’

ခေါင်းစွပ်နက်၏ဓားချက်သုံးချက်ဆက် ထွက်လာသည်။

ယန်ထိုက်ကလည်း မိမိ၏လက်ထဲမှဓားဖြင့် ပြန်လည်ခုခံလိုက်သည်။

‘ချွမ်း’

ဓားနှစ်လက် ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မှုကြောင့် မီးပွင့်များ ဖြာထွက်လာ၏။

ခေါင်းစွပ်နက်သည် ယန်ထိုက်၏ ခုခံသောဓားအရှိန်ကိုယူ

ထာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေထောက်တစ်ချက် ဆောင့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေ၏အရှိန်အဟုန်ဖြင့် စိန်ရွေ
ခုတ်ရာရောင်းဝယ်ရေးခန်းမ၏ဝင်ပေါက်တံခါးသို့ လွင့်မြောက်တက်
သွား၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ... သူ၏ဓားသည် ပြေးလွှားဝင်
ရောက်လာသော လုံခြုံရေးတပ်သားသုံးယောက်၏ရင်ဘတ်များအား
ကောက်ပင်များ ရိုတ်သိမ်းလိုက်သည့်အလား လှီးဖြတ်သွားသည်။

“အား”

“အိး”

“အွန်”

စူးရှနာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံများနှင့် လုံခြုံရေးတပ်သား
သုံးယောက်မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားကြ၏။

ဓား၏လှီးဖြတ်ပုံမှာ တိကျလှသည်။

တပ်သားသုံးယောက်မှာ လဲကျသည်နှင့် အသက်ထွက်
သွား၏။ သူသည် ဤလုံခြုံရေးတာဝန်ခံဘဝ၌ ကျင်လည်ခဲ့သည်မှာ
ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အသက်အရွယ်မှာ ၂၅-နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း သူ၏

သိုင်းပညာမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်ရှိ၏။

သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ခဲ့လျှင် အတော် နာမည်ကြီး
လောက်နေပေပြီ။

အလွန် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကြောင့် ဒုစရိုက်သမားများစွာ
အား နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ယခုတွင်မူ ... ယန့်ထိုက်သည် သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
တွင် မတွေ့ဖူးခဲ့သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအကောင်းဆုံး ဓားသမား
တစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ
သဘောပေါက်လိုက်၏။

သူ၏ငယ်သားများ တံခါးအဝင်ဝ၌ နာကျင်စွာအော်ဟစ်ပြီး
လဲကျသွားသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်သည်။

သူ ရင်နာသည်။ သူနှင့် သူ့တပ်သားများသည် ရန်သူများ
ကို အမြဲတမ်း အသက်စွန့်ပြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဒဏ်ရာခြင်းမှတစ်ပါး သူတို့ မသေခဲ့ကြပါ။

သို့သော် ယခု သူတို့ သေကြလေပြီ။

သူသည် အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်၏။

“မင်း မလွတ်စေရဘူး”

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူသည် အခန်းအပြင်သို့ ခုန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ခေါင်းစွပ်နက်က လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ ... ကြက်ဥလုံးခန့်ရှိသော အနီရောင် အလုံးတစ်လုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့် ကျရောက်သွားသည်။

ယင်းအနီရောင်အလုံးသည် ကြမ်းပြင်နှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

'ဝုန်း'

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ... မီးခိုးလုံးများ ထွက်ပေါ်လာပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး မီးခိုးများ ဖုံးလွှမ်းသွားလေတော့သည်။

ယန်ထိုက်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

သူက နောက်သို့ ကမန်းကတန်း ခုန်ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ခုန်ဆုတ်ရခြင်းမှာ ခေါင်းစွပ်နက်ပစ်သည့် လက်နက်မှာ ယမ်းထုပ်ဖြစ်နေမည်ကို စိုးရိမ်၍ဖြစ်သည်။

ယမ်းထုပ်ဖြစ်နေက တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်ပြီး သေရပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အနီရောင်အလုံးမှာ ယမ်းထုပ်ဖြစ်ပုံမရပါ။

မီးခိုးများသာ အဆက်ပြေထိ ထွက်နေပါသည်။

ထိုမီးခိုးများထဲမှ ခေါင်းစွပ်နက်လူ ထွက်လာပြီး တိုက်ခိုက်

ခြင်း မရှိပါချေ။ မကြာမီ မီးခိုးများ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပြယ်သွားပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ ခေါင်းစွပ်နက်လူအား မတွေ့ရတော့ချေ။

ယန်ထိုက်က တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းစွာခေါက်လိုက်၏။

“တောက်”

သူသည် လွန်စွာဒေါသထွက်သွား၏။

ဤအရေးအခင်းအတွက် သူ စိတ်မပြေနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ မိမိ၏ငယ်သားသုံးယောက် ဆုံးရှုံးရပြီး ရန်သူလည်း လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ယင်းတဒင်္ဂီအချိန်လေး၌ ညည်းညူသံသို့ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ယန်ထိုက်က ညည်းညူသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ အသက် ၅၀-နှစ်ကျော်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူးလွန်၍ ညည်းညူနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ထိုလူထံသို့ ပြေးသွားကာ ပွေ့ထူလိုက်၏။

လဲကျနေသူ၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ယန်

၁၄ ♦ ခံစားရုံထဲကလေးအောင်

အိမ်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

“ဟင် ... သူဌေးကြီး ဝမ်းလုံကျူး”

ဝမ်းလုံကျူးက သူ့အား ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရ

သောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ ...

“ဝ ပု လွေ နက်”

သူသည် မသိမကွဲ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ သေဆုံးသွားတော့၏။ ယန်ထိုက်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည်။

ဝမ်းလုံကျူးကဲ့သို့သော လူမျိုးအား အနိုင်ယူတိုက်ခိုက်နိုင်သော ဝံပုလွေနက်ဆိုသူ၏ သိုင်းပညာမှာ မှန်းဆ၍ မရလောက်အောင် မြင့်မားနေကြောင်း သူက ကောင်းစွာသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ပြင် မိမိအား တိုက်ခိုက်သည့်ခားချက်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိမိငယ်သားသုံးယောက်ကို ခားချက်တစ်ချက်တည်း ဆွဲ၍ သတ်သွားပုံကိုလည်းကောင်း၊ မိမိအား မီးခိုးငွေ့လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီး အလွတ်ပြေးသွားနိုင်ပုံကိုလည်းကောင်း ကြည့်ပါက ထိုသူသည် သိုင်းပညာထိပ်တန်းအဆင့်ကို တတ်မြောက်နေပြီး ယခု

ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ရာ၌လည်း အတွေ့အကြုံရှိကြောင်း သူသိရှိလိုက်၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဝံပုလွေနက်၏ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆစ်နှင့် သိုင်းပညာကို မိမိ ကောင်းစွာမြင်တွေ့လိုက်ခြင်းမှာ သူ့ကို ခြေရာခံလိုက်ရန် သဲလွန်စရာခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူက ဝံပုလွေနက်အား မရမကလိုက်၍ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေတော့သည်။

သူသည် ညအမှောင်တွင်း၌ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ သူ၏ ဌာနချုပ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အချိန်သည် တစ်စတစ်စ ကုန်ဆုံးလာ၏။

အမှောင်ထုမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း အင်အားပျော့လာကာ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်ပြာရောင်သမ်းလာသည်။

ရွှေလိမ္မော်ရောင် နေခြည်များသည် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်သို့ လှပစွာ ဖြာကျလာ၏။

သာယာလှပသော နံနက်ခင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ... အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော သတင်းဆိုးတစ်ခုက မင်္ဂလာနံနက်ခင်းကို ချေဖျက်ကာ ချန်အန်းမြို့တစ်မြို့လုံးအား ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။

ထိုသတင်းဆိုးကား ... မနေ့ညတုန်းက မြို့လယ်မင်းလမ်း
မရှိ ဝမ်ကြည်စိန်ရွှေ ရတနာရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဝမ်လုံကျုံးနှင့်
ဝန်ထမ်းများအား ဝံပုလွေနက်ဆိုသည့် လျှို့ဝှက်လူက သတ်ဖြတ်ကာ
လျှံငွေငါးသိန်းဖိုးရှိ ရတနာပစ္စည်းများနှင့် ငွေများကို လုသွားသည်
ဆိုသည့် သတင်းဆိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုမှခင်းအား မျက်မြင်သက်သေဖြစ်သော လုံခြုံရေးတာ
ဝန်ခံ ယန်ထိုက်နှင့် ဥပဒေဘက်တော်သားများက လိုက်လံစုံစမ်းရှာ
ဖွေ ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။

သို့သော် ... သုံးနှစ်ခန့် အချိန်များ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရသော်
လည်း ဝံပုလွေနက်ဆိုသည့်လူ၏ သတင်းအစအနကိုပင် မရခဲ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ဝမ်ကြည်စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်း
ပိုင်ရှင် ဝမ်လုံကျုံး အသတ်ခံရသည့် အမှုကိစ္စသည် ချန်အန်းမြို့သူ
မြို့သားများ၏အသိဉာဏ်တွင် တဖြည်းဖြည်း မေးမှိန်ကာ ပျောက်
ကွယ်လုနီးပါး ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း (၂)

ယင်စန်းတောင်။

ယင်စန်းတောင်သည် သာယာလှပသော တောင်တစ်လုံး
ဖြစ်သည်။

အဝေးမှကြည့်ရှုမည်ဆိုလျှင် ယင်စန်းတောင်အား အစိမ်း
ရောင်တောင်တစ်ခုအဖြစ် တွေ့မြင်ရပါလိမ့်မည်။

ယင်စန်းတောင်ပေါ်တွင် ... စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်
ပင်ကြီးငယ်များ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် အစိမ်းရောင်တောင်ကြီးဟု ထင်မှတ်ရသည်။

ဆောင်းရာသီဖြစ်သောကြောင့် ချိုးငှက်တစ်ကောင်၏သာ
ယာသော ဘာသာဘာဝအော်မြည်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရ
သည်။

‘ကူကူး ကူကူး’

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ယင်စန်းတောင်ပေါ်တွင် ချိုးကူ
သံကို ကြားနေရသည်မှာ လွမ်းမောဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

ယင်စန်းတောင်ပေါ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် လူ
တစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

ထိုလူသည် အသက် ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံ
ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါးပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျစ်
လျစ်သန်မာပုံရ၏။

အထူးသဖြင့် ... တလက်လက်တောက်ပနေသော မျက်လုံး
အစုံက သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်မားမှုကို ဖော်ပြနေသည်။

နားထင်များ ချိုင့်ဝင်နေခြင်းက သူ၏အတွင်းအားကောင်း
ပုံကို ဖော်ပြနေသည်။

ထိုလူသည် သဘာဝ၏သာယာလှပပုံကိုလည်းကောင်း၊
လွမ်းမောဖွယ်ရာကောင်းလှသည့် ချိုးကူသံကိုလည်းကောင်း မမြင်

မကြားရသကဲ့သို့ပင် သူ၏မျက်နှာမှာ ဟန်မူရှာကင်းခဲ့နေ၏။

သူသည် သဘာဝအလှအပံကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်လှသည်။

သို့သော် ... သူသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

တစ်ချိန်လုံး ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ငြိမ်သက်နေသောလူသည်
အဘယ်ကြောင့် လှုပ်ရှားသွားရသနည်း။

အကြောင်းရှိပါသည်။

လူသာမန်တို့အနေဖြင့် ဤအကြောင်းကို သိရှိမည် မဟုတ်
သော်လည်း သူတို့လို သိုင်းသမားများအဖို့ လေတိုက်သံ၊ သစ်ရွက်
လှုပ်သံ၊ ငှက်အော်သံ၊ လှုပ်ရှားသံ တစ်ခုခု ကြားလိုက်ရသည်နှင့်
တစ်ခုခုထူးခြားပြီးကို သိတတ်ကြသည်။

အဘယ်ကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသနည်းဆိုသော် ...

အဝေးဆီမှ အချက်ကျကျအော်ကြည်နေသော ချိုးကူသံ
များ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ... ချိုးကူသံများ အဘယ်ကြောင့် ရပ်တန့်
သွားပါသနည်း။

ချိုးကူသံ ရပ်ဆိုင်းခြင်းကိစ္စတွင် တစ်ခုခု ကိစ္စထူးမည်မှာ
သေချာပါသည်။ သို့သော် ဘာကိစ္စမှန်း မသိသေးပါ။ ချိုးကူသံ တိတ်
ဆိတ်သွားသောအခါ ယင်စန်းတောင်တစ်ခုလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်
သွားသည်။

သို့သော် ... ယင်စန်းတောင်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် တောင်
တက်လမ်းကလေးတွင် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

‘ဖျပ် ဖျပ် ဖျပ်’

မကြာမြင့်မီ ... လူသုံးယောက် တောင်ပေါ်သို့ တက်လာ
သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူသုံးယောက်ကို ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ရပ်နေသူက သေ
ချာစွာ လှမ်းတွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

သူရပ်နေသည့်နေရာမှာ ထိုလူသုံးယောက်ကို အသေအချာ
မြင်နိုင်သောနေရာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုတောင်တက်လမ်းသည် လူလေးယောက်မျှ ရင်ပေါင်
တန်း လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။ ယခု သုံးယောက်ဆိုတော့ သူတို့
ကောင်းကောင်းရင်ပေါင်တန်း လမ်းလျှောက်လာနိုင်ကြသည်။

ထိုလူများသည် မြွေတစ်ကောင် တွန့်လိမ်နေသည့်အလား
ကျွေ့ကောက်သော တောင်တက်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်း
လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုလူသုံးယောက်၏ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားမှာ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး မတူညီကြချေ။

ညာဘက်မှလူသည် လေတိုက်လျှင်ပင် လဲကျလုမတတ်
ပိန်လွန်းလှသည်။

မျက်နှာမှာ သွေးရောင်ကင်းမဲ့ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ
၏။ ထိုလူအား ကြည့်ရသည်မှာ လူမမာတစ်ယောက်နှင့်ပင် တူသေး
လှသည်။ ဘယ်ဘက်ကလူသည် လူဝကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝလွန်းသောကြောင့် သူ၏ခြေလှမ်းကို
ပင် မနည်းလှမ်းနေရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

လူဝကြီးမှာ လမ်းလျှောက်သောအခါ စည်ဝိုင်းကို လှိုင့်သလို
မျိုး ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ... သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ သွက်လက်ဖျက်
လတ်လွန်းလှသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏အလယ်မှ လိုက်ပါလာသူမှာ လူပုလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် ထိုလူသုံးယောက်၏ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစား
မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်သို့မျှ ဆက်စပ်၍မရလောက်အောင်ပင်
ကွဲပြားနေ၏။

မည်မျှပုသနည်းဆိုသော် ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏
အရပ်အမောင်းမျှသာ ရှိသည်။

သို့သော် ... သူတို့သုံးဦးတွင် တူညီသောအချက်တစ်ခု ရှိနေပါသည်။ ထိုအချက်မှာ ... သူတို့သုံးယောက်လုံးသည် ရက်စက်သော အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်နေကြခြင်းပင်တည်း။

ထူးဆန်းသည်မှာ ... သူတို့လျှောက်လှမ်းလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သွေးများ တစ်စက်စက် ကျနေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အရာမှ သွေးစက်များပေးသည်။

ယင်းသွေးစက်များသည် ထိုလူသုံးဦး၏ကိုယ်မှ စီးကျလာသော သွေးစက်များ မဟုတ်ပါချေ။

ချိုးငှက်တစ်ကောင်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ စီးဆင်းလာသော သွေးများပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းချိုးငှက်ငယ်သည် ညာမှ ပိန်လွန်းသောလူ၏လက်ထဲတွင် ရှိနေသည်။

ချိုးငှက်၏ကိုယ်မှ သွေးများသည် လမ်းကလေးပေါ်သို့ တစ်စက်စက် ကျရောက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ ... သွေးစက်ထိတွေ့ရာ တောလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ မြက်ပင်များသည် ညှိုးနွမ်းကာ ခြောက်သွေ့သွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တော်တော်ကြီးသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏အရွက်များသည် ပင်လျှင် အံ့ဩဖွယ်ရာ ညှိုးနွမ်းသွား၏။

ချိုးငှက်ငယ်၏သွေးထဲ၌ မည်ကဲ့သို့သော ထူးဆန်းထက် မြက်သည့် အာနိသင်များ ရှိနေပါသနည်း။

မည်သည့်အဆိပ်များ ရှိနေပါသနည်း။ ဤသည်ကို စွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်ကြရပါမည်။ တောင်ပေါ်လေသည် တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည်။

တိုက်ခတ်နေသောလေသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးစိန်လာသည်ဟု သစ်ပင်အောက်မှလူက သိလိုက်သည်။

ထိုအေးစိန်မှုဒဏ်ကို ထိုလူခံနိုင်ပါသည်။ အတွင်းအားပြည့်ဝသည့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပေပဲ။ ဤရာသီဥတုဒဏ်ကတော့ အသေးအဖွဲ့ပင်။

ထိုဒဏ်ကလေးကို ထူးထူးခြားခြား ခံစားနေရသည်ဆိုလျှင်သာမန် အရပ်သူအရပ်သားများနှင့် ဘာပို၍ ထူးခြားတော့မည်နည်း။

ထို့ပြင် ယင်းလေထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အန္တရာယ်၏အငွေ့အသက်များ ပါလာနေသည်ဟုလည်း သူက

ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် သူ၏ဟန်မူရာမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း အလျဉ်း မရှိချေ။ ပကတိတည်ငြိမ်နေသည်။

သူသည် သိုင်းလောက၌ အလွန်ကျော်ကြားသည့် လူသုံး ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပေတော့သည်။

မကြာမီ ထိုလူသုံးယောက်၏လမ်းလျှောက်ပုံမှာ လျင်မြန် လွန်းလှသည်။

ကိုယ်ဖော့ပညာ လွန်စွာကောင်းကြောင်း သိသာသည်။ သူတို့သည် မကြာခင်ပင် သစ်ပင်အောက်မှ လူအနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ သူတို့က သစ်ပင်အောက်မှ လူ၏ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့၏အေးစက်စူးရှသော မျက်လုံးသုံးစုံဖြင့် သစ်ပင်အောက်မှလူအား စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့၏အကြည့်မှာ စူးစမ်းသော အကြည့်ပင်။ ဤလူသည် မည်သို့သောလူနည်း။ သိုင်းပညာကောင်းသလား။ အတွင်းအား ပညာ ကောင်းသလား။

ထူးခြားချက် မည်သို့ရှိသနည်း။

သိုင်းပညာ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သူများတွင် ထူးခြားချက် တစ်ခုခုတော့ ရှိကြသည်။

အတန်ကြာမှ ... ပိန်လွန်းသောလူက စကားစလိုက်သည်။
“စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”

သစ်ပင်အောက်မှလူက မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိချေ။
ထိုအခါ ... ပိန်လွန်းသောလူက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ”
သူ၏ရယ်မောသံမှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံများ ရောယှက် ပါဝင်နေလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ... သူက သစ်ပင်အောက်မှလူအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“အခုလို စောင့်နေတဲ့အတွက် အားနာလှပါတယ်ဗျာ၊ ဒါ ကြောင့် ဒီလက်ဆောင်ကလေးကို လက်ခံပါ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် ဝဲဘက်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှား လိုက်သည်။

“ဝိုး”

အသံနှင့်အတူ ချိုးငှက်အသေကောင်သည် သစ်ပင်အောက် မှလူထံသို့ လှင့်ပျံလာ၏။

သစ်ပင်အောက်ကလူက ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ချိုးအသေကောင်သည် ထိုလူကို လွှဲချော်သွား၏။

ချိုးငှက်အသေကောင်သည် ထိုလူ၏နောက်ဘက်ရှိ မြက်ပင်များကြားထဲ ကျရောက်သွားသည်။

“ဖုတ်”

ချိုးငှက်ကျသွားသံ ပေါ်လာသည်။ ချိုးငှက်အသေကောင်ကိုကြည့်၍ သစ်ပင်အောက်မှလူမှာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချိုးငှက်က ရောက်သွားသောနေရာရှိ မြက်ပင်များသည် ချက်ချင်းပင် ညှိုးနွမ်း၍ ခြောက်သွေ့သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

ပိန်လွန်းသောလူက ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ထိုလူက ပြန်မပြောပါ။

“ခင်ဗျား လောကဝတ်ကို မသိတဲ့လူပဲ၊ လူသားအချင်းချင်း လက်ဆောင်ပေးတာဟာ ကောင်းတဲ့ခလေ့ပဲဗျ၊ ခင်ဗျားကျတော့မှ

လက်ဆောင်ကို ရှောင်သွားသတဲ့၊ မပြုသင့် မပြုထိုက်တဲ့အလုပ်ပဲ၊ လက်ဆောင်ကို ငြင်းပယ်တာဟာ ရိုင်းခိုင်းရာကျသဗျာ”

သစ်ပင်အောက်မှလူသည် နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေပါသည်။

ပိန်လွန်းသောသူပြောသည်မှာ မှန်ကန်ပါသည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုသည်မှာ လက်ခံကောင်းသည့်အရာပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် အကယ်၍ လူတစ်ယောက်က သင့်အား အဆိပ်ပျံ့နှံ့၍ သေဆုံးစေသောလက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးခဲ့သည်ဆိုပါစို့။

ထိုအခါ သင်သည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုသည်မှာ လက်ခံကောင်းသည့်အရာဟူ၍ လက်ခံထားမည်လော။

ကောင်းသည့်လက်ဆောင်လည်း ရှိသည်။ ဆိုးသည့်လက်ဆောင်လည်း ရှိသည်။ လက်ဆောင်ဆိုတိုင်း မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ လက်ခံ၍ မဖြစ်ပါ။

ချိုးငှက်။

ချိုးငှက်သည် အဆိပ်ရှိသောသတ္တဝါ မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်

... ချိုးငှက်၏ကိုယ်ထဲရှိသွေးများသည်လည်း အဆိပ်ရှိမည် မဟုတ်ပါ။ ချေး။

၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဤသို့ဆိုလျှင် ... ချိုးငှက်၏ကိုယ်ထဲသို့ အဆိပ်မည်သို့ ရောက်ရှိလာရပါသနည်း။

ထူးဆန်းသည်မှာ အဆိပ်သင့်စေသော ချိုးငှက်အား ကိုင်ဆောင်လာသောလူမှာ အဆိပ်သင့်ခြင်း မရှိပါချေ။

ယင်းကြောင့် ... ဝိနိလွန်းသောလူမှာ အဆိပ်ကို ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သစ်ပင်အောက်မှလူက ရိပ်မိလိုက်၏။

အဆိပ်မရှိသော ချိုးငှက်၏သွေးထဲသို့ အဆိပ်များရောက်နေခြင်းမှာ ဝိနိလွန်းသူ၏လက်ချက်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤသည်မှာ မခက်ပါ။ တစ်နှင့်တစ်ပေါင်းက နှစ်ရပ်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ဝိနိလွန်းသောလူမှာ အဆိပ်ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် အထူးစီမံထားသော လက်အိတ်တစ်မျိုးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ယင်းလက်အိတ်ပေါ်တွင် ပြင်းထန်သောအဆိပ်များ ဖုံးထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သူက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းရင်း ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား အတော် လူစိတ်ဓာတ်ကင်းခဲ့တာပဲ၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေ ဖြစ်ပေးတဲ့ ကျုပ်ရဲ့လက်ဆောင်ကို လက်ခံသင့်တယ်”

သစ်ပင်အောက်မှလူက အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်သည်။

“လက်ဆောင်၊ ဘယ်လိုလက်ဆောင်လဲ၊ ဘယ်လိုပေးတာ

လဲ”

“ကျုပ် အခုပစ်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“လက်ဆောင်ရဲ့တန်ဖိုးကလည်း ရှိသေးတယ်၊ လက်ဆောင် ပေးပုံပေးနည်းကလည်း ရှိသေးတယ်”

“ဘာ ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့လက်ဆောင်က လူကို ဒုက္ခပေးတဲ့ လက်ဆောင်လား၊ သူခပေးတဲ့ လက်ဆောင်လားဆိုတာ မသိသရွေ့ လက်ဆောင်ကို လက်ခံခြင်းမပြုနိုင်ဘူး”

“ပေးပုံပေးနည်းဆိုတာက ဘာလဲ”

“ခင်ဗျားပေးတာကို ကြည့်ပါလား၊ မြားတစ်စင်း ပစ်လိုက်သလို ချိုးငှက်ကိုပစ်ပေးတာဟာ မိတ်ဆွေကို လက်ဆောင်ပေးတယ်လို့ ခေါ်မှာလား”

ဝိနိလွန်းသောလူက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို သိပ်ပြီး လက်ဆောင်ပေးချင်နေတာ”

သစ်ပင်အောက်မှလူက ထိုလူအား စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားလက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ လူငါးရာလောက် ရှိပြီထင်တယ်”

ဝိန်လွန်းသောလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ငါးရာမပြည့်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို ခင်ဗျားက ငြင်းလိုက်တဲ့အတွက် လေးရာကိုးဆယ့်ကိုးယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

သစ်ပင်အောက်မှလူက သူတို့သုံးယောက်အား သေချာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်က”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ဝိန်လွန်းသောလူက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“မေးရူ ... ခင်ဗျား မေ့နေပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတွေ့ချင်လှချင်ရုံဆိုတဲ့ လူတွေပါပဲ၊ ကျုပ်နာမည်က စုမင်း”

အလွန်ဝသောလူကလည်း ဦးညွတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်နာမည်က စုအင်း”

လူပုလေးကလည်း ဝင်ရောက်ကာ မိတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကျုပ်နာမည်က စုကျင်း”

မေးရူဆိုသော သစ်ပင်အောက်မှလူက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တွေ့ချင်နေတဲ့လူတွေဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ စကားကို တဲ့တိုးပြောစမ်းပါဗျ၊ ဝေ့ဝိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

မေးရူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဪ ... ကျုပ်ယူလာတဲ့ ခေါင်းသုံးလုံးက ရွယ်တူဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ဒီပြင်လူတွေအတွက်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် စုအင်းအတွက်ကတော့ နည်းနည်းများ သေးနေမလားလို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရတော့ ရပါတယ်၊ နည်းနည်းတော့ သည်းခံပါ”

မေးရူစကားက အသည်းခိုက်လောက်သည်။

သူနှင့်တွေ့သူ သုံးယောက်စလုံးကို သေလူအဖြစ် သဘောထားကြောင်း သူ့စကားက ဖော်ပြနေသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ အထင်မကြီးဆိုသည့်သဘောကို ပြနေသည်။

၃၂ ❖ ထာတ္တိုက်နေလင်းအောင်

စုအင်း၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

သူ့လျှာ၌လည်း ဆူးကလေးရှိသည်။

“ကျုပ်နဲ့မဆန့်ရင် ခင်ဗျားအတွက်ပေါ့”

မေးဂူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လက်ဆောင်ပေးမယ့်လူပါ။ ဒါကြောင့်

ကျုပ်အတွက် ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

သူ့အတွက်ကျတော့ သူက ငြင်းပယ်လိုက်လေတော့၏။

ဝံပုလွေနှုတ်ဇိလျှိုဗြတ်ချက် (၈) ❖ ၃၃

အခန်း (၃)

မေးဂူက အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်တယ် ဗျာ”

မေးဂူထံမှ အကူအညီတောင်းချင်လို့ဟု ပြောသံကြားလိုက် ရသောအခါ သူတို့မှာ အကူအညီပေးရမည့်လူများဟု အထက်စီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။

အကူအညီပေးရမည့်လူများဖြစ်သွားသဖြင့် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ရယ် လိုက်သည်။ စုမင်းက ရယ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ငရဲပြည်ပို့ပေးရမှာလား”

မေးဂူက လက်ကာပြလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာ၌ ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ဝေဘနေရတာ

လဲ၊ စားလည်း ဖြည်းဖြည်း၊ သောက်လည်း ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ သေ
တဲ့အခါမှာ စောနေရင်လည်း ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဒီတော့ နည်းနည်း
လောက် ကျုပ်ပြောပါရစေ”

စုမင်းက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်ချ၊ အခု ကျုပ်ပြောမယ့်စကားဟာ ခင်ဗျားဘဝရဲ့
နောက်ဆုံးစကားပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ကလည်း ဖြည်းဖြည်း
ပါပဲ”

မေးဂူက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ် သိုင်းလောကက အနားယူခဲ့တာ ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိ
ပါပြီ၊ ဒါကြောင့် သိုင်းလောကအကြောင်းတွေကို သိပ်ပြီး မသိတော့
ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်တုန်းကတော့ ကျုပ် မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ သိုင်းလောကအကြောင်းတွေကို သူ့ကို မေးခဲ့မိ
တယ်၊ သူက သိုင်းလောကထဲမှာ အဆိုးဝါးဆုံးနဲ့အရက်စက်ဆုံး သိုင်း
သမားသုံးယောက်အကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်”

စုမင်းက ဂုဏ်ယူစွာ ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလူသုံးယောက်ဟာ ကျုပ်တို့ပဲ မဟုတ်လား”

မေးဂူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သေချာအောင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တစ်လ
လောက် စုံစမ်းခဲ့သေးတယ်၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့ စကား မှန်မမှန်ဆိုတာ
ပေါ့ဗျာ”

စုမင်းက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ခင်ဗျားဟာ တယ်ပြီ၊ စေ့စပ်သေချာ
တဲ့လူပါလား၊ သူများပြောတာကို မယုံ၊ ကိုယ်တွေ့မှ ယုံတဲ့လူစားမျိုး
ပဲ၊ ခင်ဗျား သိုင်းလောကထဲ လိုက်စုံစမ်းတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ သိုင်းပညာ
ကျော်ကြားမှု ရက်စက်မှုတွေကို သိသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့မှ
ဝိုပြီး ယုံကြည်သွားမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မေးဂူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

စုမင်းက မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့သုံးယောက်ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့
ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ ကျုပ်တို့ကို စမ်း
သပ်ချင်တဲ့သဘောပေါ့”

“အင်း ... ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး”

မေးဂူက လက်ကာပြလိုက်၏။

“အို အို ... ယှဉ်ပြိုင်စို့ မဟုတ်ပါဘူး”

စုမင်းမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ကို ဘာကြောင့် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာလဲ”

မေးဝူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပြောလိုက်၏။

“အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ”

ထိုအခါ စုကျင်းက စိတ်မရှည်သလို ဝင်ပြောသံသည်။

“ခင်ဗျားက လိုရင်းကို မပြောဘူး၊ စကားကို ဝေပိုက်နေတာ

ပဲ၊ အကူအညီတောင်းချင်လို့၊ အကူအညီ တောင်းချင်လို့ ဒီစကားပဲ

ပြောနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ စိတ်မရှည်တော့ဘူးဗျာ”

စုအင်းက စုကျင်းကို ခဏနေရန် လက်ကာပြုပြီး ပြောသည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါ ဘာအကူအညီလဲ”

မေးဝူက သက်ပြင်းချပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“ကျုပ်ရဲ့သမက်ဟာ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ အခု သူ

ဟာ အလွန်ထူးဆန်းပြီး ထက်မြက်တဲ့ ဆေးပညာတစ်ရပ်ကို စမ်းသပ်

ဖို့အတွက် အကူအညီလိုလို့ပါ”

စုမင်းမှာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ထို့ကြောင့် သူက မျက်ခုံးပင့်

ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဆေးပညာရပ်များလဲ”

မေးဝူ၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

အတန်ကြာမှ ...

သူက အလွန်လေးနက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သေပြီးတဲ့လူကို အသက်ရှင်

စေတဲ့ ဆေးပညာရပ်ပါ”

သူသည် သူ့သမက်၏ဆေးပညာကို လွန်စွာယုံကြည်ဟန်

တူသည်။ သူပြောလိုက်ပုံ လေယူလေသိမ်းမှာ လွန်စွာလေးနက်နေ

သည်။

ထိုအခါ စုမင်းတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်

ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် တိုင်ပင်ထားသည့်အလား သုံးယောက်သား

ရယ်မောလိုက်ကြတော့သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား”

ပြီးမှ စုမင်းက လှောင်ပြောင်ပြောလိုက်၏။

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“အင်း ... လောကမှာ ပုထုဇဉ်ကို အရူးလို့ ပြောကြတယ်၊ ခင်ဗျားသမက်က ပိုရူးတယ်၊ လူအားလုံးထက် ရူးနေတာပေါ့”

မေးဂူသည် သူ့အလေးအနက်ထားသည့် သူ့သမက်ကို အရူးဟု ပြောသဖြင့် စိတ်ဆိုးရန်အကြောင်းရှိသည်။

ယခုတော့ သူက စိတ်မဆိုးချေ။

ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်ရဲ့သမက်ဟာ အလွန်တော်တဲ့ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ပါ”

စုကျင်းက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသမက် ဆေးပညာ စမ်းသပ်ဖို့အတွက် အလောင်းသုံးလောင်း လိုချင်တယ်ပေါ့၊ အလောင်းသုံးလောင်း ငှားပေးရမယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါ လိုရင်းပဲ မဟုတ်လား”

မေးဂူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျုပ်လိုချင်တဲ့ အလောင်းက သာမန်လူရဲ့အလောင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုအလောင်းမျိုးကို လိုချင်လို့လဲ”

“အလွန်ထက်မြက်ပြီး အတွင်းအား အလွန်ကောင်းတဲ့ လူစားမျိုး၊ ပြီးတော့ သိုင်းလောကမှာ အဆိုးဆုံး ဖြစ်ရမယ်”

စုမင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားကာ ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုလူစားမျိုးက ကျုပ်တို့သုံးယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

• မေးဂူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဟန်ကျတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်သမက် လိုချင်တာကလည်း ...”

စုအင်းက ဖြတ်မေးလိုက်၏။

“ဘာကို ဟန်ကျတာလဲ”

မေးဂူက တည်ကြည်လေးနက်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါကို ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ အလုပ်ပိုတစ်ခု မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့၊ ဆိုလိုတာက အလောင်းသုံးလောင်းကို အပြင်ထွက် မရှာရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အလောင်းသုံးလောင်းကို အပြင်ထွက်ရှာမယ်ဆိုရင် လွယ်ပါတယ်၊ လူဆိုးလူသွမ်းသုံးယောက်လောက် ရိုက်သတ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်သမက်လိုချင်တဲ့ အရည်အပွင်း

တွေ ပြည့်စုံရမယ့် အလောင်းဆိုတော့ သာမန်အလောင်းကို ယူသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်ရဲ့ အလောင်းကို ယူသွားဖို့ အံ့ကိုက်နေတာပေါ့ဗျာ”

စုမင်းမှာ အလွန်အံ့ကြသွား၏။

“ဘာပြောတယ်”

မေးဂူက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ကျုပ်လိုချင်တဲ့ အလောင်းမျိုးကို တွေ့နေရမှတော့ တခြားမှာ သွားရှာဖို့မလိုတော့ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားတို့ အလောင်းကို ရရင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် စုကျင်း၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွား၏။

လွန်စွာ ဒေါသထွက်လာသည်။

သူက ခံပြင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့သမက် ဆေးပညာ စမ်းသပ်ဖို့အတွက် ကျုပ်တို့က သေပေးရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား တော်တော်လူစိတ်မရှိတဲ့ လူပဲ၊ လူတစ်ယောက် စမ်းသပ်ဖို့အတွက် ကျုပ်တို့က သေပေးရမယ်ဆိုတာ သဘာဝကျရဲ့လားဆိုတာ ပြောပါဦး”

ဤသည်မှာ သဘာဝပဲဖြစ်သည်။

ကိုယ်သေရမယ်ဆိုတော့ သဘာဝကျရဲ့လား၊ စဉ်းစားပါဦးဟု ဆိုသည်။

အခြားသူများ၏အသက်ကိုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တစ်ကောင် သတ်သလို သတ်ပစ်ကြသည်။ မည်သူ့ကိုမှ လူမထင်။

သူတို့သည်လည်း ကိုယ့်ထိတော့ သိလာကြသည်။

မေးဂူက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အကယ်လို့ ကျုပ်တို့က အလောင်းကောင်တွေ ဖြစ်မသွားဘူးဆိုရင်ကော”

မေးဂူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်က သေလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ”

စုမင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သေရမှာ မကြောက်ဘူးလား၊ ပြောသာပြောရတယ်၊ တကယ်သေရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ကြောက်မှာပါ”

ဤသည်မှာ အမှန်စကားဖြစ်သည်။

သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ဟု ပြောကြသော်လည်း လူအားလုံးလိုလို သေမှာကို ကြောက်ကြသည်။

တရားပြည့်နေသူများနှင့် အလွန်ရဲရင့်သောလူများသာ
သေမည်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်နိုင်ကြသည်။

မေးဂူက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

သူ၏ဟန်မူရာမှာ အမှန်ပင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှု ကင်းမဲ့
နေသယောင်ပင်။

ရုတ်တရက် စုအင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် သူက မေးဂူဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ ခင်ဗျားသမက်ရဲ့ ဆေးပညာကို
တော်တော်ယုံကြည်ပုံရတယ် ဟုတ်လား”

မေးဂူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် တကယ်ယုံကြည်တယ်၊ ယုံကြည်လို့
လည်း ဒီအလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်ပေးနေတာပေါ့၊ မယုံရင် ဘယ်သူက
အချိန်ကုန်ခံပြီး လုပ်ပေးမှာလဲဗျာ”

စုအင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“သူက သေသွားတဲ့လူကို ပြန်ပြီး အသက်ရှင်လာအောင်
လုပ်ပေးနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

မေးဂူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာတယ်”

စုမင်းက ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသေသွားရင် သူက ပြန်ရှင်အောင် လုပ်ပေး
နိုင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါလည်း သေချာတယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... ဒါဆိုလည်း ရှင်းနေတာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား
အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ကျုပ် ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“ခင်ဗျား အလောင်းရှာနေတာတွေဟာ အလုပ်ပိုတွေ
လျှောက်လုပ်နေတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာမှလုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး
ခင်ဗျား သေပေးလိုက်၊ ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားသမက်ဟာ အလောင်း
တစ်လောင်း ရသွားပြီး စမ်းသပ်နိုင်ပြီပေါ့၊ ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျား
သမက်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကူညီလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူက မေးဂူအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်
ပြင်လိုက်၏။ မေးဂူ ကမန်းကတန်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“နေဦး ... ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

စုအင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားက မသေချင်သေးဘူးလား”

မေးဂူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး”

စုအင်းက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဘာပြောချင်လို့လဲ”

မေးဂူက စုထင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့သာ အလွန်ကောက်ကျစ် ရက်စက်တတ်တဲ့

သူတွေဖြစ်ပေမယ့် ကတိသစ္စာတော့ တည်တံ့လို့ ကျုပ် ကြားသိ ခဲ့ရတယ်”

စုထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

မေးဂူက တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဆီက ကတိတစ်ခု တောင်းပါရစေ”

စုထင်းက မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဘယ်လိုကတိမျိုးလဲ၊ ကျုပ်တို့ ကူညီနိုင်တာရှိရင်တော့

ကူညီလိုက်ပါ့မယ်”

မေးဂူက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် သေဆုံးသွားခဲ့ရင် ကျုပ်ရဲ့အလောင်းကို ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ကိုရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပါ”

စုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့အိမ် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကိုသာ ပြောခဲ့ပါ၊ ဒါဟာ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စ မဟုတ် ပါဘူး”

မေးဂူက သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ ပြန်မေးချင်တယ်”

“ဘာမေးချင်လို့လဲ”

“အခုပြောခဲ့တာက ကျုပ်သေရင် လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်ပါ၊

ခင်ဗျားတို့ သေရင်ကော ဘယ်လိုအစီအစဉ် လုပ်ရမှာလဲ”

စုအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့အတွက် မလိုပါဘူးဗျာ”

စုအင်းက ဝင်ရောက်မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ရှုံးနိမ့်လို့ သေဆုံးသွားပြီး ခင်ဗျားသမက်ရဲ့ ဆေး

စွမ်းကြောင့် အသက်ပြန်ရှင်လာခဲ့ရင်ကော”

မေးဂူက အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ် ထပ်ပြီးသတ်ပစ်မှာပေါ့”

စုအင်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နောက်တစ်ကြိမ် အသက်ပြန်ရှင်လာဦး မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ စကားနည်းနည်းတော့ ပြောခွင့်ပေးပါဗျာ”

မေးဂူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ”

ထို့နောက် သူက စုအင်းဘက်လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကကော ဘာမှာခဲ့ချင်သေးသလဲ”

စုအင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“တစ်ဘဝမှာ နှစ်ခါသေရတယ်ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ရှင်ပြီးတော့သေ၊ သေပြီးတော့ရှင် ... နောက်ပြီးတော့ ပြန်သေရမယ် ဆိုတော့ ကျုပ်အတွက် ဘာမှမလိုတော့ပါဘူး၊ လုံလောက်ပါပြီ”

စုအင်းမှာ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သူက မေးဂူအား စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။

“ကျုပ်တို့ကိုချည်းပဲ မေးမနေနဲ့ဦး။ ခင်ဗျား သေသွားရင် ဘယ်ကိုပို့ရမလဲဆိုတာ ခုထိ မပြောရသေးဘူးနော်၊ ခင်ဗျားရဲ့လိပ်စာ က အရေးကြီးတယ်”

မေးဂူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောက်လေးသို့ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။

စုအင်းက သူညွှန်ပြရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောက်ရှိ သစ်ပင်အောက်တွင် မြင်းလှည်းတစ်စီး ရပ်တန့်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

လေက အရှိန်ပြင်းစွာ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်နေသည်။

ရှည်လျားသော မြင်းဟိသံသည် လေနှင့်အတူ ကျယ် လောင်စွာ ပျံ့လွင့်လာသည်။

“ဟီး ဟီး”

မြင်းဟိသံမှာ လွှမ်းဆွတ်ကြေကွဲဖွယ်ရာကောင်းလှသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

တကယ်တော့ ထိုတောင်ကုန်းတွင် တိတ်ဆိတ်နေ၍သာ ဖြစ်ပါသည်။ အရာရာသည် လွှမ်းစရာဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော် ထိုလူလေးဦးအဖြစ်ကတော့ လွမ်းစရာမဟုတ်ပါ
ချေ။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေကြပါသည်။

စုအင်းက မေးဝူအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ခင်ဗျားရဲ့အိမ်လား”

မေးဝူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ဘူး”

စုအင်းမှာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့်”

သူ၏စကားမဆုံးမီ မေးဝူက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်အိမ် မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့က ကျုပ်ရဲ့အိမ်ကို သိပါ

တယ်။ ကျုပ်သေသွားရင် ကျုပ်ရဲ့အလောင်းကို အဲဒီမြင်းလှည်းပေါ်
ကိုသာ တင်ပေးလိုက်ပါ”

စုကျင်းက ထိုလူနှစ်ယောက်ဆီသို့ မသင်္ကာသော မျက်လုံး
အစုံဖြင့် လွမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏အကြည့်ကား မေးဝူက
ကောင်းစွာနားလည်သဘော ပေါက်လိုက်သည်။ ဤလူများသည်
အားလုံးကို မသင်္ကာသောအကြည့်ဖြင့်သာ ကြည့်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းကာ ပြော
လိုက်သည်။

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ခင်ဗျားတို့က သူတို့ကို ဝူနေသလား”

စုအင်းက အေးစက်စွာ ကြည့်နေသည်။

ဘာမှမတော့ မပြောပေ။

မေးဝူက ဆက်ပြောလေ၏။

“သူတို့ဟာ သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်ကြပါဘူး၊ ကျေးရွာက
ခိုင်းသမျှ အခကြေးငွေယူပြီး လိုက်လုပ်ပေးနေတဲ့ လုပ်သားနှစ်ဦးပါ။
သူတို့အတွက်ကတော့ ဘာမှမပူပါနဲ့”

စုကျင်းမှာ စိတ်အေးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်
ကို ရှည်လျားစွာ ချလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၄)

လေက ပို၍ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာ၏။

အချို့သစ်ပင်များမှ ရော်ရွက်ဝါများသည် လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံ့နေသည်။

စုအင်း၏လက်ထဲတွင် မြင်းမွေးတံတစ်ချောင်း ရောက်ရှိလာသည်။ မည်သည့်အချိန်က ရောက်ရှိလာမှန်းမသိပေ။

မျက်လှည့်ပြလိုက်သည့်အလား ဖြစ်သည်။

ဖြစ်နိုင်သည်ကတော့ ပုံးကွယ်ယူလာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤသည်မှာ သူ၏လက်နက်ဖြစ်ပုံရသည်။

သိုင်းသမားများသည် မည်သည့်အခါမျှ အဆင်တန်ဆာကို မကိုင်ကြချေ။ လက်နက်ကိုသာ ကိုင်ကြသည်။

လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် မြင်းမွေးတံမှ တဖျတ်ဖျတ် အသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

စုအင်းက မြင်းမွေးတံကို လက်ဖြင့် အသာအယာ သပ်ရင်း မေးဂူအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

စုကျင်းကမူ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ...

အေးစိမ့်သော အငွေ့အသက်များသည် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ဆီသို့ လွင့်ပျံ့လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

စားကောင်းတစ်လက်သာတည်း။

သုံးပေခန့်မျှသာ အရှည်ရှိသော စားတစ်လက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် စားသည် တစ်လက်မပို၍တိုလျှင် တစ်လက်မပို၍ ဒုက္ခပေးတတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

သူ့စားကို သေးသည် တိုသည်ဟု အထင်သေး၍ မရပါချေ။ စုမင်းမှာမူ လက်နက်ဆွဲထုတ်ခြင်း မရှိပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆိပ်နှင့်လက်နက်ပုန်းများသည် သူ၏လက်နက်များ ဖြစ်ကြသောကြောင့်တည်း။

သူသည် မည်သည့်အခါမျှ လက်နက်ဆောင်လေ့ မရှိချေ။ လက်နက်ဆောင်ထားရန်လည်း မလိုအပ်ပါ။

ကိုင်ဆောင်ထားရသော လက်နက်များထက် ကြောက်လန့်
တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော လက်နက်များသည် သူ၏လက်ဖဝါးနှစ်
ဖက်တွင် စွပ်ထားသော လက်အိတ်အတွင်း၌ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါ
လော။

မကြာမီ မေးဂူမှာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားမည်ဟု
သူက တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူထား၏။

မှန်စေသည် ...။

သိုင်းလောကသားတိုင်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြရသော
မိစ္ဆာသုံးဖော်အမည်တွင်သည့် စုမင်းတို့သုံးယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်မိလျှင်
မည်သူမဆို မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားကြသည်သာ ဖြစ်၏။

သိုင်းလောကတွင် မိစ္ဆာသုံးဖော်ဟူသော အမည်မှာ သိမ့်
သိမ့်တုန်ကျော်ကြားသည်။

သူတို့သည် ရန်သူ နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ၊
မည်သည့်အခါမျှ တစ်ယောက်ချင်း ရင်မဆိုင်ကြချေ။

သူတို့ တစ်ယောက်ချင်းလည်း အလွန်စဉ်းလဲကောက်ကျစ်
ကြသည်။ သုံးယောက်ပေါင်းလျှင်လည်း အလွန်စဉ်းလဲကောက်ကျစ်
ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးယောက် ပေါင်းတိုက်သောအခါ
မည်သူမျှ မခံနိုင်ကြတော့ချေ။

သိုင်းသမားတို့တွင် နှစ်ယောက်သား တပူးတတွဲတွဲနေ
သည်မှာ မရှိကြပါ။ အလွန်ရှားသည်။

သုံးယောက် တပူးတွဲတွဲနေပြီး စားလျှင်လည်း အတူတူ။
အိပ်လျှင်လည်း တူတူနေကြသောအခါ သူတို့သည် တစ်ယောက်၏
အထာကို တစ်ယောက် အလွန်သိကြသည်။

တစ်ယောက်၏အလိုကို တစ်ယောက် သိကြသည်။

ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်တွင်လည်း သူတို့ကို မည်သူမျှ မမီ
တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် စုမင်းတို့ စတင်တိုက်ခိုက်ကြသည်နှင့် မေးဂူမှာ
မြေပေါ်သို့ လဲကျသေဆုံးသွားရမည် မဟုတ်ပါလား။

မေးဂူသည် မြေပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။

သူသည် အသက်သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသေးပါချေ။

အလားတူပင် စုမင်းတို့သုံးယောက်သည်လည်း မြေပေါ်သို့
လဲကျသေဆုံးသွားကြခြင်း မရှိကြသေးပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

သူတို့သည် ယခုထက်တိုင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြခြင်း မရှိ
သေးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မေးဂူ၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်လာ၏။

မိစ္ဆာသုံးဖော်ကို ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူရန်အတွက် လွယ်ကူ
သော အလုပ်တစ်ခုမဟုတ်ကြောင်း သူသိရှိထားသည်။

သို့သော် သူသည် ထိုသုံးယောက်နှင့် သူသေကိုယ်သေ
တိုက်ခိုက်ရမည်သာဖြစ်၏။

အကယ်၍ ထိုလူသုံးယောက် သေဆုံးခြင်းမရှိလျှင် ...

သေဆုံးရမည့်လူမှာ မိမိကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ
လော။

ရုတ်တရက် သူက လက်တစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားအိမ်တွင်းမှ ဓား
သည် သူ၏လက်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ အရောင်တစ်ချက် ဝင်းလက်
သွားသည်။

မေးဂူက ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်နှင့် ...

စုအင်း၏မြင်းမွေးတံက မေးဂူ၏မျက်နှာဆီသို့ အရှိန်အဟုန်
ပြင်းစွာ တိုးဝင်လာ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စုကျင်း၏ဓားသည် မေးဂူ၏ရင်သို့
တိုးဝင်လာသည်။

ထို့ပြင် စုမင်းကလည်း မေးဂူ၏ခေါင်း၊ ရင်၊ ခြေထောက်
ဆီသို့ လက်နက်ပုန်းများ ပစ်သွင်းလိုက်၏။

သူတို့သုံးယောက်သည် ယခုမှ လက်တွဲ၍ တိုက်ပွဲဝင်ခြင်း
မဟုတ်ပါ။ တိုက်ပွဲပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင် လက်တွဲတိုက်
ခိုက်လာခဲ့ဖူးသည်သာ ဖြစ်သည်။

စုအင်း၏မြင်းမွေးတံက အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ရန်သူ၏
အဓိကကျသော မျက်နှာဆီသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

စုကျင်း၏ဓားက ရန်သူ၏ရင်သို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ဖြစ်၏။
ထိုတဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် စုမင်းက လက်နက်ပုန်းများ

ဖြင့် ရန်သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့သို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။
မြင်းမွေးတံဖြင့် မျက်နှာကို တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ လူတစ်

ယောက်၏အရေးကြီးဆုံး အစိတ်အပိုင်းမှာ မျက်စိဖြစ်သောကြောင့်
ပင်။

မျက်စိရှိနေလျှင် ရန်သူလှုပ်ရှားသမျှကို တွေ့မြင်နေရပေ
မည်။

ထိုမျက်စိကို အရင်ဆုံး ပိတ်ပစ်ရမည်။

မျက်စိပိတ်သွားလျှင် ရန်သူ၏လှုပ်ရှားမှုကို မမြင်ရတော့
ချေ။ ရန်သူကို စိတ်ကြိုက် တိုက်ခိုက်နိုင်လေပြီ။

ရန်သူက သူ့မျက်စိကို ကာကွယ်နေစဉ် ကျန်လူနှစ်ဦးက
ရန်သူ၏စိတ်ကြိုက် သေကွင်းသေကွက်များကို တိုက်ခိုက်နိုင်ပေပြီ။

ယခု သူတို့သည် ထိုဖြစ်စဉ်အတိုင်း တိုက်ခိုက်ကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

အကယ်၍ ရန်သူသည် မြင်းမွေးတံ၏တိုက်ခိုက်မှုကို လွတ်
မြောက်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့လျှင် ...

ထိုးသွင်းလာမည့်ဓားကိုမူ ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိမည်
မဟုတ်ပါ။

ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်လည်း စုမင်း၏လက်နက်ပုန်း
များက ရန်သူအား လဲကျသွားစေမည်သာ ဖြစ်၏။

သို့သော် မေးဂူသည် သိုင်းပညာအလွန်ထက်မြက်သော
ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုပြင် တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူး
သည့်အတွက် အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့် သူသည် စုမင်းတို့၏တိုက်ခိုက်ခြင်းမှ လွတ်
အောင်ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

ပထမဆုံး သူက သူ၏မျက်နှာဆီသို့ တိုးဝင်လာသော မြင်း
မွေးတံအား ဓားဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ခြမ်းစောင်းပြီးသည်နှင့် လေ
ထဲတွင် ကျွမ်းပစ်ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ဤသည်မှာ ရင်ဝကို ထိုးသွင်းလာသောဓားနှင့် လက်နက်
ပုန်းများကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ စုကျင်း၏ဓားနှင့်စုမင်း ပစ်လွှတ်လိုက်သော လက်
နက်ပုန်းများ၏ရန်မှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှ၏။ စုမင်းမှာ အလွန်
အံ့ဩသွားသည်။ မေးဂူသည် ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း
သူက ကောင်းစွာနားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ... သူက စူးရှစွာ အသံတစ်ချက် ပြုလိုက်ပြီး
နောက်သို့ ခြေလှမ်း ၂၀ မှု ဆုတ်ခွာသွားသည်။

သူသည် ဆုတ်လည်း ဆုတ်၊ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကိုလည်း ပြု
လုပ်လိုက်၏။

သူက ကြာစေ့သဏ္ဍာန် လက်နက်ပုန်းများဖြင့် မေးဝူထံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

‘ဝှစ် ဝှစ်’

စုမင်း၏စူးရှသော အော်သံကိုကြားသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် စုအင်းနှင့် စုကျင်းတို့မှာ နောက်သို့ ကာပျာကယာ ခုန်ဆုတ်သွားကြသည်။ မေးဝူမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

စုအင်းတို့သည် အဘယ်ကြောင့် တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်တန့်ကာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်သွားကြပါသနည်း။

တစ်ယောက်တည်း ခုန်ဆုတ်သည်မဟုတ်။ နှစ်ယောက်ခုန်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကြာစေ့သဏ္ဍာန် လက်နက်ပုန်းသုံးခုက သူ့ထံသို့ တိုးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ မေးဝူမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူက ကမန်းကတန်း ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် လက်နက်ပုန်းများ ပစ်လွှင့်လာသည့်အရှိန်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ရှောင်တိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။ ယင်းကြောင့် သူက လက်ထဲမှစားဖြင့် လက်နက်ပုန်းများအား ရိုက်ချလိုက်၏။

သူ၏ဓားသည် လက်နက်ပုန်းကလေးနှစ်ခုကို ရိုက်ချလိုက်သည်နှင့် ထိုလက်နက်ပုန်းကလေးနှစ်ခုသည် စုကျင်းထံသို့ လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

တတိယလက်နက်ပုန်းမှာမူ ...

ဓားဦးနှင့် ထိတွေ့မိလိုက်သည်နှင့် ပေါက်ကွဲသွား၏။

‘ဝုန်း’

ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ အနီရောင်အမှုန်များက ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ ပျံ့လွင့်သွားလေတော့သည်။

မေးဝူမှာ အလွန်ထိတ်လန့်သွား၏။ သူက ထိုအနီရောင်အမှုန်များအား ဓားဦးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် နောက်သို့ ကျွမ်းသုံးလေးပတ်မျှပစ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေတော့သည်။

အနီရောင်မှုန်များ လေထဲသို့ ပျံ့လွင့်စဉ် သူ့ကဲ့သို့ နောက်ကျွမ်းပစ်ပြီး ရှောင်တိမ်းနိုင်မည့်လူမှာ နည်းပါးလှသည်။

မေးဝူ၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများ တသွင်သွင်စီးကျနေ၏။

ထိုအနီရောင်မှုန်များကို လူက ကောင်းစွာသိရှိထားသည်မဟုတ်ပါလော့။

ထိုအနီရောင်အမှန်များသည် အသားစားအဆိပ်မှန်များပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းအဆိပ်မှန်များသည် လူနှင့် ထိတွေ့မိလိုက်ပါက လူ၏ အသားများကို စားပစ်လိုက်ပြီး အရိုးစုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားစေ နိုင်သော အဆိပ်မှန်များ ဖြစ်ကြ၏။

ယခု သူသည် ရှောင်တိမ်းရန် ခက်ခဲသော အသားစား အဆိပ်မှန်ကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် မေးဂူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား၏။

‘ဖုန်း ဖုန်း’

အသံနှစ်ချက် ဖြည့်ဟီးသွားသည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် စုအင်းနှင့် စုကျင်းတို့ထံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့် သူ၏ခါးဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်သော အသားစားအဆိပ်မှန် လက်နက်ပုန်းနှစ်ခုသည် စုအင်းနှင့်စုကျင်းတို့ ၏အနီးတွင် ပေါက်ကွဲသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပေ တည်း။

ထိုအခါ ...

အနီရောင်အဆိပ်မှန်များသည် စုအင်းနှင့်စုကျင်းတို့၏ ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။

အမှန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် စုအင်းက လက်နက်ပုန်း ဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်သောအခါ ထွက်ပေါ်လာမည့် အနီရောင်အသား စား အဆိပ်မှန်များကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် နောက်သို့ ဆုတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ဤအသားစားအဆိပ်မှန်သည် သိုင်းလောက၌ နာမည်ဆိုး ဖြင့် ကျော်ကြား၏။ ထိုအဆိပ်ကို လူတိုင်း ကြောက်ကြသည်။

ထိုအဆိပ်မျိုးကို အထက်လမ်း သိုင်းလောကသားတို့က မည်သူမျှ မကိုက်ကြချေ။ ယခု သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က ပစ်ခတ် လိုက်သောအခါ ကျန်နှစ်ယောက်က ခုန်ဆုတ်သွားသည်။ သို့သော် ဝေးဝေးတော့ ဆုတ်ကြသည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း မေးဂူ ရိုက်ထုတ်လိုက်သောအခါ လက် နက်ပုန်းနှစ်ခုသည် ထိုနှစ်ယောက်ထံသို့ လွင့်စဉ်သွားပြီး ထိုနှစ် ယောက်အနီးတွင် ပေါက်ကွဲသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စုမင်းသည် ထိတ်လန့်စွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထို့နောက် မြေပြင်ပေါ်တွင် လူးလိမ့်ကာ အော်လိုက်သည်။
 အလားတူပင် စုကျင်းသည်လည်း နာကျင်စွာအော်ဟစ်ကာ
 မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရေငတ်သူ
 များပေမာ မိမိ၏အင်္ကျီများကို ဆွဲဆုတ်၍ လူးလိမ့်အော်ဟစ်နေကြ၏။
 အတန်ကြာသောအခါ စုအင်းနှင့်စုကျင်းတို့၏ခန္ဓာကိုယ်
 များမှာ ငြိမ်သက်သွားကြလေတော့သည်။
 စုမင်းက အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။
 သူ၏လက်နက်ပုန်းသည် မေးဝူအား ထိခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ မိမိ
 ၏လူနှစ်ယောက်ကို ပြန်ထိကာ သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။
 ဤအတွက် သူ လွန်စွာဒေါသထွက်သည်။
 မေးဝူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။
 သူက စုမင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။
 “မင်းရဲ့ အသားစားအဆိပ် လက်နက်ပုန်းကို ရှောင်တိမ်းနိုင်
 သူ မရှိသေးဘူး မဟုတ်လား”
 စုမင်းက ခြောက်သွေ့အက်ကွဲသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်
 သည်။
 “ခင်ဗျားက လွှဲရင်ပေါ့”

မေးဝူက သူ့အားကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။
 “မင်းက ဘယ်နှစ်ကြိမ် အသုံးပြုခဲ့ပြီးပြီလဲ”
 စုမင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ ဖြေလိုက်သည်။
 “ဆယ့်နှစ်ကြိမ်”
 မေးဝူက ထပ်မေးလိုက်၏။
 “တစ်ခါမှ မလွဲချော်ခဲ့သေးဘူး မဟုတ်လား”
 စုမင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “အင်း ... ဒီတစ်ကြိမ်ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ ဆယ့်တစ်ကြိမ်မှာ
 တစ်ခါမှ မလွဲချော်ခဲ့သေးဘူး။ ပစ်တိုင်းပစ်တိုင်း အောင်မြင်ခဲ့တာချည်း
 ပဲ။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ နှစ်လုံးကို ခင်ဗျား ရိုက်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် တစ်လုံး
 ကတော့ ခင်ဗျားအနီးမှာ ပေါက်သွားတာပဲ။ ခင်ဗျားက အမြန်ဆုံး
 ရှောင်နိုင်ခဲ့တယ်”
 မေးဝူက မြေပေါ်တွင် လဲကျနေသော စုအင်းနှင့်စုကျင်းတို့
 ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။
 “သူတို့က ကျုပ်ရှောင်တိမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေ
 ကြတယ် မဟုတ်လား”
 စုမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့က နောက်ကို နည်းနည်းပဲဆုတ်တာပေါ့။ တကယ်လို့ သူတို့က နောက်ထပ် ငါးကိုက်လောက် ထပ်ပြီးဆုတ်သွားမယ်ဆိုရင် သူတို့ ခုလိုသေမှာမဟုတ်ဘူး။”

မေးဂူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“မင်းရဲ့လက်နက်ပုန်းကို ကျုပ်က ရှောင်နိုင်မှာ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆတဲ့လူနှစ်ယောက်ကတော့ သေဆုံးသွားပြီ၊ မင်းကကော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သလဲ”

စုမင်းမှာ နောက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက လူသေအလောင်းနှစ်ခုတောင် ရထားပြီးမှ နောက်ထပ် အလောင်းတစ်ခု လိုနေသေးသလားဗျာ၊ ဒီအလောင်းဆို လုံလောက်ပါပြီ”

မေးဂူက ...

“ခက်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ခေါင်းတလား သုံးလုံးကို သယ်ခဲ့တာဗျာ၊ တို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းသုံးလုံးနဲ့ စောင့်နေတာဗျာ၊ မယုံရင် ခင်ဗျား သွားကြည့်ပါလား”

“ဘာဖြစ်သလဲဗျာ၊ ခေါင်းနှစ်လုံးပဲ အသုံးပြုပေါ့”

မေးဂူက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ်က ကျုပ်သမက်ကို လူသေအလောင်းသုံးလောင်း ပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာဗျာ၊ ကျုပ်ကတိကို မဖျက်ချင်ဘူး”

သူ၏အသံမှာ ရေခဲတမ္ဘာ အေးစက်နေသည်။

သူက စုမင်းအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ စကားဆက်လိုက်၏။

“မင်းရဲ့လက်နက်ပုန်းကို ရှောင်တိမ်းနိုင်တဲ့လူ ရှိနေပြီ မဟုတ်လား”

စုမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

သူက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းက ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းအဖော်တွေနဲ့ အတူတူရောပြီး သေလိုက်ပေါ့”

စုမင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူက လက်နှစ်ဖက်ကို အဆက်မပြတ် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ များပြားလှစွာသော အနိပ်အပ်ကလေးများသည် မေးဂူထံသို့ လွင့်ပျံလာလေတော့၏။

အခန်း (၅)

အသားစား အဆိပ်လက်နက်ပုန်း။

သိုင်းလောကတွင် ရှောင်တိမ်းနိုင်သူမရှိသော လက်နက်
ပုန်း ဖြစ်၏။

သို့သော် မေးဂူက ကောင်းစွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ပစ်လွှတ်လိုက်သော အဆိပ်အပ်
များအား သူက အလွယ်တကူပင် ရှောင်တိမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု စုမင်း
က ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ထား၏။

စုမင်း ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းမှာ သူ့အား လုပ်ကြံရန် မဟုတ်
ပေ။ သူ ရှောင်တိမ်းနေစဉ်အတွင်း ထွက်ပြေးခွင့်ရရန် ဖြစ်သည်။

‘ဝိုး... ဝိုး’

သူသည် လက်နက်ပုန်းများကို ပစ်လွှတ်သည်။ မေးဂူ မည်
သို့ဖြစ်နေသည်ကို သူ မကြည့်တော့ပေ။

သူသည် လက်နက်ပုန်းများအား တရကြမ်း ပစ်လွှတ်ပြီး
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ထိုနေရာမှ ပြေး
ထွက်သွားလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် ...

“ရပ်လိုက်”

အသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုက ‘သူ၏ပြေးလမ်းအား ဝိတ်ဆို
ထားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ သူသည် ‘ပထမဦး’ မေးဂူသည်
သူ့အား လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ တားဆီးလာသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။
တကယ်ကြည့်လိုက်သောအခါ မေးဂူမဟုတ်ပေ။

ထိုလူသည် အသက် ၂၈ နှစ်ခန့်ရှိသော လူရွယ်တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး
ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

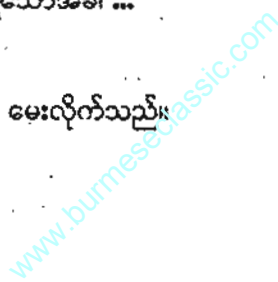
ထိုလူရွယ်အား မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ...

စုမင်းမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်း မင်း ဘယ်သူလဲ”

လူရွယ်က အဖြေမပေးပါချေ။

စုမင်းက မေးစုဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက အဖော်ခေါ်လာတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

မေးစု ခေါင်းခါလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး”

စုမင်းက လူရွယ်အားကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက မေးစုရဲ့မိတ်ဆွေလား”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါကတော့ ခင်ဗျားထင်ချင်သလို ထင်နိုင်ပါ့တယ်”

စုမင်းမှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။ ယခု သူ့အနေဖြင့် ထွက်

ပြေးတိမ်းရှောင်သွားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

ယင်းကြောင့် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ ကျောတွင် လွယ်
မိုးထားသော လှံတံကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထိုလှံတံမှာ အသွားနှစ်ခွက်
သော လှံတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့သောလှံမျိုးသည် ရန်သူကို များစွာ ဒုက္ခပေးနိုင်
၏။ စုမင်းက လှံတံကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ကာ လူရွယ်အား တိုက်
ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မေးစုက ကမန်းကတန်း ဟန်တားလိုက်၏။

“နေဦး”

စုမင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးစုက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေ
၏။

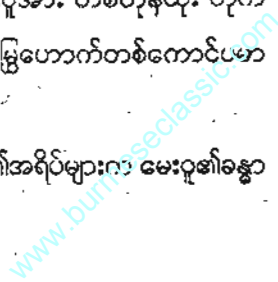
“သူက မင်းရဲ့ရန်သူမှမဟုတ်ဘဲ၊ မင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာ
က ကျုပ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦးလေ။ ဘယ်နှယ် ရန်သူနဲ့ မတိုက်ဘဲ ရန်သူ
မဟုတ်တဲ့လူကို သွားတိုက်တယ်လို့ သိုင်းလောကမှာ ရယ်စရာဖြစ်
နေဦးမယ်”

စုမင်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုပဲ သတ်ရမှာ
ပေါ့”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူက မေးစုအား တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်
ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။ လှံတံသည် မြွေဟောက်တစ်ကောင်ပမာ
မေးစုထံသို့ တိုးဝင်လာ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လှံတံ၏အရိပ်များက မေးစု၏ခန္ဓာ
ကိုယ်အား လွှမ်းခြုံသွားတော့သည်။

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

စုမင်းသည် မိစ္ဆာသုံးဖော်အနက် သိုင်းပညာအဆင့်အမြင့် ဆုံးလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ၏တိုက်ကွက်များမှာ အားမာန်အပြည့်ရှိပြီး ရန်သူ၏ အဓိကကျသော နေရာများသို့သာ တိုက်ခိုက်တတ်သည်။

သို့သော် မေးဂူက မမှုပါချေ။

သူက ဓားကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် လှမ်းမိုးနေသော လှံရိပ် များမှာ ရုတ်ခြည်းပင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ စုမင်းက ထိတ်လန့် စွာဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ မေးဂူအား ခုန်အုပ် လိုက်လေ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်ထဲမှ လှံတံဖြင့် မေးဂူအား အားကုန်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

သူသည် ထွက်ပြေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်း ရိပ်မိလိုက် သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ သူ့သေကိုယ်သေ အသက်စွန့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့သေကိုယ်သေတိုက်ကွက်ကို သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေနှစ်ထိလျှောက်ချက် (၀) ❖ ၇၁

တစ်ခါတစ်ရံ အသက်စွန့်တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် အသက်ဘေး မှ လွတ်မြောက်တတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

‘ချွမ်း’

သံသံချွင်းထိခိုက်မိသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

စုမင်း၏နှစ်ဖက်သွားလှံတံသည် မြေပေါ်သို့ လှင့်စဉ်ကျ သွားသည်။

ထို့ပြင် စုမင်းမှာလည်း နောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်ရ၏။

ယခု သူသည် လုံးဝရှုံးနိမ့်သွားပြီဖြစ်၏။ လက်နက် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်းသည် လူဆုံးရှုံးခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာ၏။

သေခြင်းတရားသည် သူနှင့်အနီးဆုံးသို့ ရောက်လာပြီဟု သူက ခံစားလိုက်ရ၏။

သို့သော် မေးဝှက်မှု မလုပ်မယူက် ရပ်တန့်နေ၏။ သူက လက်ထဲမှစားအား အောက်သို့ တွဲလောင်းချထားသည်။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ဓားဦးမှသွေးများ တစ်စက်စက်ကျနေလေ သည်။ ယခု ဓားဦး၌ ကပ်ငြိနေသော အနီရောင်အသားစားအဆိပ် မှုန်များသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြပါသနည်း။

ရုတ်တရက် စုမင်းမှာ သူ၏ရင်ဝတွင် အနည်းငယ် နာကျင် လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။

သူက သူ၏ရင်ဘတ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ရင်ဝတွင် တစ်ထွာခန့်ရှိ အနီ ရောင်အစင်းကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ် သည်။ စုမင်း၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သူက မေးဝှက်အားကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ် ဒဏ်ရာရသွားလို့ ဆက်ပြီးမတိုက်တော့ တာလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

စုမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မသတ်တော့ဘူးပေါ့”

သူက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်မလို့ပဲ၊ ဒါပေ

မဲ့”

စုမင်းက သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

သူက တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး”

စုမင်းမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

ရုတ်တရက် စုမင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါသွား၏။

ထို့နောက် သူသည် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်သို့

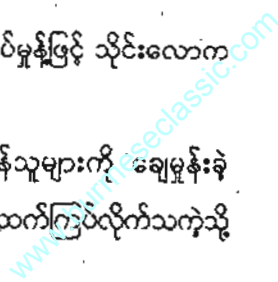
လဲကျသွားလေတော့သည်။

စုမင်းသည် သူ၏အသားစားအဆိပ်မှုန်ဖြင့် သိုင်းလောက

တစ်ခုလုံးအား ချောက်ချားစေခဲ့သည်။

သူ၏အဆိပ်မှုန်ဖြင့် ပြိုင်ဘက်ရန်သူများကို ချေမှုန်းခဲ့

သည်။ နွားခြေရာနောက်သို့ လှည်းဘီးသည် ထက်ကြပ်လိုက်သကဲ့သို့

၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူမှားယွင်းစွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် အဖြစ်သည်လည်း သူ့နောက်သို့ မခွဲမခွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သူသည် အခြားသူများအား အဆိပ်မှုန့်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ယခု သူလည်း သူ၏အဆိပ်မှုန့်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရလေပြီ။

လေတိုက်ခတ်မှုမှာ အနည်းငယ် လျော့ပါးသွားပြီဖြစ်၏။ မေးဂူက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် တောင်ခြေတစ်နေရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်၏။ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်က သူ့အား ကြည့်ကာ ချီးကျူးလိုက်သည်။

“အင်း... ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာဟာ အတော်ကို ထက်မြက်ပါပေတယ်”

မေးဂူက လူရွယ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။ လူရွယ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ယောက်ျားပီသစွာ ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းလှသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာမူ တည်ကြည်လေးနက်သော အသွင်ကို ဆောင်နေ၏။ မေးဂူသည် ဤလူငယ်အား သိုင်းလောက၌ မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။

ဝံပုလွေနက်၏ကျွတ်ချက် (၈) ❖ ၇၅

ခက်သည်မှာ သိုင်းလောကသားတိုင်းအား သိရှိမှတ်မိနေရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သိုင်းလောကသားများမှာ အဆက်မပြတ် တိုးပွားနေသောကြောင့်ပေတည်း။

မေးဂူက လူရွယ်အား မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အညတရသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မသိပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သိထားပါတယ်”

သူက အံ့ဩသွားသည်။

“မင်းက ကျုပ်ကိုသိတယ် ဟုတ်လား”

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် သိုင်းလောကထဲကို ဝင်ရောက်လာကတည်းက လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်က နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားတွေကို လေ့လာထားခဲ့ပါတယ်။ ခင်ဗျားလို သိုင်းသမားမျိုးပေါ့ဗျာ”

သူက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

လူရွယ်က တည်ကြည်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
“ကျုပ်က နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားတွေကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့

ပါ”

သူက အခုံးတွန့်လိုက်သည်။
“မင်းက ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုပါတော့”
လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အရင်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျုပ်
ရဲ့စိတ်ထား ပြောင်းသွားပါပြီ၊ အခု ခင်ဗျားတို့ တိုက်ပွဲကိုကြည့်ပြီး
သဘောထားပြောင်းသွားပြီ”

သူက အံ့အားသင့်သွားသည်။
“ဘာ မင်းက စိတ်ထားပြောင်းသွားပြီ ဟုတ်လား”
လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမိစ္ဆာသုံးဖော် သေဆုံးသွားတဲ့အတွက်
ကျုပ်က စိတ်ထားပြောင်းလိုက်တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေယပ်တောင် ရင်လူ
ကတော့ ကံမကောင်းရှာဘူး”

သူက အံ့သြသွားသည်။
“ရွှေယပ်တောင်ရင်လူ ဟုတ်လား၊ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။
“သူက ကျုပ်ရဲ့လက်ဝါးတစ်ချက်မိသွားတယ်ဗျ”
သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။

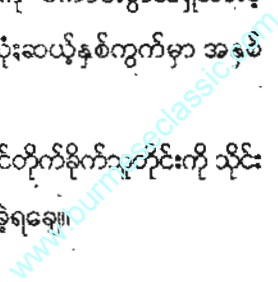
“ဘာပြောတယ်”
လူရွယ်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။
“ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောတာ သဘောမပေါက်ဘူးနဲ့ တူတယ်”
“ကျုပ် ကျုပ်”

“ခင်ဗျား ပြန်မေးနေတာပဲ၊ ကိစ္စက ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ သူနဲ့
ကျုပ် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ကြကယ်၊ သူက ကျုပ်ရဲ့လက်ဝါးတစ်ချက် ထိ
သွားတယ်၊ ဒီလက်ဝါးရိုက်ချက်နဲ့ သူသေသွားတာပဲဗျ”

ထိုစကားကြောင့် မေးဂူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးစက်
တောင့်တင်းသွားလေသည်။

သူသည် ရွှေယပ်တောင်ရင်လူကို ကောင်းစွာသိရှိထားခဲ့
၏။ ရင်လူ၏ရွှေယပ်တောင်သိုင်းကွက် သုံးဆယ့်နှစ်ကွက်မှာ အနှစ်
နှစ်ဆယ်တိုင် ပြိုင်စံမဲ့ဖြစ်ခဲ့သည်။

သိုင်းလောက၌ သူ့အား ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်သူတိုင်းကို သိုင်း
ကွက် သုံးဆယ့်နှစ်ကွက်အထိပင် မသုံးခဲ့ရချေ။

တော်တော်စွမ်းအားကြီးသူများကိုသာ သုံးဆယ့်နှစ်ကွက် အထိ သုံးခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သူတိုင်း အရှုံးပေးလျှင်ပေး၊ မပေးလျှင် သေဆုံးရသည်သာ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ရွှေယပ်တောင် သိုင်းကွက်မှ သုံးဆယ့်နှစ်ကွက် ကို တတ်မြောက်သူ မရှိတော့ပေ။

ယခု ရင်လူမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။ အမည်မသိ လူရွယ်၏လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရင်လူ၏သိုင်းပညာနှင့် မိမိ၏သိုင်းပညာမှာ အနည်းငယ် ကွာခြားမှုမျှသာရှိကြောင်း မေးဂူက နားလည်ထား၏။

သူ့အနေဖြင့် ထိုလူရွယ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရပါက ရင်လူ ကဲ့သို့ သေဆုံးသွားရမည်လေး။

မေးဂူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ ရင်လူသေသကဲ့သို့ မိမိ သေမည်ဟု ပြောမရချေ။ သိုင်းပြိုင်ရာတွင် သတိအရေးကြီးသည်။

ရင်လူသည် မည်သည့်အမှား ပြုလုပ်ခဲ့သည် မဆိုနိုင်ချေ။ မိမိသည် ယခုအထိ အသက်ရှင်နေခြင်းမှာ သတိကြီးစွာ ထား၍ ဖြစ်သည်။ သိုင်းသမား၏အသက်သည် သတိပေါ်တွင် တည်

သည်။

သိုင်းပညာ ကွာခြားနေလျှင်တော့ သတိသည် အရေးမပါ တော့ပါ။ သူသည် အမည်မသိလူရွယ်အား အရှုံးပေးရမည်ကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါချေ။

သို့သော် သူသည် မိစ္ဆာသုံးဖော်နှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် အတွင်းအားများ ကုန်ဆုံးနေပြီဖြစ်၍ မိစ္ဆာသုံးဖော်၏ တိုက်အားကို အထင်သေး၍မရပါ။

သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်နေချိန်အတွင်း၌ အတွင်းအားများ သုံးခဲ့ ရသည်။ အကယ်၍သာ သူ့အနေဖြင့် အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ပါက မလွဲမသွေ ရှုံးနိုင်သွားရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့တွေးမိသည်နှင့် မေးဂူ၏နဖူးပေါ်မှ ချွေးများစီးဆင်း ကျလာလေတော့သည်။ မေးဂူက လူရွယ်အား စိုက်ကြည့်ကာ မေး လိုက်၏။

“မင်းက ကျွန်ုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်တဲ့စိတ်မရှိဘူး မဟုတ်လား”

သူ၏အသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ်နိုင်လွန်းလှသည်။

မတိုက်ဘူးဟူသောစကားကို သူကြားလိုလှသည်။

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

မေးဝူသည် လွန်စွာဝမ်းသာသွားသည်။ အံ့အားလည်း သင့်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လူရွယ်က အေးတီအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားနေလို့ပါ”

မေးဝူမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။ မေးဝူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် ၏။ လူရွယ်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာရပ်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်မလို့ ပါ”

မေးဝူမှာ အံ့ဩသွားသည်။

“သူတို့နဲ့ ရန်ငြိုးရှိလို့လား”

လူရွယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သိပ်ပြီး ဆိုးသွမ်းလွန်းလို့ ကျုပ်က သူတို့ကို သိုင်းလောကထဲက မောင်းထုတ်မလို့ပါ။ သတ် တော့ မသတ်ချင်ဘူးဗျာ”

မေးဝူက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် သူတို့သေဆုံးသွားတာ မင်းအတွက် ဘာမှမထိခိုက် ဘူးပေါ့”

လူရွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက သူတို့ကို သုတ်သင်လိုက်ပြီဆို တော့ ကျုပ် သက်သာသွားတာပေါ့၊ ကျုပ်ကတော့ သတ်ဖို့ မရည် ရွယ်ပါဘူး၊ သေသွားတော့လည်း အေးတာပေါ့ဗျာ”

မေးဝူမှာ ထိုအခါမှ ပြုံးနိုင်တော့သည်။

“ဒါဆိုရင် မင်းက ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်သင့်တာပေါ့”

လူရွယ်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ် ဒီနေ့ သူတို့သုံးယောက်ကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ အားခံ လာတာ သူတို့မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ... ခင်ဗျားနဲ့ ရင်ဆိုင်မိလာ တယ်”

ထိုအခါ မေးဝူ၏မျက်ခုံးများသည် မြင့်တက်သွားလေ၏။

သူနှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးရပြီဟု ထင်မှတ်နေရာမှ ယခု စစ်ပွဲ အခြေအနေသို့ စကားဦးသမ်းလာပြီ မဟုတ်ပါလား။

မေးဝူက မေးလိုက်၏။

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဆက်ပြောပါဦးကွာ”

လူရွယ်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မသတ်ချင်ဘူးဗျ”

မေးဝူမှာ အံ့ဩသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လူရွယ်က ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဆေးမကုတတ်ပေမယ့် ဆေးကုသတာတွေ စမ်းသပ်တာတွေတွေ့ ဝါသနာပါတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားသမက်ရဲ့ဆေးပညာ အကြောင်းကြားတော့ ကျုပ် တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားသမက်ရဲ့ဆေးပညာကို လေ့လာချင်တယ်ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် မေးဝူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

“မင်းက ကျုပ်တို့ပြောတဲ့စကားကို ကြားပြီဗျေ ...” ဟုတ်လား”

လူရွယ်က သူ့အား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဦးညွှတ်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်နာမည်က ချန်စွန်ပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားသမက်ရဲ့

ပုံလွှေနှစ်ဦးလျှောက်ချက် (၁) ❖ ၈၃

ဆေးပညာကို လေ့လာချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ လိုက်ခဲ့ချင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုနိုင်ရင်ပေါ့လေ”

မေးဝူမှာ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် သတိဝင်လာပြီး ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဟာ ... ငါက မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မိတ်ဆွေလိုမဆက်ဆံနိုင်ရမှာလဲ၊ မင်းကလည်း သိုင်းလောကထဲက လူဆိုးလူယုတ်သိုင်းသမားတွေကို ရှင်းထုတ်နေတဲ့သူ၊ ဒါကလည်း ရှင်းထုတ်ချင်တဲ့လူ၊ ရည်ရွယ်ချက်တူသူချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်ရမှာပေါ့ကွာ”

ချန်စွန်ဆိုသောလူရွယ်က သူ့အား စိုက်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသမက်က လူသေအလောင်းကို အသက်သွင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလားဗျာ”

မေးဝူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာလဲ မင်းက မယုံလို့လား” ချန်စွန် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက လူသေအလောင်းမဟုတ်တဲ့ အရိုးစု
တွေကို အသက်သွင်းနိုင်ပါ့မလား”

မေးဝူမှာ တွေဝေသွား၏။

“ရနိုင်တယ်ထင်တယ်”

ချန်စွန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ဗျာ”

မေးဝူမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လေသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီစကားကို ပြောတာလဲ”

ချန်စွန်က စုမင်းတို့လူစု လဲကျသေဆုံးနေသည့်နေရာသို့
လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျား မမြင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်၊ ဟိုမှာကြည့်လေ”

သူက ချန်စွန်ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ စုမင်း၊ စုအင်းနှင့် စုကျင်းတို့၏ အလောင်းကောင်
များမှာ အရိုးစုများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
ရလေ၏။ အရိုးစုများမှာ ဖြူဖွေးနေသည်။

အသားဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ချေ။ မေးဝူမှာ အလွန်ထိတ်
လန့်တုန်လှုပ် ဖြစ်နေ၏။

သူသည် အံ့သြလွန်းသောကြောင့် မည်သို့မျှ စကားမဆိုနိုင်
ပါချေ။ အတန်ကြာမှ သူက တုန်ခါသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အသားစားအဆိပ်မှုန့်က ဒီလောက်တောင် အစွမ်းထက်
လှချည်လား”

ချန်စွန် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စုမင်းက ဘယ်လိုကြောင့် ဒီအဆိပ်
မိသွားရတာလဲ၊ ကျုပ်တော့ နားမလည်ဘူးဗျာ၊ အဆိပ်တွေ လွင့်
တုန်းက သူ့ကို မထိပါဘူး”

မေးဝူက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သူက ကျုပ်ကို အဆိပ်လက်နက်ပုန်းသုံးခုနဲ့ ပစ်တဲ့အခါ
နှစ်ခုက ကျုပ်ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်လို့ စုအင်းနဲ့ စုကျင်းကို ထိမှန်သွား
တယ်လေ၊ ကျန်တစ်ခုကတော့ ကျုပ်ဓားနဲ့ ထိပြီး ပေါက်ကွဲပြီး ကျုပ်
ဓားနဲ့ ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအဆိပ်မှုန့်တွေ ကျုပ်
ရဲ့ဓားဖျားမှာ ကပ်နေခဲ့တယ်”

သူက စကားကိုရပ်ကာ ချန်စွန်အား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
၏။

ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်သည်။

၈၆ ❖ စက္ကူထုတ်နေထိုင်အောင်

“စုမင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ရဲ့ ဓားဖျားက သူ့ရဲ့ ရင်
ဝကို ဒဏ်ရာရသွားစေတော့ အဲဒီဒဏ်ရာကနေတစ်ဆင့် အဆိပ်တွေ
ဝင်ရောက်သွားတော့တာပါပဲ”

ချန်စွန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။

“အင်း ... ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့လူဟာ နောက်ဆုံးတော့
သူ့ရဲ့ အဆိပ်နဲ့ပဲ ပြန်ပြီး သေဆုံးသွားရတာပါပဲလား”

မေးဂူက တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျော့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
ကာ လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်တန့်ထားသော
မြင်းလှည်းသည် သူတို့ထံသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာ၏။

မကြာပါချေ ...။

မြင်းလှည်းသည် သူတို့အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး ရပ်တန့်
သွားလေသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ခေါင်းသုံးလုံးပါရှိလာ၏။

မြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်လာသူမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်
ထားသော လူနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မေးဂူက မြင်းလှည်းမောင်းနှင်လာသူအား ကြည့်ကာ မေး
လိုက်၏။

ဝံ့ဝုလွန်ထိလျှောက်ချယ် (၀) ❖ ၈၇

“မင်းတို့က ကျုပ်ပြောပြထားတာတွေကို အကုန်လုံး မှတ်
မိတယ်မဟုတ်လား”

ထိုလူနှစ်ယောက်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်”

မေးဂူက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီအလောင်းတွေကို ချမ်းမြကျေးရွာကို ပြန်ယူသွားပြီး
ထန်စန်းရဲ့ လက်ထဲကို သေသေချာချာအပ်လိုက် ကြားလား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်က ခေါင်း
ညှိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ သခင်ကြီးမှာတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်
ဖို့မယ် ခင်ဗျာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူတို့သည် အရိုးစုများကို အခေါင်းများ
အတွင်းထည့်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

“တိုး ရပ်”

မေးဂူက တားလိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အလုပ်သမားနှစ်
ယောက်မှာ ကုန်းကုန်းကွကွကြီး ဖြစ်သွား၏။

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“မင်းတို့ အဲဒီအရိုးစုတွေကို လက်နဲ့ မထိစေနဲ့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျ”

“ဒီအရိုးစုတွေက ရိုးရိုးသေတဲ့ အရိုးစုတွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တော်ကြာ မင်းတို့ပါ အဲဒီအဆိပ်မှုန့်တွေထဲ ပါသွားမယ်၊ ဂရုစိုက်ကြ”
ထို့ကြောင့် အလုပ်သမားနှစ်ယောက်သည် အရိုးများကို သူတို့၏လက်ဖြင့် မထိကြဘဲ အရိုးစုများကို ခေါင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် အခေါင်းများအား မြင်းလှည်းပေါ်တွင်စီ၍ တင်ဆောင်လိုက်ကြပြန်သည်။

မေးဂူက အခေါင်းများအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ထန်စန်းကို ပြောလိုက်၊ ကျုပ်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့နေလို့ တစ်ရက်လောက် နောက်ကျပြီးမှ ရွာကို ပြန်ရောက်မယ်လို့”

မြင်းလှည်းမောင်းသမားက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ... မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ကျယ်လောင်စွာ တစ်ချက်ဟီလိုက်ပြီး

ဝံပုထွေးနက်၏ထူပြောင်ချက် (၀) ❖ ၈၉

ထိုနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မြင်းလှည်း အတော်ဝေးဝေးသို့ရောက်သွားမှ မေးဂူက ချန်စွန်ဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“မင်း ပန်းပေါင်းတစ်ရာအရက်ကို စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

ချန်စွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ နာမည်ကြီးလှတဲ့ ပန်းပေါင်းတစ်ရာကို စိတ်မဝင်စားတဲ့လူ ရှိပါ့မလားဗျာ”

မေးဂူက သဘောကျကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဟန်တာပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း အရက်သောက်မလို့၊ မင်း ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေဆိုတော့ မင်းကိုပါ ဖိတ်ခေါ်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

ချန်စွန်နှင့်အတူ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မြင်းလှည်းသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလွှားနေ၏။

မြင်းလှည်းအား လှူနှစ်ယောက်က မောင်းနှင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ခေါင်းသုံးလုံးပါရှိလာ၏။

၉၀ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မြင်းလှည်းသည် ချမ်းမြကျေးရွာသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေသည်။ ချမ်းမြကျေးရွာရှိ ဆေးဆရာထန်စန်းသည် လူသေကို အမှန်တကယ်ပင် အသက်သွင်းနိုင်ပါမည်လော။

အရိုးစုများသည်- ပြန်လည်၍ အသက်ရှင်လာနိုင်ပါမည်လော။ ဤမျှ စူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းအောင် ထက်မြက်သော ဆေးပညာမျိုး ဤလောက၌ ရှိပါမည်လော။

တကယ်တော့ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်မျိုး၌သာ ဤဆေးပညာမျိုး ရှိနိုင်ပါသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အရိုးစုများ တင်ဆောင်လာသည့် မြင်းလှည်းသည် ချမ်းမြကျေးရွာသို့ ဦးတည်ကာ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်နေလေတော့သည်။

ဝံ့ပုလွေနှယ်၏ကျိုဝှက်ချက် (၀) ❖ ၉၁

အခန်း (၆)

နေမင်းကြီးသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထဲသို့ ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ယခု သူ၏အလင်းရောင် ကတ္တီပါစကြီးကို ဖြန့်ကျက်ထားသော်လည်း မကြာမီ ရုပ်သိမ်းတော့မည် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းပင် ...

အလင်းရောင်မှာ တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်လာလေသည်။ မကြာမီ အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးလာသည်။

ကုမင်းမြို့သည် မြို့လုံးတိတ်ဆိတ်နေသည်။

အချို့အိမ်များတွင် မီးအိမ်များပင် ထွန်းညှိထားကြပြီ ဖြစ်၏။ ချမ်းအေးလှသော ရာသီဥတု အခြေအနေကြောင့် ကူးလင်းမြို့မှ လူများသည် စိမိတို့၏အိမ်ထဲ၌သာ နွေးထွေးစွာ ခိုလှုံနေကြသည်။

ထို့ကြောင့် ...

ကူမင်းမြို့ကလေးသည် မြို့နီးများအောက်တွင် ပျင်းရိဖွယ်
ကောင်းအောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
တွင် မြင်းလှည်းမောင်းနှင်လာသောအသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်
လာ၏။

အသံနှင့်အတူ ရှည်လျားသော မြင်းလှည်းတန်းတစ်စုသည်
ကူမင်းမြို့သို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

မညာသည့် မြင်းလှည်းတန်းကြီးနည်း၊ ကုန်သည်များ ရောင်း
ဝယ်ရန် ချီတက်လာခြင်းလော။ မြင်းလှည်းတန်းသည် ကူမင်းမြို့
တွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာလေ၏။

မြင်းလှည်းတန်း၏ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် အနီရောင်
ပိတ်သားပေါ်တွင် ရွှေချည်ထိုးရုပ်ပုံဖြင့် တောင်ပုံဖြန့်ထား၍ ကောင်း
ကင်ပေါ်သို့ ပျံတက်နေသည့် ကျားတစ်ကောင်ရုပ်ပုံပါသော အလံ
တစ်ခု ဖိုက်ထူထားသည်။

ရွှေကျားပျံအာမခံဌာန၏အမှတ်အသားပေတည်း။

ရွှေကျားပျံဌာန၏ ဟိတ်ဟန်သည် အလွန်ကြီးမား၏။ သူ
၏မြင်းလှည်းတန်း တန်းစီချီတက်လာပုံက လှယက်မည့်သူများကို

ချောက်ချားစေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ ပစ္စည်းသယ်ယူ
လာသည့်ပုံစံမှာ ပစ္စည်းသယ်ယူသည့်ပုံစံနှင့်မတူ စစ်တပ်တစ်တပ်
ချီတက်လာသည်နှင့် တူသောကြောင့်ပေတည်း။

ကြည့်ပါ ရှေ့ဆုံးမှာ ရွှေကျားပျံ၏အလံကြီးသည် တလူလူ
လွင့်နေ၏။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်လည်း မြင်းစီးသမားများက
ရောင်စုံတံခွန်အလံများကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။

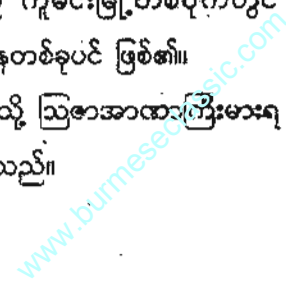
အစောင့်သိုင်းသမားအင်အားကလည်း ပြည့်စုံလှသည်။
ထို့ကြောင့် အလွန်ဟိတ်ဟန်ကြီးမားလှသော ရွှေကျားပျံ
အာမခံ ပို့ဆောင်ရေးဌာနကြီးကို မတိုက်ခိုက်ရဲခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့
သည်။

ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနနှင့် ပြဿနာ
ဖြစ်မည့် ကိစ္စမှန်သမျှကို ဝေးဝေးမှ ရှောင်ရှားကြလေသည်။

ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနသည် ကူမင်းမြို့တစ်ဝိုက်တွင်
အလွန်ဩဇာကြီးမားသော အာမခံဌာနတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။

ရွှေကျားပျံအာမခံဌာန ယင်းသို့ ဩဇာအာဏာကြီးမားရ
ခြင်း၏အကြောင်းရင်း ခိုင်လုံစွာ ရှိနေသည်။

အကြောင်းရင်းမှာ ...

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရွှေကျားပျံအာမခံဌာန၏ပိုင်ရှင်မှာ ဓားနှစ်လက်ဝမ်းကျင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဝမ်းကျင်း၏ကြီးမားသော ဓားနှစ်လက်သည် ရွှေကျားပျံ အာမခံဌာနမှ ပစ္စည်းများကို လာရောက်လုယူသူများအား ဆယ့်သုံး နှစ်တိုင်တိုင် ဆုံးမပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် ယခင်က သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ဖြစ် သည်။ နာမည်အသင့်အတင့်ရှိသော သိုင်းသမားများလည်း ဖြစ် သည်။

သူ၏ဓားနှစ်လက်သည် အလွန်ကြီးမားသော ဓားမကြီး များ ဖြစ်ကြသည်။ ဓားမကြီးနှစ်လက်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကိုင်ဆောင်၍ ကစားနိုင်သည့်သူမှာ ရှားပါးသည်။

ယင်းကြောင့် မည်သူကမျှ ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနမှ ပစ္စည်း များကို စောင်းငဲ့၍ပင် မကြည့်ခဲ့ကြပါချေ။

သူတို့သည် ဝမ်းကျင်း၏ဓားနှစ်လက်ကို မည်သို့မျှရင်ဆိုင်ဝံ ကြမည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ပြင် ဝမ်းကျင်းသည် နန်းတွင်းအရာရှိကြီးများ နှင့် အလွန်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ယခုလည်း ...

ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနသည် အာမခံပစ္စည်းများအား ခရီး လမ်းကွင် အနှောင့်အယှက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် သယ်ယူလာနိုင်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ် သည်။

မကြာမီ မြင်းလှည်းများသည် တိတ်စိန်ငွေတိုက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိတော့မည်ဖြစ်သည်။

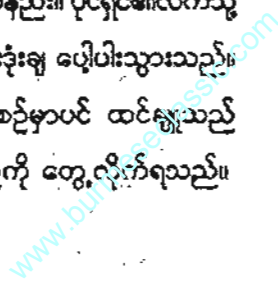
တိတ်စိန်ငွေတိုက်သို့ရောက်သောအခါ ရွှေကျားပျံအာမခံ ဌာန၏သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတာဝန်မှာ ပြီးဆုံးတော့မည် မဟုတ်ပါ လား။ ဝမ်းကျင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

မကြာမီ ချောချောမောမောဖြင့် တာဝန်ပြီးဆုံးတော့မည် ဖြစ်၍ သူက ဝမ်းသာနေသည်။

ဤတာဝန်ကြီးမှာ ဤသို့ပင်တည်း။

သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးရမည့်လူ၏လက်သို့ အရောက်ပေးပို့ နိုင်ခြင်းမရှိသေးသည့်ကာလပတ်လုံး စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီး လေးလံဖိစီးနေသလို ခံစားနေရသကဲ့သို့။ ပိုင်ရှင်၏လက်သို့ အရောက်ပေးပို့ပြီးလျှင်တော့ စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချ ပေါ့ပါးသွားသည်။

ဝမ်းကျင်းက ထိုသို့တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ထင်ရှားသည် ဒုတိယမြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထင်ချူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသော လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ရှိပြီး အမြဲတစေ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ နေထိုင်တတ်သည်။

သူသည် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတာဝန်ကိုလည်း မည်သည့် မညူ ထမ်းဆောင်တတ်သူဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးခရီးစဉ်ကို လူများစွာ စိတ်ပျက်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် ဤသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ခရီးစဉ်၏တာဝန်ကို ယူဆောင်ထားရသည်မဟုတ်ပါလော။ အဓိက ဝမ်းကျင်းက ပိုင်ရှင်သာ ဖြစ်သည်။

တာဝန်ခံကတော့ သူဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ထင်ချူ သည် မည်သို့သောတာဝန်ကို ယူဆောင်ထားရပါသနည်း။

ဤရွှေကျားယုံအံမခံဌာနမှ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမြင်း လှည်းတန်းသည် နန်းတွင်းအရာရှိကြီးတစ်ဦးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု လူများက သိရှိထားသည် မဟုတ်ပါလော။

အာမခံပို့ဆောင်ရေးဌာနများ၏တာဝန်များတွင် မဟုတ် မမှန် သတင်းလွှင့်မှုသည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

အာမခံပို့ဆောင်သည့်အခေါက်တစ်ခုတွင် နန်းတွင်းမှ အရာရှိတစ်ဦး သို့မဟုတ် စစ်တပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက် လိုက် ပါပို့ဆောင်သည်ဟု သတင်းလွှင့်လထားလျှင် ထိုအခေါက်၌ လူယက် မှုကင်းဝေရန် စိတ်ချနိုင်သည်။

ဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကို မည်သူကမျှ စစ်ဆေးနေသည် မဟုတ်ပေ။

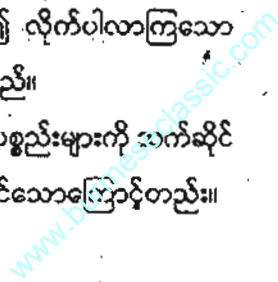
ထင်ချူသည် ဒုတိယမြင်းလှည်းပေါ်မှ မြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်း လိုက်၏။

မြေပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ... သူက စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ် ဆင်ထားသော နန်းတွင်းအရာရှိ အဝတ်အစားများအား ရွတ်ကာ အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

သူ၏အပြုအမူကိုကြည့်ကာ ...

မြင်းလှည်းနံဘေးမှ စောင့်ကြပ်၍ လိုက်ပါလာကြသော သိုင်းသမားများမှာ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏ပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင် ရာပိုင်ရှင်၏လက်ထဲသို့ ထည့်မပေးသေးနိုင်သောကြောင့်တည်း။

သက်ဆိုင်ရာပိုင်ရှင်၏လက်ထဲသို့ လက်ရောက်ပေးနိုင်မှသာ သူတို့၏တာဝန် ပြီးမြောက်သည်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ထင်ချွန်က ပြုံးပြလိုက်ပြီး ဝမ်းကျင်းထံသို့ လျှောက်သွား၏။ ဝမ်းကျင်းက သူ့အား ပြုံးကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... မင်းက နန်းတွင်းအရာရှိလုပ်ရတာ စိတ်ပျက်နေပြီလား”

ထင်ချွန်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ ပြောလိုက်၏။
“နန်းတွင်းအရာရှိအဖြစ် ကျွန်တော် ဟန်ဆောင်ရတာ သုံးခါရှိပြီ ဒီတစ်ခါ စိတ်အညစ်ဆုံးပဲ”

ဝမ်းကျင်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက နန်းတွင်းအရာရှိဟန်ဆောင်၊ ကျုပ်တို့က အဲဒီ နန်းတွင်းအရာရှိကို လိုက်ဖို့တဲ့ဟန်ဆောင်ထားတော့ ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းမှာ ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ရဘူး မဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက တိုက်ခိုက်ခဲ့သလဲ၊ ဒီပရိယာယ်ဟာ တော်တော်အောင်မြင်တဲ့ ပရိယာယ်ဟာ တော်တော်အောင်မြင်တဲ့ ပရိယာယ်ကွ၊ ငါတို့ကို တော်ရုံ တန်ရုံ ဓားပြပိုက်တော့ မတိုက်ရဲတာဟာ ဒီပရိယာယ်ကြောင့်ကွ”

မှန်ပါသည် ...။။။

ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနသည် နန်းတွင်းအရာရှိတစ်ဦးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်သည့် ဟန်ဆောင်ကာ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများကို သယ်ယူလာနိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။ ထင်ချွန်က ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“အနှောင့်အယှက် မတွေ့ရတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်က မြင်းလှည်းထဲထိုင်ပြီး လိုက်လာရလို့ စိတ်ပျက်နေတာဗျ၊ အပြင်က မြင်းစီးလိုက်ရင် ဒီလောက်မညည်းငွေ့ဘူး”

အခုတော့ သူ၏စကားကြောင့် လက်ထောက်တာဝန်ခံသိုင်းဆရာတစ်ဦးက ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“အိုဗျာ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ထက်စာရင် တော်သေးတာပေါ့၊ မြင်းလှည်းထဲမှာထိုင်ပြီး လိုက်လာရတာဆိုတော့ ညောင်းညာရင် အိပ်လို့ရသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့မှာတော့ ဘယ်ဘက်ကများ လာတိုက်မလဲဆိုပြီး တကြောင့်ကြကြနဲ့ လိုက်နေရတာ”

ထင်ချွန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ်က အိပ်ရလွန်းလို့ ခေါင်းကိုက်နေပြီဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ကတိုက်မှာကို စိုးရိမ်တယ်၊ ကျုပ်က မစိုးရိမ်ဘူး၊ လာတိုက်

ကြစမ်း၊ ခုခံမယ်ဆိုပြီး သွားနေတော့ ဘယ်ပျင်းတော့မလဲ”

သိုင်းဆရာကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

“အိပ်တာဟာ အနည်းဆုံးတော့ ပျင်းရိမှုကို ပြေပျောက်နိုင်

တယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်ကျင်းက ထင်ချူကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“မင်း ဆတ်ပြီးခေါင်းကိုက်စရာ မလိုတော့ပါဘူးကွာ၊ တို့တွေ မကြာခင် တိတ်စိန်ငွေတိုက်ကို ရောက်တော့မှာပါ။ ဒီငွေတိုက်ရောက်ရင် တို့တာဝန်လည်း ပြီးဆုံးပါပြီ။ အခု မြို့ပြင်မှာသာ စိုးရိမ်ရတာကွ”

လက်ထောက်တာဝန်ခံ သိုင်းဆရာနှင့် ကျန်သိုင်းသမားများက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ အားလုံး စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေကြသည်။ တာဝန်ပြီးဆုံးလျှင် သူတို့အားလုံး ဆုကြေးငွေများ ရရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ထင်ချူလည်း မနေနိုင်တော့ပါချေ။

“ဟား ဟား ဟား”

သူလည်း အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေ၏။ သို့သော် သူ၏ရယ်မောသံမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် လမ်းချိုး

တစ်ခုမှ ထွက်လာပြီး ရွှေကျားပျံသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး မြင်းလှည်းတန်းကို ကြားဖြတ်ရန် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထင်ချူ၊ လက်ထောက်တာဝန်ခံနှင့် သိုင်းသမားများမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားကြသည်။

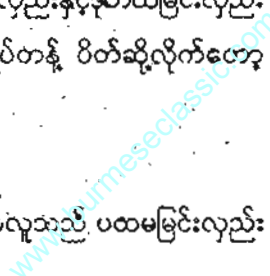
သူတို့သည် ပြောဆိုရင်း သွားနေကြသောကြောင့် ပထမဆုံး မြင်းလှည်းနှင့် အနည်းငယ်မျှ အဆက်ဖြတ်ကာ ကွာဟသွား၏။

ပထမဆုံး မြင်းလှည်းမှ မြင်းလှည်းမောင်းသမားသည် ရပ်တန့်ရန် အမိန့်မရရှိသဖြင့် ထင်ချူတို့၏မြင်းလှည်းများနှင့် အနည်းငယ် အဆက်ဖြတ် ကွာဟသွားသော်လည်း ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် လမ်းချိုးတစ်ခုအတွင်းမှ အရှိန်ဖြင့် မောင်းနှင်လာပြီး ပထမမြင်းလှည်းနှင့်ဒုတိယမြင်းလှည်းအကြားသို့ ကန့်လန့်ဖြတ် ဝင်ရောက်ရပ်တန့် ပိတ်ဆို့လိုက်တော့သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

မြင်းလှည်းမောင်းနှင်လာသောလူသည် ပထမမြင်းလှည်း

၁၀၂ ❖ ထက္ကုသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ကူးသွားလေတော့သည်။

ဝမ်ကျင်း၏မျက်နှာမှာ ကွက်နေပျက်သွား၏။

လမ်းရှေးထဲမှ မြင်းလှည်းတစ်စီး ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းလှည်းတန်းအကြားသို့ ကန့်လန့်ဖြတ် ပိတ်လိုက်သည်နှင့် သူသည် ဖြစ်ပေါ်လာမည့်အခြေအနေကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

“ရန်သူ ရန်သူ ... အသင့်ပြင်ကြဟေ့”

သူသည် ယင်းသို့ ကန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်ဆို့ထားသော မြင်းလှည်းဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွားလေတော့၏။

ထိုအခါမှ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေကြသော သိုင်သမားများမှာ သတိဝင်လာကြပြီး ပိတ်ဆို့ထားသော မြင်းလှည်းဆီသို့ ပြေးလွှားသွားကြတော့သည်။

သူတို့အနေဖြင့် ဤပိတ်ဆို့ထားသော မြင်းလှည်းကို ကျော်ဖြတ်နိုင်မှသာလျှင် ကျောက်မျက်ရတနာများ တင်ဆောင်ထားသော ပထမမြင်းလှည်းကို အကူအညီပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်ကျင်းက အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ပိတ်ဆို့ထားသော မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်

ပုံလွှဲကန်ထိထိပျက်စီး (၁) ❖ ၁၀၃

လိုက်သည်။ ယင်းတခင်အချိန်မှာပင် ပိတ်ဆို့ထားသော မြင်းလှည်းမှာ ...

‘ဝုန်း’

ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။

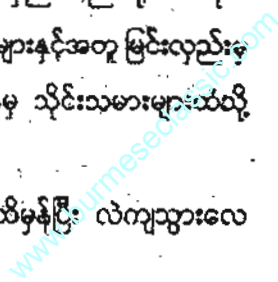
မီးတောက်မီးလျှံများ၊ မြင်းလှည်းမှ အပိုင်းအစများ၊ မြင်းကြီးများ၏နာကျင်စွာ ဟိသံများသည် လွင့်စဉ်မြည်ဟီးသွားသည်။ မြင်းလှည်းထဲ၌ များပြားလှသော ယမ်းထုပ်များ၊ ယမ်းမီးများ ထည့်သွင်းမောင်းနှင်လာသည်ကို ဗေဒင်မေးရန်မလိုတော့ချေ။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် တစ်ဟုန်းဟုန်းနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ တောက်လောင်နေသည်။

မြင်းလှည်းဆိုသည်မှာ သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ချက်ချင်းပင် မီးလောင်တော့သည်။

ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်ထားသော မြင်းလှည်းသည် ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲသွားသောအခါ မီးတောက်မီးလျှံများနှင့်အတူ မြင်းလှည်းမှ အပိုင်းအစများက ရွေ့ကျားပျံအာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများထံသို့ လွင့်စဉ်လာ၏။

အချို့ဆိုလျှင် အပိုင်းအစများ ထိမှန်ပြီး လဲကျသွားလေ

သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် မြင်းလှည်းကိုဆွဲလာကြသည့် မြင်းနှစ်
ကောင်မှာ ဒဏ်ရာ ရပြီး ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ
ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလွှားကြလေ၏။

ထိုမြင်းနှစ်ကောင်သည် မီးလောင်နေသော မြင်းလှည်း
အပိုင်းအစများကို သယ်ဆောင်သွားလေ၏။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာပင် မြင်းများသည် ရွှေ
ကျားပျံအာမခံဌာနမှ လူများဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားသွားကြခြင်း
ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြင်းများဆွဲလာသည့် မီးတောက်လောင်နေသော
လှည်းနှင့် ထိခိုက်မိသဖြင့် အာမခံဌာနမှ လူအများအပြားမှာ ဒဏ်ရာ
ရရှိကြလေသည်။

အချို့သူများမှာ မရှောင်နိုင်ဘဲ လွင့်စဉ်သွားကြလေသည်။
ထင်ချူမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

ပိတ်ဆို့ထားသော မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသော
ဝမ်းကျင်းသည် ဝန်းဟူသော ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ မြင်းလှည်းပေါ်မှ
လွင့်စဉ်ကျလာသည်။

ထင်ချူက တပျာကယာပြေးကာ ဝမ်းကျင်း၏ခန္ဓာကိုယ်

အား ဆီးပွေ့ထားလိုက်၏။

သို့သော် အပြင်းထန်ဆုံးပေါက်ကွဲမှုကို ဝမ်းကျင်း ရင်ဆိုင်
လိုက်ရသည်။ ဝမ်းကျင်းမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိလေပြီ။

သူသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ထင်ချူအား တွေ့
သောအခါ သူက အားယူကာ မှာကြားလိုက်သည်။

“ရ ... ရတနာတွေကို လုယူသွားတဲ့လူကို မိ မိအောင်
ဖမ်း ဖမ်း”

သူသည် စကားဆုံးအောင်ပင် မပြောနိုင်တော့ချေ။ ထင်
ချူ၏လံက်ထဲမှာပင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ သေဆုံးသွားတော့သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ဆက်၍ ပြေးလွှားခြင်း မပြုနိုင်ပါ
တော့ချေ။ ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများ၏လက်ချက်ဖြင့်
သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့် မီးလောင်နေသောမြင်းလှည်းသည် သိုင်း
သမားများကို ဆက်၍ ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ချေ။ မြင်းသေနစ်ကောင်
အနီး၌ လဲကျလောင်ကျွမ်းလျက် ရှိသည်။

သိုင်းသမားများသည် မြင်းလှည်းတန်းအား ပိတ်ဆို့ထားမှု
ကို ရှင်းလင်းပစ်လိုက်နိုင်ကြလေပြီ။ သို့သော် ကျောက်မျက်ရတနာ

များ တင်ဆောင်လာသော ပထမမြင်းလှည်း၏အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

သူတို့ဝန်းဝိုင်းကြံ ယောက်ယက်ခတ်နေစဉ်အတွင်း ရန်သူ သည် ကျောက်မျက်ရတနာမြင်းလှည်းကို မောင်းနှင်သွားခဲ့လေပြီ။

ထင်ချူသည် တက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။ သူက ဝမ်းကျင်း၏အလောင်းအား မြေပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြသော သိုင်းသမားအား အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

*ဟေ့ ... ငါနဲ့ လူဆယ့်သုံးယောက်လိုက်ခဲ့၊ ကျန်တဲ့လူက မြင်းလှည်းကို စောင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ။

တစ်ဆက်တည်းပင် သူက အနီးရှိ မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ထိုအခါ သိုင်းသမား ဆယ့်သုံးယောက်မှာလည်း သူ၏ နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားတော့သည်။ သူတို့သည် ရန်သူကို အမိဖမ်းကြတော့မည်။

မြင်းလှည်းသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းနှင်နေလေ သည်။ မြင်းလှည်းသည် ကူမင်းမြို့တွင်းရှိ ဖောက်ထုပ်ထားသော လမ်းချိုးကလေးမှတစ်ဆင့် မြို့၏အရှေ့ပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသူသည် ဤလမ်းများကို ကျွမ်းကျင်ဟန် ရှိသည်။ ထို့နောက် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေသော အဆောက်အအုံ တစ်ခု တည်ရှိနေသည့် ခြံဝင်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက် ကွယ်သွားတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုများ ဖုံးလွှမ်းလာသော ကြောင့် မည်သည့်အရာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိချေ။

မဝီဝိုးတဝါးသာ တွေ့မြင်ရသည်။ သို့သော် မြင်းလှည်း မောင်းသူကတော့ အားလုံးကို မြင်တွေ့ရသည်။

ဤသို့ အမှောင်တစ်ဝက် အလင်းတစ်ဝက် ဖြစ်နေသည့် အချိန်မျိုးမပြောနှင့် အမှောင်ထု လုံးဝဖုံးလွှမ်းနေလျှင် သူသည် ဤ ခြံဝင်းထဲမှ အနေအထားကို နေ့ရောင်အဖြစ် မြင်ရသကဲ့သို့ မြင်တွေ့နိုင် လောက်အောင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသည်။

ခြင်းထဲ၌ လူတစ်ရပ်ခန့်ဖြင့်သော မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ ပေါက်ရောက်နေပြီး ခြင်းအလယ်တွင် အဆောက်အအုံဟောင်းကြီး တစ်ခု ရှိနေသည်။

ထိုအဆောက်အအုံဟောင်းကြီးရှေ့၌ မြင်းလှည်းရပ်တန့် လိုက်ပြီး အဆောက်အအုံဟောင်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအဆောက်အအုံကြီးအထဲတွင် အနက်ရောင်ခေါင်းတ လားတစ်လုံး ရှိနေလေသတည်း။

အဘယ်သို့နည်း။ လူလည်း မရှိပါပဲလျက် ခေါင်းက ရှိနေ သည်။ ဤခေါင်းသည် မည်သူ့အတွက်ပေးနည်း။ ခေါင်းကို အသုံးပြု ရမည်သူကော။ မည်သည့်နေရာတွင် ရှိနေပါသနည်း။

တကယ်တော့ ယခု ရောက်ရှိလာသူသည် ခေါင်းကို အသုံး ပြုမည့်သူပေတည်း။ မြင်းလှည်းမောင်းသူက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ မြင်းလှည်းမှာ ရွှေကျားပျံအာမခံဋ္ဌာနမှ မြင်းလှည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ ရွှေကျားပျံအာမခံဋ္ဌာနမှ လူ မဟုတ်ပါ။ အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

မြင်းလှည်းအောက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် သူက မြင်း လှည်းတံခါးကို ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ချက်ကန်လိုက်သည်။

‘ပုန်း’

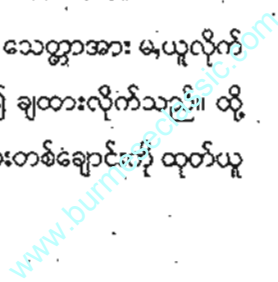
အသံနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတံခါးမှာ ကျိုးပဲ့သွား၏။

သာမန်လူတစ်ယောက်သည် မြင်းလှည်းတံခါးကို ဤသို့ မကန်နိုင်ပါ။ မြင်းလှည်းတံခါးမှာ သစ်သားနှင့်ပတ္တာနှင့် ပြုလုပ်ထား သော်လည်း ခိုင်ခန့်လှပါသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ အင်အားရှိသူ အရပ် သားတစ်ယောက် ကန်လျှင်ပင် ဤသို့ ကျိုးပဲ့နိုင်ပါ။

တံခါးကျိုးပဲ့ပျက်စီးသည်ကိုကြည့်ပါက ထိုလူသည် ထိပ် တန်းသိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပါ၏။

မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ကြီးမားသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ရှိနေသည်။ သေတ္တာအား ကြက်ခြေခတ်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားပြီး ကြီး မားသော သော့ခလောက်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ခတ်ထား၏။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူက သေတ္တာအား မယူလိုက် ပြီး အနက်ရောင် ခေါင်းနံဘေးတွင် ယှဉ်၍ ချထားလိုက်သည်။ ထို့ နောက် အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ သံချောင်းလေးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူ လိုက်၏။

သူက ယင်းသံချောင်းကလေးဖြင့် သော့ခလောက်အား
လေးငါးချက်မျှ ကလော်လိုက်သည်။

‘ချောက်’

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး သော့ခလောက်မှာ ပွင့်
သွား၏။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သေတ္တာတို့ ပွင့်လိုက်
သည်။

“ဟာ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် မှင်တက်အုံသြသွား
လေတော့၏။

သေတ္တာထဲ၌ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်ဝင်းလက်သော
ရတနာများသည် စိမ်းနီပြာ အရောင်မျိုးစုံဖြင့် ဝင်းပနေသည်။

သူ့တစ်သက်တာတွင် ဤကဲ့သို့ များပြားလှစွာသော ရတ
နာများကို မကိုင်ခဲ့ဖူးပေ။ အတန်ကြာမှ သူ သတိဝင်လာသည်။

ထိုရတနာများကို ကတ္တီပါအိတ်ဆယ်လုံးထဲသို့ ခွဲထည့်လေ
တော့၏။

ခေါင်းထဲတွင် ကတ္တီပါအိတ်ကလေး ဆယ်လုံးခန့် ရှိသွား
သည်။ သေတ္တာထဲတွင်မှ မည်သည့်အရာမျှ မရှိတော့ပါချေ။

သေတ္တာထဲမှ ရတနာများသည် ခေါင်းအတွင်းသို့ ပြောင်း
လဲရောက်ရှိသွားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းအတွင်းရှိ အိတ်က
လေးများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ခေါင်းအဖုံးကို ပိတ်ကာ သံဖြင့် လေးငါးချက်ခန့်
ရိုက်ချလိုက်သည်။

ယခု အနက်ရောင်ခေါင်းသည် အဖုံးပိတ်ပြီးဖြစ်သွား၏။
အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်လိုက်
သည်။

ခေါင်းတလားကြီးသည် အလွန်ကြီးမားသဖြင့် ထမ်း၍မရ
ချေ။ ရွက်မှသာ ရသည်။

ထိုနေရာမှ ခြေလှမ်းကြကြဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့၏။

မကြာမီ သူသည် အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်
သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၇)

မြင်းလှည်းတစ်စီး။

လမ်းမနဲဘေးရှိ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင်
အောက်တွင် ရပ်တန့်ထား၏။

မြင်းလှည်းပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်ရှိနေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်မျှော်နေသည့်
အလား အဝေးသို့ မကြာခဏ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ... မြင်းဇက်ကြီးကိုငိုထားသူက
နဲဘေးမှလူကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ လောက်ကင်း ... ငါတို့စောင့်ရတဲ့အချိန်ကို ကြည့်ပါ
ဦး၊ ဒီလောက်စောင့်ရရင် ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်မလဲကွာ၊ မင်းလူ မလာ
တော့ဘူးနဲ့တူတယ်”

လောက်ကင်းဆိုသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“လာမှာပါကွ အိလောက်ရ၊ သူ သေသေချာချာ မှာထား
တာပဲ”

အိလောက်ဆိုသူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“သူက ဘာကြောင့် ဒီလောက်အရေးကြီးနေရတာလဲ”

လောက်ကင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူး၊ သူ့မှာ အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခု
ရှိလို့ ငါတို့နဲ့ လိုက်မယ်လို့ ပြောတာပေါ့၊ စောင့်စမ်းပါကွာ”

ထိုစကားကြောင့် အိလောက် ပြန်မေးသည်။

“သေချာရဲ့လား၊ ပိုက်ဆံ မြီးမြီးမြက်မြက် ပေးမယ်ဆို

တာ”

လောက်ကင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သေချာပါတယ်”

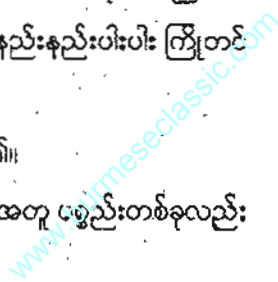
အိလောက်က မျက်မှောင်ကုတ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ... သူက ဘာဖြစ်လို့ ငွေနည်းနည်းပါးပါး ကြိုတင်

မပေးရတာလဲ”

လောက်ကင်းက ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ပေးမှာပေါ့ကွာ၊ နောက်ပြီး သူနဲ့အတူ ငွေလည်းတစ်ခုလည်း

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ပါတယ်လို့ ပြောထားတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပစ္စည်းက ခပ်ကြီးကြီး ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ဒါမှ တို့အတွက် ပိုက်ဆံပိုရမှာ”

အိလောက်မှာ အံ့ဩသွားပြန်သည်။

“မင်းလူက လိုက်ချင်မှလိုက်မှာ၊ သူမလိုက်တော့ဘူးဆိုပြီး ပစ္စည်းပဲ ထည့်ပေးချင်လိုက်မှာ”

လောက်ကင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ... ဒါလည်း တို့ပိုက်ဆံရတာပဲ၊ ပိုက်ဆံရဖို့လို ရင်းပါကွ၊ သူလိုက်တာ မလိုက်တာ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

အိလောက်က ထပ်မေးလိုက်သည်။

“သူနဲ့ပါလာမှာ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးလဲကွ”

လောက်ကင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“တစ်ခုက ငါတို့က သခင်ကြီးမေးဂူရဲ့ ချမ်းမြကျေးရွာကို သွားပြီး ခေါင်းသုံးလုံးပိုးပေးရမယ် မဟုတ်လား”

အိလောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တို့သခင်ကြီးမေးဂူဆီက ငွေယူပြီး အခေါင်းတွေ ပိုးပေးဖို့ တာဝန်ယူထားတာပဲ၊ အခုလည်း သူပြောတဲ့ အတိုင်း အရိုးစုတွေထည့်ပြီး ယူလာတာပဲ၊ ကိစ္စက ပြီးနေပါပြီ”

ပုံပလ္လေနတ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၀) ❖ ၁၁၅

လောက်ကင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“အေး ... တို့က အခေါင်းပိုးပေးရင် ငွေရတယ် မဟုတ် လား”

အိလောက်က မျက်ခုံးပင့်၍ မေးလိုက်၏။

“တို့ အခု နောက်ထပ် အခေါင်းပိုးပေးရဦးမယ်လို့ မင်းက ဆိုလိုတာလား”

လောက်ကင်းက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။

သူ၏မျက်လုံးများက လမ်းမတစ်ဖက်သို့ ရောက်နေလေ သည်။

အိလောက်က သူကြည့်နေရာသို့ လှည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ခေါင်းပေါ်တွင် ခေါင်းတစ်လုံးကို ရွက်ထားသော လူတစ်ယောက်အား မဝီဝီတဝါး မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ခေါင်းတစ်လုံးကို ရွက်ထားသော လူတစ်ယောက်သည်

အမှောင်ထဲမှ သူတို့ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာလေတော့လေ သည်။

တော်ရုံတန်ရှ်လူများသည် ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့မိပါက လန့် ဖျပ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ လောက်ကင်းနှင့် စကားပြောထားသူ ဖြစ်လေ သည်။ လောက်ကင်း၏မျက်နှာတွင် ပြုံးယောင်သမ်းလာသည်။

“ငါ့မိတ်ဆွေက အချိန်ကို လေးစားပါတယ်ကွ”

အိလောက်သည် စိတ်ပေါ့ပါးသွားသည်။

သူတို့စောင့်နေခြင်းများ ရပ်ဆိုင်းသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

မကြာမီ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် မြင်းလှည်း

အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သူက လောက်ကင်းအားကြည့်ကာ အက်ကွဲသောလေသံ ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား”

လောက်ကင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“လျှံငွေငါးဆယ်က အချိန်ကို ကြာတယ်လို့ မထင်ရပါဘူး

ဗျာ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံး လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို စောင့်နေရတဲ့အတွက် ငွေဆယ်လျှံလောက် တန် သွားတယ်လို့ မထင်ဘူးလား၊ ကျုပ်ကလည်း အချိန်ကို တန်ဖိုးထား ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ထို စောင့်နေရတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ မနစ်နာစေ ရပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် လောက်ကင်း၏မျက်နှာမှာ ဝင်းလက် သွား၏။

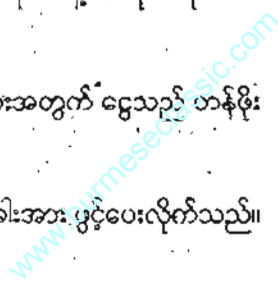
“အိုဗျာ ... ငွေဆယ်လျှံ ပိုရမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် တစ် နာရီလောက် စောင့်ရလည်း ကျုပ်က မမှုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က လက် လုပ်လက်စားတွေပါဗျာ၊ ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်ပဲဗျာ”

အိလောက်မှာလည်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။

ဆယ်လျှံဆိုသည့်ငွေမှာ ဆယ်ရက်ခန့် အရက်ကို အဝ သောက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့လို လက်လုပ်လက်စားများအတွက် ငွေသည် တန်ဖိုး ရှိလှပါသည်။

လောက်ကင်းက မြင်းလှည်းတံခါးအား ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

၁၁၈ ❖ ထက္ကသိုက်နေထိုင်အောင်

ရုတ်တရက် အိလောက်က တအံ့တဩဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟင် ... ခေါင်းတွေက တစ်ပုံတည်းပါလား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လှည်းပေါ်ရှိ အခေါင်းသုံးလုံးကို ကြည့်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။

ယင်းခေါင်းသုံးလုံးမှာ ခေါင်းပေါ်တွင် ရှိနေသော အခေါင်းနှင့် တစ်ပုံတည်းပင် ဖြစ်နေ၏။

အမှန်ကတော့ တိုက်ဆိုင်မှုသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခေါင်း၏ဗျက်နှင့်အရှည် တစ်ပုံတည်း ဖြစ်ဖို့ရန်မှာ မလွယ်ပါ။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ အခေါင်းတွေ တစ်ပုံတည်းပေမယ့် မှားစရာ မရှိပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ခေါင်းပေါ်မှ အခေါင်းအား မြေပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြောင်ရိုင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပျံပါးသွက်လက်စွာဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသည်။

ဝံ့လှေနှယ်၏လျှိုဝှက်ချက် (၅) ❖ ၁၁၉

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လှည်းပေါ်မှ အခေါင်းသုံးလုံးအား တစ်ခုပြီးတစ်ခု မကွာ ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ လောက်ကင်းမှာ သူ၏ အပြုအမူအား နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မိတ်ဆွေကြီး ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဒီအခေါင်းသုံးလုံးကို ချမ်းမြကျေးရွာကို သွားပို့မလို့ မဟုတ်လား”

လောက်ကင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက သူ့အား စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့အခေါင်းက ချမ်းမြကျေးရွာနဲ့ ဆယ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ မြစ်မ်းကျေးရွာကို သွားပို့ပေးရမှာဗျာ၊ မြစ်မ်းကျေးရွာကိုရော သိရဲ့လား”

အိလောက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေကို ကျုပ်တို့ သိပါတယ်ဗျာ၊ ပို့လည်း ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့အခေါင်းကို အောက်ခုံးက ထားတာပေါ့၊ ဒါမှ ချမ်းမြကျေးရွာကိုရောက်တဲ့အခါ အပေါ်က အခေါင်းတွေကို ချရာမှာ လွယ်ကူမယ်မဟုတ်လား။”

“ကျပင်ဟာ ဒါကိုသိလို့ ခေါင်းတွေကို အစဉ်လိုက်လုပ်လိုက်တာ”

အိလောက်က လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားစီစဉ်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ကလေးပဲ တွေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုကျရင် ခင်ဗျားရဲ့ခေါင်းကိုဖယ်ဆို ခေါင်းသုံးလုံးကိုချပေး၊ ခင်ဗျားရဲ့ခေါင်းကို ပြန်တပ်ရင်ရတယ်ဆိုပြီး ဒီအတိုင်း တင်မလို့ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ခုလိုလုပ်လိုက်တော့ ချမ်းမြကျေးရွာမှာ အချိန်မကုန်တော့ဘူးပေါ့”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတဲ့အင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် သူယူဆောင်လာသော အခေါင်းပေါ်တွင် ကပ်လိုက်လေသည်။

စာရွက်ပေါ်တွင် ...

“ချစ်ဇနီး စန်ကွမ်ရှိ”

ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်ပင်။

အိလောက် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင် ... ဒါက ခင်ဗျားဇနီးရဲ့အလောင်း ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်ဇနီးက ကျုပ်အပေါ်ကို တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးမားတယ်ဗျာ သူက ကျုပ်သွားလေရာကို တကောက်ကောက် လိုက်ပါခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သူဟာ ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခံစားလိုက်ရပြီး ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားတယ်ဗျာ”

“သူ့ရောဂါကလည်း ကူးစက်တတ်တဲ့ရောဂါဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း အားနာပါတယ်ဗျာ”

သူက စကားကို ခဏနားပြီး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သူ့ရဲ့အလောင်းကို ကျုပ်ရဲ့ကျေးရွာမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကလည်း အလုပ်တစ်ခု ရှိသေးတယ်

ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတာပါ။ ကျုပ်ဇနီးရဲ့ အလောင်းသာ ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူးကို ပြန်ရောက်သွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့အိမ်သားတွေက ဂရုတစိုက် သင်္ဂြိုဟ်ပေးကြမှာ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့အချိန်ကိုမိအောင် ပြန်သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အိလောက်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါဗျား၊ ခင်ဗျား ဇနီးရဲ့အလောင်းကို ကျုပ်တို့က အမြန်ဆုံးရောက်အောင် သွားပို့ပေးပါမယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဂရုတစိုက်နဲ့ အမြန်ဆုံး ပို့ပေးမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်ဗျား”

သူ့စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့က မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲခုန်တက်လိုက်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူသည် လှူခြောက်ဆယ် ပေးလိုက်လေသည်။ အိလောက်တို့သည် ထိုနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မြင်းလှည်းမှာ တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားပြီး အမှောင်ထဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အိလောက်တို့သည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကို ကြာမြင့်စွာ စောင့်ခဲ့ကြရသည်။

စောင့်ခဲ့ရသည့်အချိန်နှင့်ထေမိအောင် ချမ်းမြကျေးဇူးသို့ သွားရန် လိုအပ်သည်။

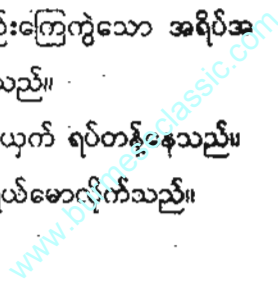
ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းကို အပြင်းမောင်းနှင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့၏မြင်းလှည်း ခိုင်ခန့်ခြင်းမှာလည်း ဤသို့ အပြင်းမောင်းနှင်သွားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးလှည်းသည် မြင်ကွင်းမှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် မြင်းလှည်းထွက်ခွာသွားရာအထိ ငေးကြည့်နေ၏။

မြင်းလှည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ...

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အရိပ်အယောင်များက အစားထိုးဝင်ရောက်လာသည်။

သူသည် ထိုနေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်တန့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဟား ဟား ဟား”

ထို့နောက် သူ၏ရယ်မောသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား

ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သည်။

အိပ်တန်းတက်မည့် ငှက်အချို့ပင် လန်ဖျပ်၍ ပျံသွားကြ

လေတော့သည်။

သိမ်းငှက် ...။

သိမ်းငှက်သည် လျင်မြန်ပြီး ပါးနပ်လှသော သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် သိမ်းငှက်များသည် လူကို ဒုက္ခမပေးကြ ချေ။

ထို့ကြောင့် လောကပေါ်တွင် သိမ်းငှက်အား ကြောက်လန့် သောလူဟူ၍ မရှိပါချေ။

သို့သော် ...

ကုန်ပစ္စည်းများ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေသော အာမခံဌာ နမူလူများသည် သိမ်းငှက်အား ကြောက်လန့်လျက် ရှိကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

သိမ်းငှက်သည် မထင်မှတ်သောနေရာမျိုးမှ ထွက်ပေါ်လာ ပြီး သယ်ယူလာသော အာမခံပစ္စည်းများအား အလစ်သုတ် လုယက် တတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သိမ်းငှက်၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်ထူးဆန်း၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်ကို နားလည်ထားကြသည်။

ယခုဖော်ပြသော သိမ်းငှက်မှာ ကောင်းကင်တွင် တောင်ပံ နှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ကား၍ ပျံဝဲနေသော သိမ်းငှက်သတ္တဝါကို ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

အလွန်လျင်မြန်ထက်မြက်စေ၍ အများက သိမ်းငှက်ဟု အမည်ပေးထားကြသော ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဒုစရိုက်သမား၌ ထူးဆန်းသောအကျင့်ရှိသည်။ ထို အကျင့်မှာ သူသည် သိမ်းငှက်များအား အလွန်ချစ်တတ်ပြီး မွေးမြူ တတ်သောအကျင့်ပေတည်း။

သူသည် သိန်းငှက်တို့၏သဘာဝကို လေ့လာသည်။ သိန်း
ငှက်တို့၏အကျင့်ကို လေ့လာသည်။ သူသည် သိန်းငှက်အချို့ကို ဖမ်း
ဆီးပြီး မွေးမြူတတ်လေ၏။ ထိုသိန်းငှက်များကို လေ့ကျင့်ပေးသည်။

သူလေ့ကျင့်ပေးထားသော သိန်းငှက်များကို လူအများက
အံ့သြစိတ်ဝင်စားကြသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် အမှောင်ထဲ၌ လမ်း
လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။

သူလမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည့်နေရာမှာ ကုမင်းမြို့တွင်း
မှ သူခေါင်းကြီးကို ထမ်းလာခဲ့သည့် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများနှင့် ခြံဝင်း
ကြီးသို့ပင်။

သူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ၌လည်း မြက်ပင်ရှည်
ကြီးများ ဝိုင်းနေသော အဆောက်အအုံပျက်ကြီးမှာ ငြိမ်သက်လျက်
ပင် ရှိနေပါသည်။

‘ကျီ’

ပျက်စီးစပြုနေသည့် ခြံတံခါးကို သူ ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့
သည်။

တံခါးမှာ မပွင့်ချင်ပွင့်ချင်နှင့် ပွင့်သွားသည်။

သူသည် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး မြက်ပင်ရှည်ကြီး
များကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်။

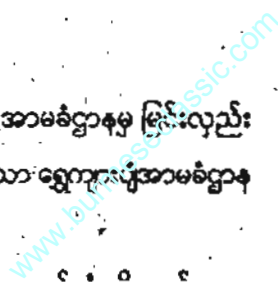
ထိုအခါ သူသည် အဆောက်အအုံပျက်ကြီးဆီသို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာသည်။

‘ရှိ’

သူသည် မီးညှို့လိုက်ပြီး မှန်အိမ်တစ်လုံးကို ထွန်းညှို့လိုက်
သည်။ ထိုမှန်အိမ်မှအလင်းရောင်ဖြင့် မြင်းလှည်းတစ်စီးကို မြင်
တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမြင်းလှည်းကား ...

သူအပိုင်စီးလာသည့် ရွှေကျားပုံအာမခံဌာနမှ မြင်းလှည်း
သာတည်း။ မြင်းလှည်းတွင် စိုက်ထူထားသော ရွှေကျားပုံအာမခံဌာန
၏အလံမှာ တွဲလောင်းကျနေသည်။

ထိုသေတ္တာတစ်လုံးမှာ အဖုံးပွင့်လျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုအထဲ၌ မည်သည့်အရာမျှ ရှိမနေတော့ပါချေ။

လွန်ခဲ့သော အချိန်အနည်းငယ်ခန့်က ဤအထဲတွင် အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာများ ရှိနေခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် မည်သူမျှ ယုံကြည်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အနက်ရောင်ဝတ်လူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

သူသည် လမ်းချိုးကလေးမှ ရွှေကျားပျံအာမခံဌာန၏ မြင်းလှည်းတန်းကို ဝိတ်ဆိုလိုက်သောအခါ ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ထို့ပြင် ရတနာသေတ္တာတင်ဆောင်ထားသော မြင်းလှည်းပေါ်မှ မြင်းလှည်းသမားက သူ့အား အသက်စွန့်၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံကိုလည်း မြင်ယောင်လာမိသည်။

“အင်း ... ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနက သိုင်းသမားတွေဟာ သိုင်းပညာ တော်တော်ထက်မြက်ကြပါလား။”

သူက ယင်းသို့တွေးတောရင်း အာမခံပစ္စည်းများကို လှယက်ရသည်မှာ တစ်နေ့တခြား ခက်ခဲလာကြောင်း သဘောပေါက်နားလည်လိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ...

သူသည် ချောမောစွာဖြင့် လှယက်နိုင်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် နောက်တစ်ကြိမ်တွင် ယခုကဲ့သို့ ချောမောပြေပြစ်နိုင်ပါမည်လော။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါရတဲ့ ပစ္စည်းကတော့ တော်တော်များတယ်၊ ငါတစ်သက်လုံး အေးအေးဆေးဆေး နေသွားနိုင်ပြီ၊ နောက်ထပ် လူစရာမလိုတော့ဘူး၊ ငါ လောဘသတ်နိုင်မှ အသက်ရှည်ရှည် အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်မယ်”

သူက ယင်းသို့စဉ်းစားပြီးနောက် ...

အဆောက်အအုံ၏အတွင်းခန်းသို့ လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

မကြာမီ သူသည် ထိုအခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

ယခု ... သူသည် အဖိုးတန် ပိုးအင်္ကျီဝတ်စုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သူ၏ညာဘက်ပန်းထက်တွင် သိန်းငှက်တစ်ကောင် ပါလာသည်။ သူသည် မီးအိမ်ကို ငြိမ်းလိုက်သည်။

ထိုနောက် အဆောက်အအုံတွင်းမှ ထွက်လိုက်သည်။

၁၃၀ ❖ ကတ္တုဆိုင်နဲလင်းအောင်

မြက်ပင်ရှည်များကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ခြံဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက် ရှိလာသည်။

သူသည် ခြံဝင်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ကို”

ထို့နောက် ခြံဝင်းအတွင်း လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား ပြီး လမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွား လေတော့သည်။

အခန်း (၁)

အအေးဓာတ်က သိသိသာသာ ဝင်ရောက်လာ၏။
ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် အမှောင်ထုကြီးဆိုးလာပြီ ဖြစ်သည်။
ကူမင်းမြို့တွင်းရှိအိမ်များတွင် အိမ်တိုင်း မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်နေကြလေပြီ။

ဤမျှ အေးချမ်း၍တိတ်ဆိတ်သော အချိန်ကာလမျိုး၌ လူ အများတို့သည် အိပ်ရာဝင်ရန် ပြင်ဆင်ကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။
သို့သော် ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနမှူး ထင်ချူမှာ အနားမယူ နိုင်သေးချေ။

ချမ်းအေးနေသည့်အချိန်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏တစ်ကိုယ် လုံး၌ ချွေးများဖြင့် စိုနေလေသည်။

သူ့ကို ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနမှ တစ်ကိုယ်တော်လှယ်ကံလူ ဒုစရိုက်သမားတစ်ဦး၏လှယ်ကံမူကို ခံလိုက်ရသည် မဟုတ်မိလော။

အာမခံဌာနမှူး ဝမ်ကျင်းသေဆုံးသွားပြီး သယ်ဆောင်လာ
သော အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများကို လုယက်ခြင်းခံလိုက်ရ
သည် မဟုတ်ပါလော။

ရတနာများ သယ်ဆောင်လာသည့်မြင်းလှည်းကို ဒုစရိုက်
သမားက လုယူမောင်းနှင်သွားခဲ့သည်။

ယခုလည်း ... အာမခံဌာနမှူးဝမ်ကျင်း၏တာဝန်အရပ်
သည် သူ၏ပခုံးပေါ်သို့ လွှဲပြောင်းကျရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထိုတာဝန်မှာ ကြီးလေးလှသည့်တာဝန်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ထင်ချူအနေဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်
တော့ချေ။

ဝမ်ကျင်းကို အသက်သေဆုံးအောင်ပြုခဲ့ပြီး အဖိုးတန်ရတ
နာများကို လုယူသွားသော အနက်ရောင်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီနှင့်လူ၏
နောက်သို့ လိုက်လံရှာဖွေရမည်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် အနက်ရောင်အင်္ကျီနှင့်လူသည် မည်သူနည်း။

သူသည် အဘယ်ကြောင့် အဖိုးတန်ရတနာများ သယ်
ဆောင်လာသည်ကို သိရှိနေပါသနည်း။

အမှန်တွင် ...

အနက်ရောင်အင်္ကျီနှင့်လူသည် အာမခံဌာနသားများ
ကြောက်လန့်နေကြသည့် သိန်းငှက်ဆိုသည့် ဓားပြတစ်ယောက်ပင်
မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ...

ထင်ချူက သိန်းငှက်အား မရမနေ ရှာဖွေသုတ်သင်ရန် ဆုံး
ဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။

ရုတ်တရက် ထင်ချူက တစ်ဖုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်၏။

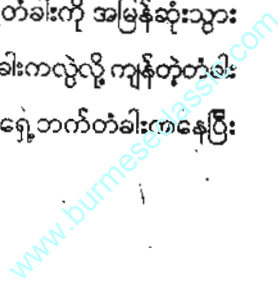
ထိုအခါ သူ၏မည်းမှောင်နေသောမျက်နှာမှာ ဝင်းလက်
သွားလေသည်။

သူသည် စိတ်ကူးပေါ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ...

နောက်မှမြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ လိုက်လာကြသော သိုင်းသမား
များကို လက်တစ်ချက်ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... အားလုံး အရှေ့ဘက်မြို့တံခါးကို အမြန်ဆုံးသွား
ကြ၊ ကူမင်းမြို့က ဒီအချိန်မှာ အရှေ့ဘက်တံခါးကလွဲလို့ ကျန်တဲ့တံခါး
တွေ အကုန်ပိတ်ပြီ၊ ဒီတော့ ဒီဓားပြဟာ အရှေ့ဘက်တံခါးကနေပြီး
တော့မှ မြို့ပြင်ကို ထွက်မှာပဲ”

ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ...

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူက မြင်းကို အပြင်းနှင်ကာ မြို့၏အရှေ့ဘက်တံခါးဆီသို့ ဦးတည်သွားလေသည်။

ကျန်ဆယ့်သုံးယောက်မှာ တာဝန်ခံမဟုတ်ပေ။

တာဝန်ခံပြောကြားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ကြ ရုံပင်။ ပြောသည့်အတိုင်း တားဆီးရုံပင်။

သူတို့သည် တစ်ကြိမ်မှ လူယက်မခံဘူးသော အာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများဖြစ်နေကြ၍ ဤသို့ အလုပ်လိုက်ရသောအခါ အား လုံးလိုလို ဒေါသထွက်နေကြသည်။

ရန်သူကိုဖမ်းမည်၊ ဥပဒေအရ အပြစ်ပေးမည်။ သူတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် သူတို့၏ရင်တွင်း၌ အလွှံ့တငြိုးငြိုး တောက် လောင်နေသည်။

ထင်ချူသည် သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မားသည်နှင့်အမျှ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လူယက်သွားသော သိန်းငှက်သည် ဤရတနာပစ္စည်းများ တို့ယူပြီး မြို့တွင်း၌ ရှိနေမည် မဟုတ်ချေ။

ကူမင်းမြို့တွင်း၌ရှိနေလျှင် မြို့စောင့်တပ်များ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာလျှင် ကျိန်းသေမိမည်ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အိမ် မည်သည့်ခြံထဲ၌ ခိုလှုံနေမည်နည်း။

သူသည် မြို့ထဲ၌ ဤပစ္စည်းများနှင့် မနေဝံ့ပေ။

မြို့ပြင်သို့ ထွက်ကိုထွက်မည်။

ထွက်ပုံထွက်နည်းကတော့ ပညာပါလိမ့်မည်။

သူတစ်ဦးတည်း သေတ္တာကထမ်းပြီး မြို့ပြင်သို့ ထွက်မည်

မဟုတ်ချေ။ မည်သည့်ပရိယာယ်နှင့်ထွက်မည်နည်း။

ထိုပရိယာယ်ကို အုပ်မိနိုင်ရန် အရေးကြီးသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် သူ့အနေဖြင့် အရှေ့ဘက်တံခါးမှလွဲ၍ မည်

သည့်နေရာကမျှ ထုတ်ယူရန် မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

ယင်းသို့တွေးတောမိလိုက်သောကြောင့် ...

ထင်ချူက သူ၏လူများကို ခေါ်ဆောင်ကာ အရှေ့ဘက်

တံခါးဆီသို့ ဦးတည်သွားခြင်းသာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ကူမင်းမြို့တွင် မြို့တံခါးလေးခုရှိသည်။

အနည်းငယ်မှောင်လာသည်နှင့် အရှေ့ဘက်မြို့တံခါးမှ လွဲ၍ ကျန်တံခါးပေါက်သုံးခုမှ တံခါးများ ပိတ်လိုက်ကြသည်။

အရှေ့ဘက်တံခါးမှာမူ ...

ကူမင်းမြို့တွင်းသို့ အရေးတကြီးကိစ္စဖြင့် ဝင်ရောက်လိုသူ များ ထွက်ခွာသွားလိုသူများအတွက် အချိန်အနည်းမျှ ပို၍ ဖွင့်ပေး ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထင်ချူတို့လူစု အရှေ့ဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသောအခါ မြို့စောင့်ရဲမက်များသည် တံခါးကိုပိတ်ရန် ဟန်ပြင်နေကြပြီ ဖြစ် သည်။ ထင်ချူမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူက ကပျာကယာ အော်ဟစ်၍ ဟန်တားလိုက်လေသည်။

“မိတ်ဆွေတို့ နေကြပါဦး”

ထိုအခါ မြို့ရိုးတံခါးစောင့်အဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူ က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ကြိမ်းမောင်းလိုက်သည်။

အာဏာအပြည့်သုံးမည့် ခေါင်းဆောင်ပင် ...

“ဒီအချိန်ဟာ မြို့တံခါးပိတ်ချိန်ဆိုတာ မသိကြဘူးလား”

ထင်ချူက ထိုလူအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ တောင်းပန် လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေကြီးတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ တောင်းပန် ပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့ကို ကူညီပါဦး”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြန်လေ သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ အခု တံခါးပိတ်ချိန်ရောက်နေပြီဗျ”

ထင်ချူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့က ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနကပါ။ ကျုပ်တို့ သယ် ဆောင်လာတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ အလုခံလိုက်ရလို့ပါ။ အဲဒီဓားပြ ဟာ ကူမင်းမြို့ထဲမှာပဲ ပုန်းအောင်းနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့ပြင်ကို ပဲ ထွက်ပြေးသွားမှာပါ။ ဒီလောက်ဆိုရင် မိတ်ဆွေ နားလည်မှာပါ ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် မြို့တံခါးစောင့်ခေါင်းဆောင်၏မျက်နှာ မှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူက ထင်ချူအား ကပျာကယာ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတို့ကို ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနကမှန်း မသိလို့ပါ” ထင်ချူက ခေါင်းညိတ်၏။

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူသည် မည်သို့ဆက်ဆံရမည်ကို သိသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် မြို့ပြင်ကို ကျုပ်တို့မလာခင် ဘယ်သူများ ထွက်သွားသေးသလဲဗျ၊ ဒီကောင် မြို့ပြင်ကို ကျိန်းသေ ထွက်ရမယ်၊ ထွက်မသွားသေးရင်လည်း နောက်ထွက်ရမှာပဲ”

တံခါးစောင့်ခေါင်းဆောင်က အနည်းငယ် စဉ်းစားကာ ပြောလိုက်သည်။

“အခေါင်းတွေ တင်ဆောင်ထားတဲ့ မြင်းလှည်းတစ်စီးက လွဲ၍ ဘယ်သူမှ ထွက်မသွားကြသေးပါဘူး”

ထင်ချူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ ထူးခြားချက်ကို တွေ့လိုက်ရလေပြီ။

ခေါင်းတလားများ သယ်ဆောင်လျှင် လင်းလင်းရှင်းရှင်း နေ့လယ်ခင်း သယ်ပါတော့လား။

ယခုတော့ ညကြီးမင်းကြီးသယ်သတဲ့။

ရတနာသေတ္တာမှာ အတော်ကြီးမားသည်။

ကြီးမားရမည်ပေါ့။ ရတနာများကလည်း အတော်များပေသကဲ့။ ရတနာများကို တစ်ဦးချင်း သယ်မည်ဆိုလျှင်လည်း မလွယ်ချေ။

ဝံပုလွေနှက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၃၉

ကင်းသမားက စစ်နိုင်သည်။ ထိုမျှ များပြားသော ရတနာများကို မြင်းလှည်း မြင်းရထားနှင့်သာ သယ်ဆောင်နိုင်သည်။

ယခု ထူးထူးခြားခြား ခေါင်းတလား သယ်သွားသော မြင်းလှည်းဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ထင်ချူသည် ချက်ချင်း အတွေးပေါက်သွားတော့သည်။

“အဲဒီမြင်းလှည်း ထွက်သွားတာကြာပြီလား”

တံခါးစောင့်ခေါင်းဆောင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မကြာသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဒီမြင်းလှည်းနောက်လိုက်မယ်”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ...

ထင်ချူက မည်သည့်စကားမျှ မပြောတော့ဘဲ မြို့ပြင်သို့ မြင်းကို တစ်ဟုန်ထိုးမောင်းနှင်သွား၏။

ကျန်လူများကလည်း သူ၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွားကြသည်။

တံခါးစောင့်ခေါင်းဆောင်က ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ခါလိုက်၏။

“ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနက ပစ္စည်းကို လုယူခုံတဲ့လူဟာ

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အတော်ကို ကြောက်စရာကောင်းမှာ သေချာတယ်၊ သူတို့ ဒီလိုလုပ်
သွားလို့ မိပါ့မလား”

ယင်းသို့ရှေ့တံရင်း လူ၏တပည့်များဘက်သို့လှည့်ကာ
အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... တံခါးပိတ်လိုက်ကြတော့ဟေ့”

ကောင်းကင်၌ လခြမ်းကွေးကလေးထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်
သည်။ လဆန်းရက်ဖြစ်သောကြောင့် လရောင်မှာ မပီပိုးတဝါးသာ
ရှိနေသည်။ ထင်ချူမှာ အနည်းငယ်မောဟိုက်လာ၏။

သူ၏မြင်းမှာလည်း မောဟိုက်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူ
က နားလည်လိုက်သည်။

သူ၏နောက်လိုက် ဆယ့်သုံးယောက်၏မြင်းများလည်း
မောဟိုက်နေလောက်ပြီ။

သို့သော် သူ့အနေဖြင့် ရပ်တန့်ရန် မဖြစ်နိုင်သေးချေ။

ခေါင်းသယ်သွားသည့် မြင်းလှည်းကို မစီမချင်း သူ၏မြင်း
ကို ရပ်တန့်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

သူ၏နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသူများအားလည်း ရပ်တန့်
ခွင့်မပေးနိုင်ပါ။

အကယ်၍ သူတို့ ရပ်တန့်၍အမောဖြေလိုက်ပါက အဖိုး
တန်ရတနာများ လုယက်သွားသူအား လက်လွတ်သွားမည် မဟုတ်
ပါလား။

ယင်းကြောင့် ထင်ချူက မြင်းကို ပို၍အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်း
နှင်လိုက်သည်။

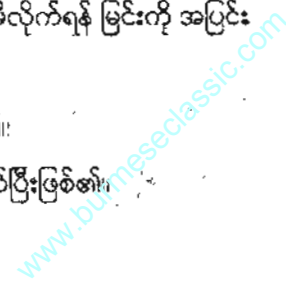
ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူတို့၏ရှေ့မှ အပြင်းမောင်းနှင်သွားနေသော မြင်းလှည်း
တစ်စီးကို မသံမကွဲ လရောင်အောက်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။

သူတို့သည် ထိုမြင်းလှည်းကို အမိလိုက်ရန် မြင်းကို အပြင်း
အထန် စိုင်းနှင်ကြလေ၏။

မကြာမီ မြင်းလှည်းကိုမိသွား၏။

ထင်ချူက မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီးဖြစ်၏။

၁၄၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အလားတူပင် သူ၏နောက်မှ သိုင်းသမားများကလည်း မြင်းကိုယ်စီကို ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

သူတို့မြင်းများသည် နာမူတ်နေကြ၏။

မြင်းဆယ့်လေးကောင်စလုံး ပင်ပန်းနေကြလေပြီ။

အကယ်၍ သူတို့ မိုင်ဝက်ခန့်မှ ဆက်၍မောင်းနှင်လျှင် မြင်းများ လဲကျသေဆုံးကုန်တော့မည်။

ယခုတော့ ကံကောင်းပါ၏။ ရှေ့မှမြင်းလှည်းကို မိကြလေ

ပြီ။

သို့သော် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်နေကြခြင်းမျိုး မဟုတ်ချေ။

မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ဝိုင်းရံ၍ ရပ်တန့်နေခြင်းသာ ဖြစ်

သည်။

မြင်းလှည်းမှာလည်း ဝိုင်းထားသူများကို ဖောက်ထွက်နိုင်

ခြင်းမရှိ၍ မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

ထိုမြင်းလှည်းမှာ အရှေ့ဘက်တံခါးမှ ထွက်လာသည့်

အခေါင်းများ တင်ဆောင်ထားသော မြင်းလှည်းပင် ဖြစ်သည်။

ထင်ချူက အံကိုကြိတ်လိုက်ပြီး မြင်းလှည်းမောင်းနှင်လာ

သူအား ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းမောင်းနှင်လာသူမှာလည်း နားမလည်နိုင်စွာ ဖြင့် ထင်ချူအား ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသူနဲ့ဘေးမှ အဖော်ဖြစ်သူကလည်း ထင်ချူတို့လူစုအား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို ဓားပြတိုက်မလို့လား”

ထိုစကားကြောင့် ထင်ချူတို့လူစု သူနဲ့မူနဲ့သွားကြလေသည်။ ဓားပြကို လိုက်ဖမ်းသူက ဓားပြဖြစ်ရသည်ကို ဒီလူပြောမှ ပြောတတ်ပလေ။

“မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

မြင်းလှည်းပေါ်၌ ပါလာသူနှစ်ယောက်မှာ ဝို၍ ထိတ်လန့် သွားကြသည်။

“ကျုပ်တို့က ဆင်းရဲသားတွေပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မြင်းလှည်းမှာ အစိုးတန်ပစ္စည်း ဘာမှပါမလာပါဘူး၊ လူသေအလောင်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ ခေါင်းတွေပဲ ပါလာပါတယ်”

ထင်ချူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့က ခေါင်းတွေပဲ လိုချင်တာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ...

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား
၏။ နံဘေးမှ အဖော်ဖြစ်သူက ကပျာကယာ တောင်းပန်လိုက်၏။

“ဒီခေါင်းတွေကိုတော့ မယူကြပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီခေါင်းတွေကို ခင်
ဗျားတို့ယူသွားမယ်ဆိုရင် သခင်ကြီးက ကျုပ်တို့ကို ချမ်းသာပေးမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို သတ်လိမ့်မယ်”

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့သခင်ကြီးက ဘယ်သူလဲ”

မြင်းလှည်းမောင်းသူက ထိတ်လန့်သောလေသံဖြင့် ဖြေ
လိုက်၏။

“မေးဂူပါ”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

သူသည် မေးဂူအကြောင်း ကြားဖူးထားသည်။

“ဘာ ... မေးဂူ ဟုတ်လား”

သူသည် ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ဤသို့ပင် မေးမိသည်။

မေးဂူသည် ချမ်းမြကျေးရွာမှ သခင်ကြီးဖြစ်ပြီး သိုင်းလော

ကမှ အနားယူသွားသည်မှာ မကြာသေးပေ။

မြင်းလှည်းမောင်းသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထင်ချူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်
သွားသည်။

အဖိုးတန်ရတနာများကို လုယူသွားမှာ မေးဂူဖြစ်ပါက ပြန်
လည်ရယူရန် သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

မေးဂူ၏သိုင်းပညာနှင့် သူ့သိုင်းပညာမှာ မိုးနှင့်မြေ
လောက် ကွာခြားနေသည်။

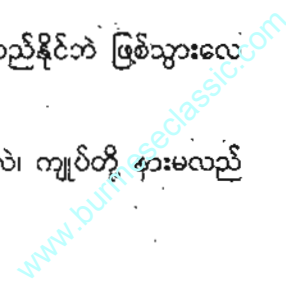
ရုတ်တရက် သူက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချလိုက်ပြီး ခါးမှ
ဓားကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

အသက်နှင့်ရင်းပြီး လုယက်သူကို ဖော်ထုတ်နိုင်လျှင်
အမြတ်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းတို့ ညာပြောနေတာ၊ မေးဂူက သူများပစ္စည်းကို ဘယ်
တော့မှ လုယက်မှာမဟုတ်ဘူးကွ”

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားလေ
သည်။

“ဗျာ ... ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ နားမလည်
ဘူး”

သူက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“မင်းတို့ ရွှေကျားအာမခံဌာနက ပစ္စည်းတွေကို လှယက်လာကြတယ် မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“မဟုတ်ရပါများ၊ ကျုပ်က လောက်ကင်းပါ။ သူကတော့ အိလောက်ပါ။ ကျုပ်တို့က သခင်ကြီးမေးဝူရဲ့ အလုပ်သမားတွေပါ”

သူက မျက်နှာခက်ထန်စွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်းတို့က ကျုပ်တို့ရဲ့ ပစ္စည်းကိုလုပြီး အခေါင်းတွေထဲမှာ ထည့်စေတာ မဟုတ်လား”

လောက်ကင်းက ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအခေါင်းတွေက သခင်ကြီးမေးဝူနဲ့ ယှဉ်ဖြိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေရဲ့ အလောင်းတွေပါ။ ဒီအလောင်းကောင်တွေကို သခင်ကြီးက ချမ်းမြကျေးရွာမှာရှိတဲ့ သူ့ရဲ့ သမက်ကို ပေးနှိုင်းလိုက်တာပါ”

သူက မဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်မယုံဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူက လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ သူ၏နောက်မှ လိုက်လာကြသော သိုင်းသမားများက မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားကြ၏။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ ခေါင်းနှစ်လုံးပေါ် ရှစ်လုံးဆင့်တင်ထားလေရာ သူတို့သည် ပထမခေါင်းနှစ်လုံး၏အဖုံးများကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

သူက မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ခေါင်းများကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ အပေါ်မှ ခေါင်းနှစ်လုံးမှအဖုံးများ ပွင့်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ အဖုံးများ ပွင့်သွားသည်နှင့် ခေါင်းအတွင်းမှ ဖြူဖွေးသော အရိုးစုများကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟင်”

သူသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ မြင်းလှည်းမောင်းသမား လောက်ကင်း ပြောသော စကားမှာ မှန်ကန်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထင်ချူက လောက်ကင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းပြောတာတွေ အမှန်ပဲလား”

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

လောက်ကင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“အမှန်ပါပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ဆရာလေးကို ဘာညာစရာ ရှိသလဲ၊ ကျုပ်တို့က အလုပ်သမားတွေပဲ၊ ခိုင်းတာလုပ်ရတာပါ”

သူက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် မေးရဲ့နဲ့ တိုက်ခိုက်ယှဉ်ပြိုင်ကြတဲ့သူတွေက ဘယ် သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် တိုက်ခိုက်ကြတာလဲ”

အိလောက်က ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်ကြသလဲတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သေဆုံးသွားကြတဲ့ သိုင်းသမားတွေကတော့ မိစ္ဆာသုံးဖော်လို့ ပြောသံ ကြားတယ်ဗျ”

ထိုစကားကြောင့် ထင်ချူ၏မျက်လုံးအစုမှာ ပြူးကျယ်သွား ၏။

“ဟင် ... မိစ္ဆာသုံးဖော်ကို မေးရဲ့က ယှဉ်ပြိုင်ပြီး အနိုင်ယူ လိုက်တယ် ... ဟုတ်လား”

လောက်ကင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“မေးရဲ့ဟာ ဓားသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာကြောင့် မိစ္ဆာသုံး ဖော်က အရိုးစုတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

လောက်ကင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အသားစာအဆိပ်မှုန့်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကြားဖူးတယ်၊ ဒီအဆိပ်က မိစ္ဆာသုံးဖော်ရဲ့ လက်နက်ပုန်း မဟုတ်လား”

လောက်ကင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သူက ဂုဏ်ယူပြီး ပြောကြားသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့သခင်ကြီးက မိစ္ဆာသုံးဖော်ကို သူတို့ အသုံးပြုတဲ့လက်နက်နဲ့ပဲ ပြန်ပြီးသုတ်သင်ပစ်လိုက်လို့ ခုလို အရိုးတွေ ဖြစ်သွားကြတာပေါ့”

လောက်ကင်းက စကားကို မရပ်သေးချေ။

သူ့သခင်ကြီး၏ အနိုင်ယူပုံကို အရသာခံပြီး ပြန်ပြောနေ ချင်သေးသည်။

သူက ဆက်ပြီး ...

၁၅၀ ❖ ကတ္တသိုက်နေထင်းအောင်

“အဲဒီအရိုးစုတွေကို ကျုပ်တို့က ကိုင်ပြီး ခေါင်းထဲထည့်မယ် လုပ်တော့ သခင်ကြီးက လှမ်းတားတယ်။ မင်းတို့ အဲဒီအရိုးစုတွေကို မထိနဲ့တဲ့။ အရိုးစုတွေဟာ အသားစားအဆိပ်မှုန့်နဲ့ တွေ့ထိထားတဲ့ အရိုးစုတွေတဲ့။ မင်းတို့သွားထိရင် အဆိပ်မှုန့်တွေ ထိနိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း အရိုးစုတွေကို မထိမကိုင်ရဲတဲ့ ခေါင်းထဲရောက် အောင် လုပ်ရတော့တာပဲ။ အဲဒါတွေကတော့ အဖြစ်မှန်တွေမပါပဲဗျာ”

ထင်ချူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပို၍ ပြူးကျယ်သွား၏။
သူက မြင်းလှည်းပေါ်တွင်ရှိနေကြသော သိုင်းသမားများ အား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ခေါင်းတွေကို မြန်မြန်ပိတ်လိုက်ကြတော့”
အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်ကြသော သိုင်းသမားများက ခေါင်းများကို လျင်မြန်စွာ ပြန်ပိတ်လိုက်ကြသည်။
သူတို့သည် အသားစားအဆိပ်မှုန့်များ အထိမခံရကြပါချေ။
ထို့ပြင် မေးဂူသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါလော။

ရတနာပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကြောင့် သူတို့၏ ရာထူးနှင့်အလုပ်အကိုင်ကို စွန့်လွှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မေးဂူနှင့်အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ပါမှ သူတို့၏အသက် များကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြရမည် မဟုတ်ပါလား။

ထင်ချူ အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ...

သိုင်းသမားများ အခေါင်းများ၊ အဖုံးများကို ပိတ်လိုက်ကြပြီး မြင်းလှည်းပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

သူတို့သည် မြင်းလှည်းကို မစင်ကဲ့သို့ ရွံရှာပြီး အဆိပ်လက် နက်တစ်ခုကဲ့သို့ ကြောက်လန့်ခဲ့ကြသည်။

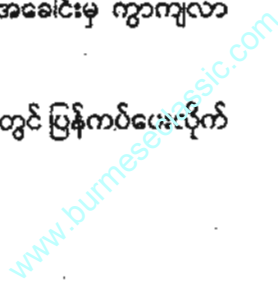
ထိုအခိုက် သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏မတော်တဆ ထိခိုက်မှုကြောင့် ခေါင်းတစ်လုံး၌ ကပ်ထားသော ချစ်နီးစန့်ကွမ်ဂိုဟူသော စာရွက် ကွာကျသွား၏။

ထိုသူမှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်လေ၏။

သူက စာရွက်ကို လျင်မြန်စွာ ကောက်ယူ၍ ခေါင်းပေါ်၌ ပြန်တပ်ပေးရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုစာရွက်မှာ မည်သည့်အခေါင်းမှ ကွာကျလာသည်ကို သူ မသိချေ။

ယင်းကြောင့် သူက တွေ့ရာခေါင်းတွင် ပြန်ကပ်ပေးလိုက်သည်။

၁၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အမှန်တွင် စာရွက်ပြုတ်ကျလာသောအခေါင်းမှာ အောက်ဘက်ရှိ ညာဘက်အခေါင်းမှ ဖြစ်၏။

သို့သော် ... ထိုလူက ဘယ်ဘက်ရှိ အခေါင်းအား ပြန်ကပ်ပေးလိုက်မိသည်။ ထင်ချူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ရွေးများဖြင့် စိုလာ၏။

သူက လောက်ကင်းအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ အထင်လွဲမိတာကို မိတ်ဆွေတို့က ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး မဟုတ်လား”

လောက်ကင်းတို့သည် ရိုးသားသော ကျေးတောသား အလုပ်သမားသာ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အင်အားရှိသလောက် လုပ်မည်၊ ရသည့်အခငွေဖြင့် စားမည်၊ အရက်သောက်မည်။

ထိုမျှသာ စိတ်ကူးရှိကြသည်။

သိန်းငှက်က သူ့ခေါင်းကို လာရောက်ပေးအပ်သည်ကို သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေပုံကြည့်ပါက သူတို့၏ရိုးသားမှုကို သိနိုင်သည်။

သူတို့သည် အာမခံဌာနမှ သိုင်းသမားများကို မည်သို့မျှ စိတ်ကွက်ခြင်းမရှိပါ။

ဝံပုလွေနှစ်၏လျှောက်ချက် (၈) ❖ ၁၅၃

သူတို့တာဝန်ကို သူတို့ထမ်းဆောင်ခြင်းသာဟု သဘောထားကြပါသည်။

လောက်ကင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ခင်ဗျားတို့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြတာပဲဟာ”

ထင်ချူက ပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ သခင်ကြီးမေးဂူကို ပြန်ပြောပြဖို့ မလိုဘူး မဟုတ်လားဗျ”

ထင်ချူတို့လူစုသည် မေးဂူနှင့် အချင်းမများလိုကြောင်း လောက်ကင်းက နားလည်သဘောပေါက်သွား၏။

“ကျုပ်က သခင်ကြီးကို ပြန်မပြောပါဘူးဗျာ၊ အခု နည်းနည်းကလေး ကြန့်ကြာသွားတာကလွဲလို့ ဘာမှ ကျုပ်တို့ကို မထိခိုက်တာပဲ၊ ကြန့်ကြာတာလည်း သူတို့ ခွင့်လွှတ်ကြမှာပါ”

ထင်ချူက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးလေ”

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လောက်ကင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ထင်ချူက သူ၏လူများဘက်
လှည့်ကာ ပြောလိုက်တော့သည်။

“က ... ကျုပ်တို့ ကူမင်းမြို့ထဲကို ပြန်သွားပြီး ရန်သူကို
ရှာကြမယ်”

ယင်းသို့ပြောရင်း မြင်းကို ကူမင်းမြို့သို့ ပြန်လည်မောင်းနှင်
သွားလေတော့သည်။

မကြာမီ ထင်ချူတို့လူစုသည် ထိုနေရာမှ လုံးဝပျောက်ကွယ်
သွားလေတော့သည်။

ဝံပုလွေနှုတ်ခံလျှို့ဝှက်ချက် (၈) ❖ ၁၅၅

အခန်း (၉)

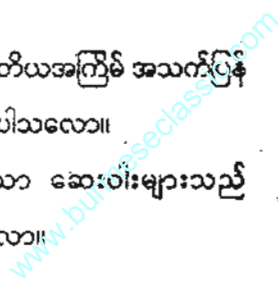
လောက၌ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် တစ်ခါမွေးပြီး တစ်
ခါသေခွင့်ရှိသည်။ တစ်ခါမွေးပြီး နှစ်ခါသေခွင့် မရှိပေ။

တစ်ခါသေပြီး နှစ်ခါသေခွင့်ရှိသည်ဆိုပါက ထိုသူသည် ပထ
မတစ်ကြိမ်သေပြီးနောက် ဒုတိယအကြိမ် အသက်ပြန်ရှင်လာသည့်
အဓိပ္ပာယ်ပင်။

သို့မှသာ သူသည် ဒုတိယအကြိမ်သေရမည် မဟုတ်ပါ
လား။ ဤသို့ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်သေသည့်လူသည် ဤလောက၌
ရှိပါသလော။

ပထမတစ်ကြိမ်သေပြီးနောက် ဒုတိယအကြိမ် အသက်ပြန်
ရှင်လာမည့် လူမျိုးကော ဤလောက၌ရှိပါသလော။

အသက်ပြန်ရှင်သန်နိုင်စေသော ဆေးဝါးများသည်
လောက၌ အမှန်တကယ်ပင် ရှိနေပါသလော။

၁၅၆ ❖ စက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မည်သို့ဆိုစေ ထန်စန်းအလိုရှိနေသော လူသုံးယောက်၏ အလောင်းသည် မကြာမီ ထန်စန်းထံသို့ ရောက်ရှိလာတော့မည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍သာ ထန်စန်းက ထိုအလောင်းများအား အသက် ပြန်ရှင်သန်လာနိုင်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များ မလွဲမသွေ ပေါ်ပေါက်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပါလော။

လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့အနေဖြင့် သိုင်းလောကတွင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို မမူပါချေ။

ထို့ပြင် လူသေအလောင်းများ အသက်ပြန်ရှင်လာနိုင်မလာနိုင်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပါချေ။

သူတို့စိတ်ဝင်စားသည်မှာ မေးဂူ တာဝန်ပေးလိုက်သည့် အတိုင်း ခေါင်းသုံးလုံးကို ထန်စန်းထံသို့ ချောမောစွာ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ပို့ပေးနိုင်လျှင် သခင်ကြီးသည် သူတို့အား ငွေကြေးပေါပေါများများပေးလေ့ရှိသည်။ ဆုချလေ့ရှိလေသည်။

ဝံဂုလောနက်ဇီလျှိုဂုတ်ချက် (၁) ❖ ၁၅၇

သူတို့မှာ ရိုးသားသော ကျေးရွာသားများဖြစ်၍ အလုပ်ကို ကျေပွန်စွာလုပ်ရန်နှင့် ထိုအလုပ်အတွက် အခကြေးငွေ ရရှိရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ရရှိပြီးလျှင် မြစ်မ်းကျေးရွာသို့ ခေါင်းတစ်လုံးအား ပို့ပေးရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် အလုပ်နှစ်ခုပြီးပြတ်ရန်အတွက် ပထမအလုပ်ပြီးပြတ်ရန်လိုသည် မဟုတ်ပါလား။

ယင်းကြောင့် သူတို့သည် မြင်းလှည်းကို ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်လာကြလေ၏။

မကြာမီ သူတို့မောင်းနှင်လာသော မြင်းလှည်းသည် ချမ်းမြကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ဆယ်ရက် ...။

ဆယ်ရက်ဆိုသောအချိန် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဆယ်ရက်ဟုဆိုသော်လည်း ထန်စန်း၏စိတ်ထဲတွင်မူ ...
ရက်ပေါင်း (၁၀၀) မျှ ကြာမြင့်သည်ဟု ထင်မှတ်ရလေ
သည်။

တဒင်္ဂအချိန် ကုန်ဆုံးသွားမှုအား သူ လုံးဝ အမှတ်မထား
ချေ။

သူသည် ဆေးပညာရပ်များအတွင်း၌ စိတ်ကို မြှုပ်နှံထား
ရင်း အချိန်ကာလများကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခု ဆယ်ရက်ဆိုသောအချိန်ကာလမှာမူ ...

ထန်စန်းအတွက် အရေးကြီးသောအချိန်များပင် ဖြစ်၏။

အထူးသဖြင့် သူ၏ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အရေးကြီးသော
အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းကား ...

မေးဂူက အိမ်ကမထွက်မီ သူ့အလိုရှိနေသော လူသေအ
လောင်းများအား ဆယ်ရက်အတွင်း ရအောင်ရှာပေးပါမည်ဟု ကတိ
ပေးခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ယနေ့ မေးဂူ ချိန်းဆိုထားခဲ့သည့် ဆယ်ရက်ပြည့်မြောက်
သည့်နေ့ ဖြစ်သည်။

ဝံ့ပုထွေနတ်၏လှိုဏ်ချစ် (၅) ❖ ၁၅၉

မေးဂူထံမှပို့လိုက်သော လူသေအလောင်းများ ရောက်ရှိ
လာမည့်နေ့ ဖြစ်၏။

သို့မဟုတ် ...

မေးဂူ၏အလောင်း ပြန်လည်ခံရောက်ရှိလာမည့်နေ့ ဖြစ်
သည်။ မေးဂူက ကတိပေးခဲ့သည်။

ဆယ်ရက်ကြာလျှင် ထန်စန်းလိုချင်သလို အတွင်းအား
ကောင်းသည့် သိုင်းသမားသုံးဦး၏အလောင်းများ ရရှိမည်ဟု။

အတွင်းအားကောင်းသည့် သိုင်းသမားများသည် စွမ်းရည်
ရှိသော သိုင်းသမားများသာ ဖြစ်သည်။

စွမ်းရည်ရှိသည့် သိုင်းသမားများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်သောအခါ
မေးဂူသည် သူနိုင်ရမည်ဟု ကျိန်းသေမတွက်ချက်ပေ။

သူလည်း သေချင်သေနိုင်သည်ဟု သူတွက်ချက်သည်။

ဤသည်မှာ မေးဂူ၏သဘောကျသော တွေးခေါ်မှုဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ထန်စန်းမှာ အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ မနေနိုင်ပါ
ချေ။ နံနက်မိုးလင်းသည်မှစ၍ ယခုအချိန်တိုင်အောင် သူသည်

စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ရွာအဝင်လမ်းဆီသို့ စောင့်မော့ကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် ရွာအဝင်လမ်းဆီမှ တရကြမ်း
မောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထန်စန်းသည် ရိုးသားသောလူတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ထို့ပြင် မရိုးသားသော လူတစ်ယောက်ဟုလည်း မပြောနိုင်

ပေ။

အကြောင်းကား ...

ရိုးသားခြင်း၊ စိတ်ထားဖြူစင်ခြင်းတို့ကို လူတစ်ယောက်၏

မျက်နှာဟန်မူရာပေါ်တွင် အနည်းအကျဉ်းမျှ မြင်တွေ့ရတတ်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။

အလားတူပင် မရိုးသားခြင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းတို့ကို

လည်း မျက်နှာဟန်မူရာပေါ်တွင် အကဲခတ်၍ ရနိုင်ပေသည်။

သို့သော် ...

ထန်စန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် မည်ကဲ့သို့သော ဟန်မူရာမျိုးမှ

မတွေ့ရချေ။

သူ၏မျက်နှာသည် မည်သည့်ဟန်မူရာမျိုးမှ ထွက်ပေါ်မ

လာတတ်သည့် လူသေတစ်ယောက်၏မျက်နှာမျိုးဖြစ်၏။

ထိုမျက်နှာမျိုးကို မျက်နှာသေဟု ခေါ်ကြသည်။

မျက်နှာသေ၌ ရယ်ခြင်း၊ ပြုံးခြင်း၊ မဲ့ခြင်း၊ ဝေဒနာခံစားရ

ခြင်းတို့ မပေါ်ပေ။

ယခု ထန်စန်းသည်လည်း မျက်နှာသေပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ယောက္ခမဖြစ်သော မေးဝူကို မပြောနှင့်။

သူ့ဇနီးကိုပင် ဤမျက်နှာသေကြီးနှင့် ဆက်ဆံတတ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူသည် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သော

လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူက မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခေါင်းများကို သယ်ချနေကြသော

လောက်ကင်းနှင့် အိလောက်တို့အားကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“အဖေကော”

လောက်ကင်းက သွက်လက်စွာဖြေလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ အရက်သောက်ဖို့ လိုက်သွားတယ်

ဗျ”

ထန်စန်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“သူက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားတယ်

ဟုတ်လား”

၁၆၂ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

အိလောက်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်ကြီးက လူဆိုးသုံးယောက်ကို အနိုင် ယူပြီးတဲ့အချိန်မှာ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပါတယ်၊ သခင်ကြီး က အိလူနဲ့ လိုက်သွားတာပါ”

ထန်စန်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အဖေက လူဆိုးသုံးယောက်ကို အနိုင်ယူလိုက်တယ် ဟုတ် လား”

လောက်ကင်းက တိုက်ပွဲကို မည်သို့စတင်ပုံ၊ မည်သို့တိုက် နိုက်ကြပုံ၊ သိုင်းသမားနှစ်ယောက် မည်သို့သေဆုံးပြီး နောက်ဆုံး တစ်ယောက် မည်သို့သေဆုံးပုံတို့ကို အာဝဇွန်းရွှင်ရွှင်ဖြင့် ရှင်းပြလိုက် ၏။

“သခင်ကြီးမေးဝူက သိုင်းသမားသုံးယောက်ကို အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ လျှင်မြန်မှုကိုပြပြီး အနိုင်ယူလိုက်တာပါ”

ထန်စန်းက ထပ်မေးလိုက်သည်။

“အဖေက သူတို့သုံးယောက်ရဲ့အလောင်းကို ကျုပ်ဆီ ပို့ခိုင်း လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

လောက်ကင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဝံဂုလွေ့နက်၏ထျှိုဝှထ်ချထ် (၁) ❖ ၁၆၃

“ဟုတ်တယ်၊ အလောင်းတွေကိုတောင် မထိကိုင်စေရပါ သူ့”

ထန်စန်းက အခေါင်းများအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ မေး လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အခေါင်းက ဘာကြောင့် လေးလုံးဖြစ်နေရတာလဲ”

အိလောက်က ချိုသာသောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက် ၏။

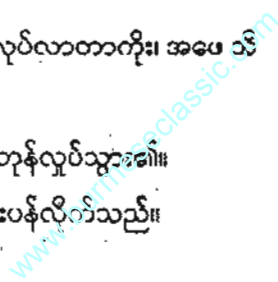
“ဒီအခေါင်းက ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေရဲ့ဇနီးအခေါင်းပါ။ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေက သေဆုံးသွားတဲ့ သူ့ဇနီးရဲ့အလောင်းကို သူ့ရဲ့ဇာတိကျေးရွာကို ပြန်ပို့ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့က လမ်း ကြိုလို့ ပို့ပေးပျဲမယ်ဆိုပြီး ယူလာတာပါ”

ထန်စန်းက မနှစ်မြို့သောဟန်မူရာဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။

“မင်းတို့က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်လာတာကိုး၊ အဖေ သိ သွားရင် မကောင်းဘူး”

လောက်ကင်းတို့မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

သူတို့က ကပျာကယာ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းကြိုလို့ ယူလာကြတာပါ ခင်ဗျာ၊ သခင်ကြီးကို ပြန်မပြောပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ”

ထန်စန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားကာ ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

သူက လက်ရှေ့ယမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒီအခေါင်းတွေကို ကျုပ်အခန်းထဲ သယ်သွားကြပေတော့”

သူ့စကားဆုံးသောအခါ လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အခေါင်းများကို သယ်ဆောင်ကြလေ၏။ အခေါင်းသုံးလုံးကို ကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်၍ ထမ်းကာ ထန်စန်း၏အခန်းထဲသို့ ယူဆောင်သွားကြသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ...

“ချစ်ဇနီး စန်ကွမ်”

ဟု ရေးသားထားသော စာရွက်ကပ်ထားသည့် ခေါင်းတစ်လုံးသာ ကျန်ရှိခဲ့သည်။

ထန်စန်းက ထိုအခေါင်းအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့၏နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့သည် ထန်စန်း၏အခန်းရှိရာသို့ ဦးတည်သွားကြသည်။

သူတို့သည် မေးဂူ၏အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသည့် အလျောက် မေးဂူ၏အိမ်အတွင်း၌ အမြဲတမ်းသွားလာဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သည့်နေရာတွင် မည်သည့်ပစ္စည်း ရှိသည်ကိုပင် သူတို့က သိရှိထားကြ၏။

ထို့ပြင် ...

ထန်စန်းနေထိုင်သည့် နေရာကိုလည်း သိရှိထားသည်။ အလားတူပင် ...

ထန်စန်း ဆေးဝါးများ ဖော်စပ်ချက်လုပ်သော အခန်းကိုလည်း ကောင်းစွာသိရှိထားကြ၏။

သူတို့သည် မည်သည့်နေရာကိုမဆို သွားတတ်ကြသော်လည်း ထန်စန်း၏ဆေးဝါးချက်လုပ်သောအခန်းကိုမူ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိကြပေ။

ယခု ...

ထန်စန်းက အခေါင်းများကို ဆေးဝါးချက်လုပ်သည့်အခန်း
သို့ သယ်ဆောင်သွားခိုင်းမှန်း သူတို့ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူတို့အနေဖြင့် သူ့အခန်းအား သွားလိုစိတ်မရှိပါချေ။
အဘယ်ကြောင့် သွားလိုစိတ် မရှိကြသနည်း။

လူသေကို ရှင်အောင်လုပ်နိုင်သော ဆေးပညာလျှို့ဝှက်
ချက်ကို သူတို့ ကြောက်လန့်ကြသည်။

လူသေကို ရှင်အောင်လုပ်နိုင်သည်ဆိုလျှင် လူရှင်ကိုလည်း
သေအောင်လုပ်နိုင်သောပညာ မရှိနိုင်ပေဘူးလား။

ထန်စန်း၏အခန်းတွင်းမှ ပစ္စည်းပစ္စယဟူသမျှ လူတို့သေ
စေနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူတို့ ယုံကြည်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူတို့ ထန်စန်း၏ဆေးပညာ စမ်းသပ်ရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်
လိုခြင်း မရှိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူတို့သည် ထန်စန်း၏စကားကို မလွန်ဆန်ခုံကြ

ချေ။

ထို့ကြောင့် ...

အခေါင်းများကိုထမ်း၍ ထန်စန်း၏ဆေးဝါးဖော်စပ်သော
အခန်းသို့ ဦးတည်သွားနေလေသည်။

ဆေးဝါးဖော်စပ်သောအခန်း ...။

ထန်စန်း ဆေးဝါးဖော်စပ်သောအခန်းသည် မေးဂူ၏ဂေ
ဟာကြီးအတွင်း၌ ရှိမနေပါချေ။

ဆေးဝါးဖော်စပ်ခြင်း၏ဆန်းပြားသော အလုပ်မျိုးစုံကြောင့်
ဂေဟာအတွင်း၌ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုပေ။

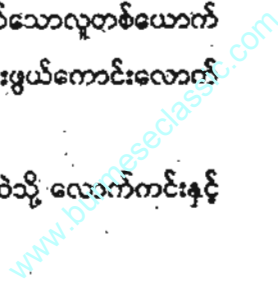
ထို့ကြောင့် ထန်စန်းသည် သူ့ဆေးခန်းကို မေးဂူ၏ခြံဝင်း
ကျယ်အတွင်းရှိ ဝါးရုံပင်များကြား၌ နှစ်ထပ်အိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံး
ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သည်။

သူသည် အိပ်ချိန်မှလွဲ၍ ကျန်ရှိသောအချိန်များတွင် ဆေး
ဝါးများဖော်စပ်သည့် အခန်းတွင်း၌သာ ရှိနေတတ်ပေသည်။

သူသည် အေးဆေးစွာ နေထိုင်တတ်သောလူတစ်ယောက်
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ၏အခန်းမှာ ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလောက်
အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ယခု တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲသို့ လောကံကင်းနှင့်

အိလောက်တို့ ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ဆေးဝါးဖော်စပ်ရာအခန်းသည် အဆောက်အအုံ၏အပေါ် ထပ်၌ရှိသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ...

စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှလွဲ၍ ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းဟူ၍ မရှိပါပေ။

ဆေးဝါးဖော်စပ်သည့်ကိရိယာများ၊ ဆေးဝါးများဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေသည်။

ယင်းကြောင့် ထိုဆေးဝါးဖော်စပ်သည့်အခန်းအတွင်း၌ အသက်ရှူမဝဟု လောက်ကင်းတို့က ခံစားနေရသည်။

“အခေါင်းတွေကို ဟိုနံ့မရှိပြီး ထောင်ထားလိုက်”

ထန်စန်း အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း လောက်ကင်းတို့က အခေါင်းများကို နံရံတွင်မှီ၍ ထောင်ထားလိုက်၏။

အခေါင်းသုံးခေါင်းကိုထောင်း၍ ပြီးစီးသွားပေပြီ။

ပြီးသည်နှင့် သူတို့က ထန်စန်းဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက် ၏။

“ကျွန်တော်တို့ သွားလို့ရပြီလား”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေနှစ်ဦးလျှောက်ချက် (၁) ❖ ၁၆၉

“အင်း ... သွားလို့ရပြီ၊ ဒါနဲ့ အဖေက ဘယ်တော့ပြန်ရောက် မှာလဲ”

လောက်ကင်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားပြောလိုက်လေသည်။

“သူက တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ရောက်လာမှာ သေချာပါ တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ တစ်ရက်လောက်ပဲ ကြာမယ်လို့ မှာ လိုက်ပါတယ်”

သူက ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျုပ်ရဲ့ဆေးစွမ်းကို သိပ်ပြီး ကြည့်ချင် နေတာ”

သူက စကားဆုံးသည်နှင့် လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက် တဲ့သည်။ ထိုအခါ လောက်ကင်းနှင့်အီလောက်တို့က အခန်းအတွင်းမှ လျင် မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူတို့ထွက်သွားပုံမှာ မပြေးရုံတမယ် ရှိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်သို့ရောက်သွားသည်နှင့် ...

ထန်စန်းက အခေါင်းများကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက် သည်။

ထို့နောက် ...

၁၇၀ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

လသာဆောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွား၍ အောက်ဘက်၌
ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာနေသော လောက်ကင်းတို့၏နောက်
ကျောကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် မည်သည့် ဟန်မူရာမျိုးမှ ပေါ်ပေါက်မလာခဲ့
ဖူးသော ထန်စန်း၏မျက်နှာပေါ်၌ ပြုံးယောင်ယမ်းလာလေ၏။

ထိုအခိုက် ...

သူက ခေါင်းကိုမော့၍ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား”

သူ၏ရယ်မောသည် ဝါးရုံပင်များဆီသို့ ရိုက်ခတ်သွား
လေ၏။

ဝါးရုံပင်များ၌ ခိုနားအိပ်စက်နေကြသော ညဉ့်ငှက်များ
သည် လန့်ဖျပ်ပျံ့ပြေးကြတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

မေးဝေ။

အလွန်ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူမသည် မေးဝေ၏သမီးကြီးဖြစ်သည်။

မေးဟုန်။

မေးဟုန်သည် မေးဝေ၏သမီးငယ်၊ မေးဝေ၏ညီမဖြစ်၏။

သူမသည် မေးဝေထက် ပို၍ချောမောသည်ဟု မဆိုနိုင်
သော်လည်း မေးဝေထက် မလျော့သောအလှအပကို ပိုင်နိုင်ထားသူ
ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို ...

သူမတို့ ညီအစ်မအား တစ်ကြိမ် ကြည့်မိလျှင် နောက်တစ်
ကြိမ် ပြန်လည်ကြည့်ချင်လာမည် ဖြစ်၏။

အလားတူပင် ...

၁၇၂ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်အောင်

သူမတို့၏ သာယာနာပျော်ဖြယ်ကောင်းသော အသံကို ကြားလိုက်ရပါက နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် နားထောင်လိုကြမည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ... ချမ်းမြကျေးရွာရှိ လူများသည် သူမတို့အား အလွန်ချောမောလှပသည်ဟု မည်သူမျှ မပြောခုံကြပါချေ။

အကြောင်းကား ချမ်းမြကျေးရွာပိုင်ရှင်မှာ မေးဝူ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်က ...

မေးဝူသည် သမီးကြီးဖြစ်သူ မေးဝေအား သူသဘောကျ နှစ်သက်သော ထန်စန်းနှင့် သူကိုယ်တိုင် လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

မေးဝူသည် အဘယ်ကြောင့် မေးဝေနှင့် ထန်စန်းအား လက်ထပ်ပေးခဲ့ပါသနည်း။

လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့သည် ထန်စန်း၏ဆေးဝါး ဖော်စပ်သော အခန်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ရုတ်တရက် ...

ကြည်လင်သာယာသော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝံပုလွေနှစ်၏လျှိုဝှက်ချက် (၁) ❖ ၁၇၃

“ရှင်တို့က ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

လောက်ကင်းတို့မှာ ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

သူတို့က အသံလာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ...

နေခင်းကြောင်တောင်တွင် လမင်းနှစ်စင်းအပြိုင်ထွက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်မှားရလောက်အောင် ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မေးဝေနှင့်မေးဟုန်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

လောက်ကင်းတို့၏ပျာယိပျာယာဟန်ကိုကြည့်ကာ မေးဝေက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လောက်ကင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဖြေလိုက်၏။

“သခင်ကြီးမေးဝူ ပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ အလောင်းကောင်တွေကို သခင်လေးထန်စန်းဆီကို သွားပို့တာပါ သခင်မ”

မေးဝေ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ဘာ အလောင်းကောင်တွေ ဟုတ်လား”

အိလောက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အလောင်းသုံးလောင်းပါ”

၁၇၄ ❖ ထက္ကသိုလ်နေးလင်းအောင်

မေးဝေက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“သူက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ *

မေးဝေက လေသံတင်းတင်းဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဘာလဲ ထန်စန်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးလို့ မှာထား
လို့လား”

အိလောက်က ကပျာကယာ ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို သခင်မ သိထား
လိမ့်မယ် ထင်လို့ပါ”

မေးဝေက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဘာအကြောင်းများလဲ၊ ကျွန်မ ဘာမှမသိရပါလား”

“သခင်မ မသိရင် ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်၊ သခင်လေး
ထန်စန်းက လူသေကို ပြန်ပြီးအသက်သွင်းနိုင်တဲ့ ဆေးဝါးတစ်မျိုးကို
စမ်းသပ်မလို့ပါ၊ ဒါကြောင့် သခင်ကြီးမေးဝေက လူသေအလောင်းတွေ
ရှာပေးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လာပို့ခိုင်းတာပါ”

မေးဝေက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

ဝံပုလွေနှယ်ထံကျွတ်ချက် (၀) ❖ ၁၇၅

“အင်း ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူသေကို အသက်သွင်းလို့ ရပါ
မလဲ”

“သူ ရူးလို့ပြောတာကို ဖေဖေက အဟုတ်ထင်နေတယ်၊
တော်တော်ခက်တာပဲ”

“ပြောလို့တော့ မကောင်းဘူး၊ ဘုန်းကြီးရူးနဲ့လေလူး တွေ
နေသလိုပါပဲ”

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

သူမက လက်စေ့ယမ်းပြလိုက်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ရှင်တို့ သွားကြတော့”

ချက်ချင်းပင် ...

လောက်ကင်းတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ
ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

သူတို့ထွက်ခွာပုံမှာ အပြေးတစ်ပိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါမှ ... မေးဝေက ညီမဖြစ်သူ မေးဟုန်ဘက်သို့လှည့်

ကာ မေးလိုက်၏။

“ညီမက ဒီအကြောင်းတွေ သိပြီးပြီလား”

မေးဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စက ချမ်းမြကျေးရွာတစ်ရွာလုံး သိနေကြတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ကျွန်မလည်း သိတာပေါ့”

မေးဝေက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“အင်း... ဟိုရူးပေါပေါလူနှစ်ယောက်က ဒီအကြောင်းတွေကို မမ မသိသေးဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား”

မေးဟန်က မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“မမက သိရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မသိဟန်ဆောင်ပြီး မေးရတာလဲ”

မေးဝေက ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီလူနှစ်ယောက်က ဖေဖေနဲ့ လိုက်သွားကြတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ဒီပြင် ဘာများသိရဦးမလဲလို့ မေးကြည့်တာပါ။ ကဲ... မမ ခေါင်းနည်းနည်းမူးလာလို့ မမကို အခန်းထဲ ပြန်ပို့ပေးပါဦး”

မေးဟန်က မေးဝေအား ပြောကာ အိမ်၏အတွင်းဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

မေးဝေ လှပစွာပြုံးလျက် မေးဟန်၏ဖေးမမှုဖြင့် အိမ်၏ အတွင်းဘက်သို့ လိုက်ပါသွား၏။

သူမ၏အပြုံးသည် လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း တို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို မေးဝေမှလွဲ၍ မည်သူမျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

မေးဝေသည် မည်မျှပင် ချောမောလှပစေကာမူ ... ထန်စန်းက ဂရုမစိုက်ချေ။

သူမ၏အလှသည် အခြားသူများအား မည်မျှပင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ထန်စန်းအား ဆွဲဆောင်၍ မရနိုင်ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ထန်စန်းသည် အလှအပကို စိတ်ဝင်စားသူတစ်ယောက် မဟုတ်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

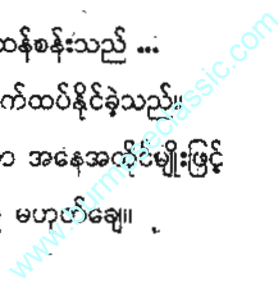
သူသည် သူ၏ဆေးပညာကိုသာ စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။

သူသည် ဆေးပညာရပ်များနှင့်သာ အချိန်ကုန်ဆုံးရမည် ဆိုလျှင် ဘဝကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နိုင်သူဖြစ်၏။

အလှအပကို စိတ်မဝင်စားသော ထန်စန်းသည် ...

အလွန်လှပသော မေးဝေအား လက်ထပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထန်စန်း၏အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အနေအလျဉ်းမျိုးဖြင့် မည်သည့်နည်းဖြင့်မျှ မေးဝေကို ရရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

၁၇၈ ❖ ထက္ကသိုက်နေထင်းအောင်

သို့သော် ချမ်းမြကျေးရွာပိုင်ရှင် မေးဂူက မေးဝေနှင့် ထန်စန်းအား လက်ထပ်ပေးရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ...
ထန်စန်းသည် မေးဝေအား လက်ထပ်ခဲ့ရလေတော့သည်။
ထန်စန်းနှင့်မေးဝေသည် အကြင်လင်မယားဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့သည်။

မေးဂူ၏သားသည် သိုင်းပညာနှင့်သမီးနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ သူသည် သိုင်းပညာရပ်များကို သူမတူအောင် ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
သူ၏သိုင်းပညာများကိုလည်း သမီးငယ်မေးဟုန်အား အလုံးစုံ ပညာအမွေပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။
သူသည် သိုင်းလောက၌ လက်ချိုးရေတွက်နိုင်လောက်သည့် သိုင်းထိပ်သီးပညာရှင်များထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်၏။

ဝံပုလွေနှုတ်၏လျှိုဉာဏ်ချက် (၁) ❖ ၁၇၉

သမီးငယ်ဖြစ်သူ မေးဟုန်မှာလည်း သူ့ဖခင်၏ပညာကို အကုန်အစင် ရရှိထားသည်။
သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ နည်းသည်မှလွဲ၍ သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ပင် သိုင်းပညာများကို တတ်မြောက်ထားခဲ့သည်။
သိုင်းလောကအတွေ့အကြုံ နည်းခြင်းမှာလည်း အလွန်လှပသော မေးဟုန်အား သိုင်းလောကအတွင်း စေလွှတ်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
မိစ္ဆာသုံးဖော်သည် သူမနှင့် တိုက်ခိုက်လျှင် မေဂူးနှင့် တိုက်ခိုက်သကဲ့သို့ သူတို့သာ ရုံးနိမ့်သွားကြမည် ဖြစ်ပါသည်။
ပရိယာယ်သုံးခြင်းသာ ကွာခြားပါလိမ့်မည်။
သို့သော် သမီးကြီးမေးဝေအတွက်မှ မည်သို့မျှ ပြုလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။
သူမသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မကြာခဏ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်လေ့ရှိ၏။
ထို့ကြောင့် ...
သူမအား ဆေးဆရာထင်စန်းနှင့် လက်ထပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၈၀ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် သူစဉ်းစားခြင်း ဖြစ်သည်။

မေးဂူသည် သူမက ထန်စန်းအား နှစ်သက်သဘောကျခြင်း

ရှိမရှိကို မမေးမြန်းခဲ့ချေ။

အလားတူပင် ...

ထန်စန်းကိုလည်း သူမအပေါ်တွင် မေတ္တာရှိမရှိ မေးမြန်း

ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

မေးဂူသည် သူ၏စိတ်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မဖြစ်

မနေ လုပ်တတ်သော တစ်ဇွတ်ထိုးသမား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

သူက တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်သဖြင့် သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်

စဉ်က သေဘေးနှစ်ကြိမ်ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

ထန်စန်းနှင့်မေးဝေတို့၏ မေတ္တာမပါသော အိမ်ထောင်ရေး

တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။

မေတ္တာမပါသော အိမ်ထောင်ရေးသည် မည်သို့ သာယာ

ချမ်းမြေ့နိုင်ပါမည်နည်း။

ဆားမပါသောဟင်းကဲ့သို့သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် မြစ်မ်းကျေးရွာသို့သွားသော
လမ်းမပေါ်၌ အပြင်းနှင်နေ၏။

ထိုမြင်းလှည်းသည် ခေါင်းလေးလုံး တင်ဆောင်ခဲ့သော
မြင်းလှည်းဖြစ်သည်။

ယခုတွင်မူ ...

မြင်းလှည်းပေါ်၌ ခေါင်းတစ်လုံးသာ ကျန်တော့လေသည်။

အခေါင်းသုံးလုံးမှာ ချမ်းမြကျေးရွာရှိ ထန်စန်းထံတွင် ကျန်
ရစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်သည် ထန်စန်းထံမှ ထွက်ခွာခဲ့
ကြပြီးနောက် ကျန်အခေါင်းတစ်လုံးကို ပို့ပေးရန် မြစ်မ်းကျေးရွာသို့
ခရီးပြင်းနှင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခေါင်းတစ်လုံး ပို့ပြီးလျှင် သူတို့ကိုစွဲ သူတို့လုပ်ငန်း
ပြီးပြတ်ပေပြီ။

ရုတ်တရက် လမ်းဘေးရှိတောအုပ်ထဲမှ ငှက်တစ်ကောင်၏
အော်မြည်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဂီး ဂီး”

လောက်ကင်းမှာ အံ့ဩသွားသည်။

သူက အီလောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ဒီတောအုပ်ကို မကြာခဏ ရောက်ဖူးတာပဲ။

သိမ်းငှက်အော်သံကို တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးပါလား။”

အီလောက်က မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။

သူက အံ့ဩသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် လမ်းဘေးရှိ ကြီးမား

သော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။

လောက်ကင်းကလည်း သူကြည့်နေသောနေရာသို့ လှမ်း

ကြည့်လိုက်၏။

ကြီးမားသော သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ မြင်းလှည်းတစ်စီး

ရပ်တန့်ထားသည်။ မြင်းလှည်း၏အနီး၌ လူတစ်ယောက် ရပ်နေ၏။

သူ၏ပန်းပေါ်တွင် သိမ်းငှက်တစ်ကောင် နားနေသည်။

“ဟင် ... မိတ်ဆွေကြီးပါလား။”

မှန်ပေသည် ...။

ထိုလူသည် လောက်ကင်းတို့အား ခရီးလမ်းကြို၍ ခေါင်း

တစ်လုံး ပို့ပေးခိုင်းသောလူပင် မဟုတ်ပါလော။

လောက်ကင်းက ထိုလူ၏နံဘေးတွင် မြင်းလှည်း ရပ်တန့်

လိုက်၏။

သူက ထိုလူအားကြည့်ကာ တအံ့တဩဖြင့် ပြောလိုက်

သည်။

“မိတ်ဆွေကြီးက နောက်ကျမယ်ဆိုပြီးတော့ ဘယ်လိုလုပ်

ပြီး ဒီနေရာကို အရင်ရောက်နေတာလဲဗျ ကျုပ်တော့ အတော်ကို

အံ့ဩသွားတယ်”

ထိုလူက ပြုံးလိုက်၏။

“အမှန်ဆိုရင်တော့ ကျွုပ်က ခင်ဗျားတို့ထက် စောပြီး ဒီကို

မရောက်နိုင်ပါဘူး။ အခုရောက်တာက ကျုပ်တို့ဆောင်ရွက်ရမယ့်

ကိစ္စ စောစောပြီးပြတ်သွားလို့ပါ”

သူက ခဏနားပြီး သူ့စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ချမ်းမြကျေးရွာကိုလည်း ဝင်နေရသေးတယ်

မဟုတ်လား။ အဲဒီမှာလည်း အထိုက်အလျှောက်တော့ ကြာမယ်လေ။

ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဒီကို စောစောရောက်နေခဲ့တာပါ”

လောက်ကင်းသည် လွန်စွာမှ ရိုးသားသူဖြစ်၍ ချမ်းမြကျေး

ရွာ၌ ထန်စန်းနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်များကို ပြန်ပြောပြနေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ချမ်းမြကျေးရွာကိုရောက်တော့ ရင်တထိတ်ထိတ်ပါပဲဗျာ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲဗျာ”

“သခင်လေးထန်စန်းက ကျုပ် ခေါင်းတစ်လုံး အပိုတင်လာတဲ့အတွက် သိပ်မကြည်ဘူးဗျာ၊ သူက ကျုပ်တို့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အလုပ်တွေ လုပ်တယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ကျုပ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးအလောင်းပါ၊ လမ်းတူလို့ သယ်ခဲ့တာပါလို့ အလျှောက်ကောင်းလို့ သူက ခွင့်လွှတ်လိုက်တာဗျာ၊ သူ မကြည်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ မလွယ်ကြဗျာ”

“အင်း ... ခင်ဗျားတို့မှာလည်း ဒုက္ခနဲ့ပါလားဗျာ”

“ဒုက္ခဆိုတာတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပေါ့၊ ဪ ... ဒါနဲ့”

အိလောက်က ပြုံးပြီး ...

“မိတ်ဆွေကြီးက အခု အခေါင်းကို ယူသွားတော့မလို့လား”
ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သွားပို့ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကျုပ်ပဲ ယူသွားပါတော့မယ်”

အိလောက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း ... ခင်ဗျား ယူသွားမယ်ဆိုတော့လည်း ကျုပ်တို့ အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကောင်းတာပါပဲ”

ပြောပြီးသည်နှင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခေါင်းကို တစ်ဖက်မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ပြောင်းလွှဲ၍ တင်ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ချစ်ဇနီး စန်ကွမ်ရှီ”

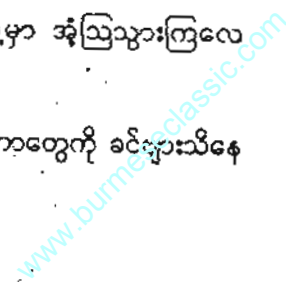
ဟု ရေးသားထားသော စာရွက်သည် အခေါင်းမှ ကွာကျသွားသည်။

သိန်းငှက်နှင့်တူသူ၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ သူက အခေါင်းကို သေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာခဲ့သေးတယ်နဲ့ တူတယ်”

လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့မှာ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“ဟာ ... ကျုပ်တို့ လမ်းမှာဖြစ်တာတွေကို ခင်ဗျားသိနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာကို မြင်တယ် ပေါ့”

ထိုလူက ခေါင်းယခမ်း၏။

“မမြင်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ထင်နဲ့ ပြောတာပါ။ ကျုပ်စိတ်ထဲ ထင် ခနဲဖြစ်သွားလို့ မေးမိတာပါ”

လောက်ကင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့တွေ ကုမင်းမြို့က ထွက်လာပြီး မကြာခင်မှာ ကျုပ်တို့နောက်ကို လူတစ်စု လိုက်လာကြတယ်။ ကျုပ် တို့ မြင်းလှည်းကိုရပ်ခိုင်းတယ်။ တော်တော်များတယ်ဗျို့၊ မြင်းတွေ တစ်ဆယ့်ငါးကောင်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

သိန်းငှက်နှင့်လူ၏မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်၍သွားလေသည်။

“အင်း ... ဆက်ပြောစမ်းပါဦး”

လောက်ကင်းက ဆက်ပြော၏။

“သူတို့က ကျုပ်တို့မြင်းလှည်းကို ဟန့်တားတယ်။ ကျုပ်တို့ က သိုင်းပညာမတတ်တော့ သူတို့ကို မယှဉ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းထားတဲ့သူအားလုံး သိုင်းသမားတွေချည်းပဲဗျ”

သိန်းငှက်နှင့်လူက စကားကို ထောက်ပေးလိုက်လေသည်။

“အဲဒီတော့ ...”

လောက်ကင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူတို့က ကျုပ်တို့ရဲ့အခေါင်းတွေကို ယူချင်လို့ဆိုပြီး အခေါင်းတွေကို လုယူမလို့ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ...”

သိန်းငှက်နှင့်လူက ခက်ထန်မာကျောသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ”

အိလောက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က အခေါင်းတွေကို ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါမှာ သခင်ကြီးမေးရုံရဲ့လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့လူတွေရဲ့အလောင်း တွေကို တွေ့ပြီး ကျုပ်တို့ကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ ကံကောင်းလို့ ဗျာ”

အိလောက်က ဆက်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ ကျုပ်ကလည်း ဒီအလောင်းတွေဟာ အသားစား အဆိပ်မှုန့်ထိပြီး သေတဲ့လူတွေလိုလည်း ပြောလိုက်ရော၊ သူတို့အား လုံး အခေါင်းကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်ကြလေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ကိုလည်း တောင်းပန်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်”

သိန်းငှက်နှင့်လူမှာ အံ့သြသွားသည်။

“ဘာ ... ပြန်လွှတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

အိလောက်က ခေါင်းညှိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ချမ်းမြကျေးရွာမှာ ခေါင်းသုံးလုံး ချပေးခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ခေါင်းတစ်လုံးကို မိတ်ဆွေကြီးဆီကို လာပို့တာပါ”

သိန်းငှက်နှင့်လူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ သူက စိုးရိမ်တကြီးလေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့က အခေါင်းသုံးလုံးကို မေးပူရဲ့လက်ထဲကို ထည့် ပေးခဲ့တာလား”

အိလောက်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအခေါင်းတွေက မေးပူက ပို့ခိုင်းလိုက်တဲ့ ခေါင်းတွေပဲ”

သိန်းငှက်က အလောတကြီး မေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ပေးခဲ့တာလဲ”

လောက်ကင်းက ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“သခင်လေးထန်စန်းရဲ့လက်ထဲကို ပေးခဲ့တာပါ”

သိန်းငှက်နှင့်သူ၏မျက်နှာ၌ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့်

ဟန်မူရာများ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

“မေးပူ ပြန်ရောက်လာပြီလား”

လောက်ကင်းက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ရောက်မလာသေးဘူး၊ ဘယ်ရောက်ဦးမှာလဲ၊ သူက မိတ် ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ ထွက်သွားတာပဲဥစ္စာ”

ထိုလူက ထပ်မေးလိုက်၏။

“သူ ဘယ်တော့လောက် ပြန်ရောက်လာမယ် ထင်သလဲ”

“မနက်ဖြန် နေ့လယ်ပိုင်းလောက်ဆိုရင် ပြန်ရောက်မယ် ထင်တယ်၊ တစ်ရက်လောက်ကြာမယ်လို့ သခင်လေးထန်စန်းကို ပြောခိုင်းလိုက်တာပဲ”

သိမ်းငှက်က မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဆေးဆရာထန်စန်းက မေးပူနဲ့ အတူနေသလားဗျ”

လောက်ကင်းက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ်စိတ်အထင် အတူတူနေတယ်လို့ မထင်ပါဘူးဗျ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သခင်ကြီးက အိမ်ဂေဟာကြီးမှာနေတယ်၊ သခင် လေးက ဝါးတောထဲက သူ ဆေးဝါးစမ်းသပ်တဲ့အိမ်ကလေးမှာနေ တယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ခွဲနေတာလဲ”

“သခင်လေးက ဆေးဝါးစမ်းသပ်တာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သခင်မလေးနဲ့တောင် အတူအိပ်ရဲ့လား မသိပါဘူး၊ သခင်လေးဟာ သူ့ဆေးမှ ဆေးပဲဗျာ။ သခင်ကြီးက ဒီလို လူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ သူ့သမီးကို ပေးစားရတာလဲ မသိပါဘူးဗျာ”
အနက်ဝတ်ထားသူက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်လေ သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အဲဒီခေါင်းတွေကို သွားပို့တဲ့အခါမှာ ခေါင်းတွေ ကို မေးဝူရဲ့ ဂေဟာကြီးထဲကို ပို့ပေးရတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သခင် လေးရဲ့ အိမ်ကလေးထဲကို ပို့ပေးခဲ့ရတာလား”

လောက်ကင်းက ...

“ဟာ ... သခင်ကြီးမေးဝူရဲ့ ဂေဟာမှာ သခင်လေးက ဘာမှ မလုပ်ဘူးဗျာ၊ သူ့ဆေးဝါးစမ်းသပ်တဲ့ အိမ်ကလေးထဲကို ပို့ခိုင်းခဲ့တာ သိပ်သေချာတဲ့လူဗျာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက် ကြည့်နေတာ”

သိမ်းငှက်နဲ့လူက လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေ သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သွားနိုင်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ...

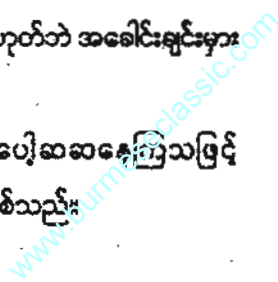
လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့က မြင်းလှည်းအပြင်းနှင့် တာ ထိုနေရာမှ လှည့်ပြန်သွားကြလေသည်။
မြင်းလှည်းမှာ အဝေးသို့ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း သိမ်းငှက်နှင့်လူသည် မြင်းလှည်းကို ငေးကြည့်နေတော့ သည်။

“အင်း ... ဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့ စကားတွေက အမှန်တွေပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရတာလည်း ရိုးသားပုံရတယ်၊ နောက်ပြီး သိပ်လည်း သတ္တိရှိပုံမရဘူး၊ သူတို့လိမ်ပြောရင် ဒီလိုပြောမှာမဟုတ် သူး”

ယင်းသို့တွေးလိုက်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်တွင်ရှိနေသော အခေါင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခေါင်းသည် သူ၏အခေါင်းမဟုတ်ဘဲ အခေါင်းချင်းမှား လာကြောင်း သိသည်။

လောက်ကင်းတို့ကသာ ပေါ့ပေါ့ဆဆနေကြသဖြင့် အခေါင်းချင်းအတူတူဟု မှတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူကတော့ အခေါင်းကိုကြည့်ကတည်းက သိနေလေသည်။

“ဘယ်သူက အခေါင်းချင်းလဲလိုက်သလဲ”

သူက သေချာစွာ တွေးတောစဉ်းစားလိုက်သည်လေသည်။

“လမ်းမှာ အာမခံဌာနကလူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့၊

ငါ ကပ်ထားတဲ့စာရွက်ကို မတော်တဆ ထိခိုက်မိပြီး ကွာကျသွား

မယ်၊ ဒီတော့ အခေါင်းချင်းမှားပြီး ကပ်ပေးလိုက်တာဖြစ်မယ်၊ ငါ

ကပ်ပေးတာလည်း နည်းနည်းတော့ ပေါ့ဆတယ်”

ထိုသို့တွေးလိုက်မိသည်နှင့် သူ၏မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွား

၏။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ငါ့ရဲ့ အခေါင်းက ထန်စန်းရဲ့လက်ထဲမှာ

ရှိနေမယ်”

သူသည် မြင်းလှည်း၌ ချည်နှောင်ထားသော မြင်းတစ်

ကောင်အား ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ

သွား၏။ ထိုအခါ သူ၏ပခုံးပေါ်မှ သိမ်းငှက်သည် ကောင်းကင်ပေါ်

တွင် တောင်ပံနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကားကာ သူ၏နောက်သို့ လိုက်သွား

လေသည်။

ထိုလူသည် သိမ်းငှက်များအား အလွန်ချစ်တတ်သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြဖြစ်သော သိမ်းငှက်ပင် မဟုတ်ပါလော့။

သိမ်းငှက်သည် အာမခံဌာနကို လှည့်စားနိုင်ခဲ့သော်လည်း တံကြွမ္မာက သူ့ကို ပြန်လှည့်စားနေလေပြီ။

ခေါင်းသုံးလုံး။

ခေါင်းများ၏အဖုံးများ ပွင့်သွားကြပြီဖြစ်၏။

ခေါင်းများ၏နံဘေးတွင် ...

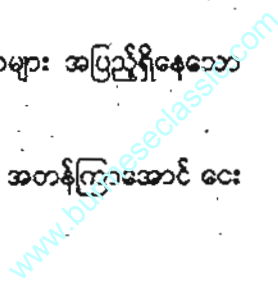
ထန်စန်းသည် အုံ့သြခြင်း၊ မယုံကြည်ခြင်းများ ပေါ်ပေါက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ခေါင်းများအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ခေါင်းနှစ်လုံးတွင် ဖြူဖွေးသော အရိုးစုနှစ်ခု ရှိနေပြီး ကျန် အခေါင်းတစ်လုံးတွင် ကတ္တီပါအိတ်များကို တွေ့ရှိနေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

အိတ်တိုင်း ကျောက်မျက်ရတနာများ အပြည့်ရှိနေသော ကြောင့်ပေတည်း။

သူသည် ရတနာပစ္စည်းများအား အတန်ကြာအောင် ဝေး ခြံ၍ကြည့်နေမိသည်။

မေးရသည် ဤရတနာပစ္စည်းများအား မည်သည့်နေရာမှ ရရှိလာပါသနည်း။

သူသည် လောက်ကင်း၏စကားများကို ပြန်လည်ကြား ယောင်လာလေ၏။

“ဒီအခေါင်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရဲ့ ဇနီးအခေါင်းပါ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက သေဆုံးသွားတဲ့ သူ့ဇနီးအလောင်းကို သူ့ရဲ့ဇာတိ ကျေးရွာကို ပြန်ပို့ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့က လမ်းကြိုပို့ပေး ပါမယ်ဆိုပြီး ယူလာတာပါ”

သူသည် နှုတ်မှ တီးတိုးရှေ့တွင်လိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါပဲဖြစ်မယ်။ ဒီကောင်တွေ ဘာမှသိပုံမရဘူး”

သူက ယင်းသို့ရှေ့တွင်လိုက်ပြီးနောက် အခေါင်းများကို အဖုံးပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဆေးဝါးဖော်စပ်သည့်အခန်းထဲမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မကြာမီ သူသည် ထိုအခန်းထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ပြုံးရုံနေပေသည်။

သူသည် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသ

နည်း။

သူ၏မျက်နှာတွင် အဘယ်ကြောင့် သဘောကျကျေနာ သော ဟန်မူရာများ ပေါ်ပေါက်နေရပါသနည်း။

သူက ရတနာပစ္စည်းများ ရှိနေသောခေါင်းကို ပြန်လည် ဖွင့်လိုက်ပြီး အတွင်းရှိအိတ်ကလေးများကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

အိတ်ကြီးတစ်ခုတွင် စုပေါင်းထည့်လိုက်ပြီး ရတနာအိတ်ကလေး သေချာစွာ ချည်နှောင်လိုက်သည်။

ပြီးသည်နှင့် နံရံတစ်ဖက်ရှိ မန်းချိုကားဆီသို့ ဦးတည်

လျှောက်လှမ်းသွား၏။

မန်းချိုကားမှာ သူ၏ပုံတူမန်းချိုကားဖြစ်ပြီး လူတစ်ရပ်

မြင့်မားသည်။

မန်းချိုကားအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ...

သူက မန်းချိုကားနံဘေးတွင်ရှိသော အံ့ဝှက်ခလုတ်ကို နှိပ် ချလိုက်၏။

‘ချစ်’

အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာပြီး မန်းချိုကားချပ်မှာ တံခါး သဖွယ် ပွင့်၍သွားလေသည်။

၁၉၆ ❖ ကတ္တသိုလ်နေထင်းအောင်

လျှိုဝှက်တံခါးပေါက်တစ်ခုပင် ဖြစ်၏။
 သူက ထိုတံခါးပေါက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။
 သူ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ---
 တံခါးပေါက်မှာ ---
 ‘ချပ်’
 မြည်သံနှင့်အတူ ပြန်လည်ပိတ်သွားလေတော့သည်။

ဝထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်

နေပင်းအောင်

ဝံပုလွေ့နက်၏လျှို့ဝှက်ချက်

(ဒု-ဇာတ်သိမ်း)

အခန်း (၁၁)

သိမ်းငှက် ...။

သိမ်းငှက်သည် ဝါးရုံပင်များဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် ရှိနေ၏။

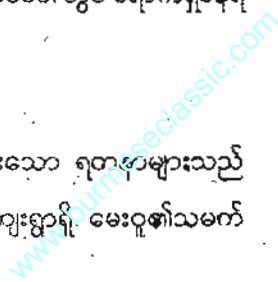
သိမ်းငှက်ဆိုသည်မှာ ငှက်သတ္တဝါကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပေ။ မည်သည့်သိမ်းငှက်ကို ဆိုလိုပါသနည်း။

တစ်ကိုယ်တော်စားပြု သိမ်းငှက်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဓားပြသိမ်းငှက်သည် အဘယ်ကြောင့် ထန်စန်း၏ဆေးဝါးဖော်စပ်သည့် အဆောက်အအုံအနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေရပါသနည်း။

သူ ရောက်လာရမည်။

သူ့အသက်နှင့်ရင်း၍ လူယူထားသော ရတနာများသည် ကံကြမ္မာ၏လှည့်စားမှုကြောင့် ချမ်းမြကျေးရွာရှိ မေးဂူ၏သမက်

၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထန်စန်း၏လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထန်စန်းသာ စေ့စပ်မသေချာသူဖြစ်ခဲ့လျှင် ရတနာများသည် သူ၏လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေလိမ့်မည်။

မစေ့စပ်မသေချာသူဖြစ်မှသာလျှင် မိမိ၏ရတနာများ ပြန်လည်ရရှိပေလိမ့်မည်။

သူသည် ထန်စန်းတစ်ယောက် မစေ့စပ် မသေချာသူ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေရ၏။

သူသည် ငိုက်မျဉ်းလာသော မျက်လုံးအစုံကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဆေးဝါးဖော်စပ်သည့် အခန်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် မီးရောင်များ ထိန်လင်းနေဆဲဖြစ်၏။

သို့ဆိုလျှင် အခန်းတွင်း၌ ထန်စန်းရှိနေဦးမည် ဖြစ်သည်။

သူသည် ခေါင်းများကိုဖွင့်ပြီး စစ်ဆေးနေလိမ့်မည်။

သို့မဟုတ် ဆေးဝါးများ စမ်းသပ်နေပေလိမ့်မည်။

သိမ်းငှက်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်

နေ၏။

ပုံပွေ့နယ်၏လျှောက်ချယ် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ?

သူသာ လိမ္မာပါးနပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ...

ရတနာပစ္စည်းများသည် သူ၏လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သူတွေ့တော့နေစဉ်မှာပင် ...

မီးရောင် ဖျတ်ခနဲ ငြိမ်းသွား၏။

မကြာမီ ...

အဆောက်အအုံထဲမှ ထန်စန်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူသည် ဝါးရုံပင်များအောက်မှ ဖြတ်ကျော်၍ မေးဂူ၏အိမ်

ကြီးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားလေတော့သည်။

ထန်စန်း အဝေးသို့ရောက်သွားမှ သိမ်းငှက်က သစ်ပင်ပေါ်မှ ပျော်ပါးညင်သာစွာဖြင့် ခုန်ပျံလိုက်၏။

သူသည် ကိုယ်ဖော့ပညာကောင်းသူဖြစ်၍ ကြောင်ကျကျ၏။

ထို့နောက် ...

ဆေးဝါးဖော်စပ်သည့်အဆောက်အအုံအနီးသို့ လျှင်မြန်စွာ

ချဉ်းကပ်သွား၏။

သူသည် ချက်ချင်း ခုန်မတက်သေးချေ။

၈ ❖ စာပေသိုလ်နေလင်းအောင်

အသံဗလံများ နားထောင်နေသည်။

သေချာသောအခါမှ ခုန်တက်သွား၏။

သူသည် အဆောက်အအုံအပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

သိမ်းငှက်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး အင်္ကျီအိတ်

အတွင်းမှ မီးခြစ်ကို နှိုက်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

သတိထား၍ မီးခြစ်ခြစ်လိုက်၏။

မီးရောင်ကို ပြင်ပမှမတွေ့စေရန် လက်ဖြင့် ကာထားသည်။

မီးခြစ်ဆံမှ မီးရောင်က သေးငယ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် ...

ထိုအလင်းရောင်ဖြင့်ပင် နံရံတွင်စို၍ ထောင်ထားသော

အခေါင်းများကို သိမ်းငှက်က တွေ့မြင်လိုက်၏။

ခေါင်းများကို လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။

ထိုအခါ သူ၏မျက်နှာမှာ ပြုံးသွားတော့သည်။

သူ၏ခေါင်းကိုပင် အမှန် တွေ့မြင်လိုက်ရပြီ မဟုတ်လော။

သိမ်းငှက်သည် ထိုအခေါင်းအား အသံမမြည်အောင် ဂရု

စိုက်၍ ဖွင့်လိုက်၏။

ဝံပုလွေနက်၏လျှိုပြွန်ချယ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉

‘ကျီ ... အိး ... အိး’

အခေါင်းပွင့်သွားသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်ညစ်သွားလေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

အခေါင်းအတွင်း၌ သူသေချာစွာ ထည့်ထားသော ကျောက်

မျက်ရတနာအိတ်များ မရှိတော့သောကြောင့်ပေတည်း။

သိမ်းငှက်၏ဦးခေါင်းသည် ချာချာလည်သွား၏။

သူအသက်စွန့်၍ လူယက်ခဲ့ရသော ရတနာများကို မတွေ့

ရှိရသောအခါ ကမ္ဘာကြီး ပြိုကျလာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလိုက်ရ၏။

“မင်း ... ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစား”

“မင်း ... သိပ်ပြီး ဒေါသမကြီးနဲ့”

သူသည် ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားရတော့သည်။

လောက်ကင်းတို့ သူ့ခေါင်းဆိုပြီး လာမေးစဉ်က သူ့ခေါင်း

မဟုတ်သည်ကို သူသိလိုက်၏။

ထိုအချိန်က သူ ဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားခဲ့သည်။

ဤရတနာများကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိမည့်သူမှာ ထန်စန်း

www.burmeseclassic.com

၁၀ ❖ ထက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

ဖြစ်သည်။

ထန်စန်း မစေ့စပ် မသေချာလျှင် သူ့အရိုးစုများကို ပစ်ထားခဲ့ပေမည်။

စေ့စပ်သေချာသူဖြစ်လျှင် အရိုးစုများကို စစ်ဆေးပေမည်။

အရိုးစုတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရပြီး ကျန်ခေါင်းတစ်ခေါင်းတွင် ရတနာများကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ရတနာများကို တွေ့လျှင် သူ ဘာလုပ်မည်နည်း။

ရတနာများကို လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားလိုက်ပေမည်။

သူသည် ထန်စန်း၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။

သူသည် အဆောက်အအုံတွင်းမှ အလွန်လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးထွက်သွားလေ၏။

လဆန်းသုံးရက် ...။

ဝံပုထွေနယ်၏လျှိုဥတုချက် (၃-ဇူလိုင်) ❖ ၁၁

ကောင်းကင်တွင် လခြမ်းကွေးကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။

လရောင်မှာ မပွင့်လင်းသေးပေ။

ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ကြယ်ကလေးများမှာမူ တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။

မိုးသားတိမ်လိပ် ကင်းစင်သော ညတစ်ညပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ပြတင်းပေါက်မှာ ပွင့်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ...

ဖျော့တော့သော လရောင်သည် အခန်းထဲသို့ ဖြာထွက်နေသည်။

အခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော မေးဝေ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်ဆိုလျှင် ပို၍ မြန်ဆန်ပေလိမ့်မည်။

အလွန်လှပသော မေးဝေသည် လရောင်အောက်တွင် ဝို၍ လှပနေသည်ဟု ထန်စန်းက ထင်မှတ်မိ၏။

သူသည် မေးဝေ၏အလှအား နောက်မှ မေးမောနေမိသည်။

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရုတ်တရက် ...

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိ၏။

ဖင်းသို့ သတိရလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထန်စန်း၏

မျက်နှာမှာ ညအမှောင်ထုကဲ့သို့ မည်းမှောင်သွားလေသည်။

သူက မေဝေးအား ငေးမောနေရာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲတွင် သူ၏သက်ပြင်းချသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မေးဝေမှာ ထိတ်လန့်သွား၏။ သူမက ကပျာကယာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဪ ... ရှင်ကိုး၊ ရှင် ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်မဖြင့် ရှင်ရောက်လာတာကို သတိမထားလိုက်မိဘူး”

ထန်စန်းက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။

သူက စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်မီးစာကို မြှင့်တင်လိုက်လေသည်။

အခန်းထဲတွင် မီးရောင်လင်းထိန်သွားသည်။

မီးရောင်အောက်တွင် ထန်စန်း၏မျက်နှာမှာ ဟန်မူရာ ကင်းနေသည်။

ပုံပေလွန်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-အတ်သီမီး) ❖ ၁၃

ဤသည်မှာ ထန်စန်း၏နဂါးမျက်နှာပင်။

သူ့မျက်နှာသည် ထာဝရ မျက်နှာသေကြီး ဖြစ်သည်။

စောစောက အမှောင်ထုတွင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော ဝမ်း

နည်းကြေကွဲသည့် ဟန်မူရာများမှာ လုံးဝရှိမနေတော့ပါချေ။

သူက မေးဝေအား ကြည့်ကာပြောလိုက်သည်။

“မင်းကို ကျုပ် ပြောစရာရှိတယ်”

မေးဝေက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ

သည်။

“ရှင်ရဲ့ ဆေးဝါးတွေအကြောင်းကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ထန်စန်းက ပြုံး၏။

သူက အင်္ကျီအိတ်တွင်းမှ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို နှိုက်

ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အထုပ်ကိုဖြည့်ကာ မေးဝေရှေ့တွင် ချလိုက်

သည်။ မေးဝေက အလွန်အံ့သြသွားသည်။

အထုပ်ကလေးထဲတွင် မျိုးစုံသော ရတနာများ ရှိနေသည်

မဟုတ်ပါလား။ မေးဝေက တလက်လက်တောက်ပသော မျက်လုံး

အစုံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

“ရှင် ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

ထန်စန်းက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း သဘောကျနေပြီ မဟုတ်လား”

မေးဝေက သူ့အား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ ရှင့်ပစ္စည်းတွေ ဟုတ်လား”

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေပါ”

သူမက အထုပ်ကိုမယူဘဲ ပုလဲအတွဲကို ကောက်ယူရင်း

ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မယုံဘူး၊ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရှင်ပိုင်ဆိုင်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင့်ဆီမှာ ဒီလိုပစ္စည်းတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး”

ထန်စန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုပစ္စည်းမျှည်းပဲပါတဲ့အထုပ် ကျုပ်ဆီမှာ နောက်ထပ် ကိုးထုပ်တောင် ရှိသေးတယ်၊ ဒါတောင် မင်းက မယုံဘူးလို့ ပြောနေ သေးတယ်၊ မျက်မြင်ဖြစ်တာတောင် မယုံဘူးဆိုတော့ တော်တော် အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ”

ဝံပုလွေနှုတ်ခံလျှို့ဝှက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅

သူမ၏မျက်နှာမှာ ဝေခွဲမရသဖြင့် တွေ့ဝေသွားလေသည်။

သူမသည် အဖိုးတန်သော ကျောက်မျက်ရတနာများကို

အလွန်ပင် နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူမက မျက်နှာကို ချိုသာစွာပြုံးကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အတည်ပေါ့”

သူမက လှပစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင့်ဆီမှာ ဒီပစ္စည်းတွေရှိမှန်း ကျွန်မ မသိဘူးရှင့်”

ထန်စန်းက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အခု သိပြီမဟုတ်လား”

သူမက ခေါင်းညိတ်၏။

“သိပါတယ်ရှင်၊ တကယ်တော့ ရှင်က သိပ်ပြီး အဖိုးတန်တဲ့

လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး”

ထန်စန်းက ခံပြင်းသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ... မင်းက ကျုပ်ကို အလကားလှူ၊ အသုံးမကျတဲ့

ဆေးဆရာဆိုပြီး ခဏခဏ ကြိမ်းမောင်းနေတာကကော”
 မေးဝေ၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။
 ချက်ချင်းပင် ...
 သူမက လူခြေဆည်ကာ ပြောလိုက်သည်။
 “ရှင်က ကျွန်မပြောဆိုခဲ့တာတွေကို မှတ်ထားတာပေါ့လေ၊
 ကဲ ... ဒီနေ့ကစပြီး မပြောတော့ပါဘူးရှင်၊ ကျေနပ်ပြီလား”
 ထန်စန်းက မှဲ့ပြုံး ပြုံး၏။
 “ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေကြောင့်ပေါ့ ဟုတ်လား”
 သူမက သူ့အား မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းကြည့်လိုက်
 သည်။
 “ဒီလိုဆိုတော့လည်း ရှင်က ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ”
 ထန်စန်းသည် သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ
 သည်။
 သူမကပါ သူနှင့်အတူရော၍ ရယ်မောလိုက်သည်။
 ရုတ်တရက် ထန်စန်း၏ရယ်မောသံ ရပ်သွား၏။
 သူက သူမအား ကြည့်ကာ ခံပြင်းသောလေသံဖြင့် ပြော
 လိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို မင်း ဘယ်လောက် လိုချင်နေတယ်ဆို
 တာ ကျုပ် သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျုပ်က မင်းကို မပေးနိုင်တာ
 တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်”
 ထိုစကားကြောင့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါသွားသည်။
 “ဘာပြောတယ်၊ ရှင်က ကျွန်မကို မပေးနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”
 သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 “ဟုတ်တယ်”
 သူမက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။
 “ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မပေးနိုင်တာလဲ၊ ကျွန်မက ရှင်နီး
 ပဲ၊ သူစိမ်းမှ မဟုတ်တာ”
 ထန်စန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ဒီပစ္စည်းတွေက ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မကြာခင်
 ပိုင်ရှင်က လာယူတော့မှာ”
 သူမသည် ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သည်။
 “ရှင်စကားကို ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး မပြောနဲ့၊ ဒါ
 ရှင်ပစ္စည်းတွေ ဟုတ်လားလို့ မေးတော့ ... ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ပစ္စည်း
 တွေလို့ရှင်ပဲ ပြောခဲ့တာပဲ၊ အခု ဒီပစ္စည်းကို ကျုပ်ပိုင်တာ မဟုတ်ဘူး

၁၈ ❖ ထက္ကုဆိုင်နုလင်းအောင်

ဆိုပြီး ပြောပြန်ပြီ။ ဘယ်က ပိုင်ရှင်ပေါ်လာရတာလဲ၊ ရှင် ယောက်ျား
ပဲ ယောက်ျားစကားပြော”

ထန်စန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မကြာခင် သူ လာယူတော့မှာ”

ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပြီး အခေါင်းချင်း မှားလာသည်မှစ၍
ရတနာများ သူ့ဆီသို့ ရောက်လာပုံကို အသေးစိတ် ပြောပြလိုက်
လေတော့သည်။

ဝံပုလွေနှစ်၏လျှောက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉

အခန်း (၁၂)

ထန်စန်း၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

သူ့စကားဆုံးသောအခါ မေးဝေမှာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်

တော့ပေ။

ထန်စန်းလည်း ငြိမ်သက်၊ သူမလည်း ငြိမ်သက်နေလေ

တော့သည်။

အတန်ကြာမှ ...

မေးဝေက သူ့အားကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ဒီပစ္စည်းတွေက အခေါင်းချင်းမှားပြီး ပါလာတာ

ပေါ့”

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

မေးဝေက အရောင်တလက်လက် ဖောက်ပနေသော

မျက်လုံးများဖြင့် ရတနာများကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ အပိုင်ယူထားလိုက်ရင် မဖြစ်ဘူးလား”

ထန်စန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး ... ပိုင်ရှင်က အခေါင်းချင်း မှားတာကိုသိရင် အလောင်းလာတောင်းမှာပဲ။ ဘယ်သူက ဒီလောက်များတဲ့ ရတနာတွေကို လက်လွှတ်မှာလဲ”

မေးဝေက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို သူက ဘာကြောင့် အခေါင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ”

ထိုစကားကြောင့် ထန်စန်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။

သူက လက်ဖျစ်ကစ်ချက်တီးကာ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ သူပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မေးဝေက မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ထန်စန်းက လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“သိမ်းငှက်”

မေးဝေမှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မက ရတနာတွေအကြောင်း ပြောနေတာရှင်၊ သိမ်းငှက်အကြောင်း ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး”

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီရတနာတွေကို သိမ်းငှက်ဆိုတဲ့လူပိုင်တာ ဖြစ်ရမယ်”

မေးဝေမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မတော့ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

ထန်စန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

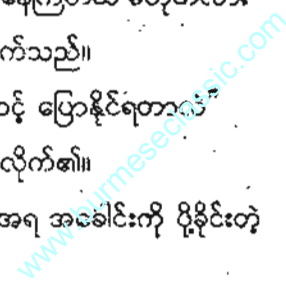
“ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ရွှေကျားပျံအာမဓံဋ္ဌာနက ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ရမယ်၊ သိမ်းငှက်က လူယူလာပြီး လောက်ကင်းတို့အခေါင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာဖြစ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွှေကျားပျံအာမဓံဋ္ဌာနက လူတွေက လိမ်းပိတ်ဆိုပြီး ရှာနေကြတယ် မဟုတ်လား”

မေးဝေက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ရှင်က သိမ်းငှက်လို့ ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

ထန်စန်းက ပခုံးတွန့်ကာ ပြောလိုက်၏။

“လောက်ကင်းတို့ ပြောစကားအရ အခေါင်းကို ပို့ခိုင်းတဲ့

၂၂ ❖ ထက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

လူရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ သိမ်းငှက်တစ်ကောင် ပါလာလို့ပေါ့ကွ”

“ရှင်ကို လောက်ကင်းတို့က ပြောပြလို့လား”

“ပထမပြောတုန်းက သိမ်းငှက်အကြောင်း မပါပါဘူး၊

သူတို့ပြန်လာတော့ ကျုပ်က မေးကြည့်တယ်။ ဒီလူရဲ့ပခုံးပေါ်မှာ သိမ်းငှက်တစ်ကောင် နားနေတယ်တဲ့။ တစ်နဲ့တစ်ပေါင်းရင် နှစ်ပေါ့ကွာ”

“သိမ်းငှက်ဆိုတာ တစ်ကိုယ်တော်လူသတ်နေတဲ့ ဓားပြ တစ်ယောက်ပဲ။ ဒီရတနာတွေရယ်၊ ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနကလူတွေ ရှာဖွေနေတယ်ဆိုတဲ့သတင်း ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သိမ်းငှက်က ယူလာတယ်ဆိုတဲ့အဖြေ ရတာပေါ့”

မေးဝေက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“သိမ်းငှက်က သိုင်းပညာ သိပ်ပြီးထက်မြက်သလား”

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ထက်မြက်တယ်။ ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနကို

သူတစ်ယောက်တည်း တိုက်ခိုက်တာကို ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်”

မေးဝေက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူနဲ့ဖေဖေနဲ့ဆို ဘယ်သူသာမလဲ”

ဝံ့ပုလွေနှစ်ထိလျှိုငှက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၃

ထန်စန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်၏။

“မင်းဖေဖေရဲ့ဓားပညာကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့လူ မရှိသေးပါ

ဘူး”

မေးဝေ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားသည်။

“ဒါဖြင့် သိမ်းငှက်က ဖေဖေကို မယှဉ်နိုင်ဘူးပေါ့”

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“မေးဝေက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် သူ ဒီကိုလာပြီး ပစ္စည်းတွေ လာတော်င်းရဲမှာ

မဟုတ်ဘူး”

ထန်စန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

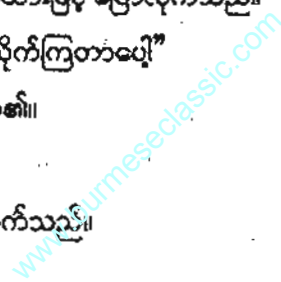
မေးဝေက ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ... ကျွန်မတို့ ယူထားလိုက်ကြတာပေါ့”

ထန်စန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

မေးဝေက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထန်စန်းက အေးတီအေးစက်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဒီပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးမလို့”

“မပေးရဘူး”

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

သူမက ခေါင်းကို သွက်လက်စွာ ခါယမ်းကာ ပြောလိုက်၏။

“ပြန်မပေးရဘူး၊ ဖေဖေပြန်လာရင် အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး သိမ်းငှက်ဆိုတဲ့လူကို မောင်းထုတ်ရမယ်၊ နောက်ဆုံး သတ်ပစ်တန် သတ်ပစ်ရမယ်”

ထန်စန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းအဖေက မင်းလိုပစ္စည်းမက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ သူသာ သိသွားရင် ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနကို သူ့ကိုယ်တိုင် သွားပို့ပေးမှာ သေချာတယ်”

မေးဝေ၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွား၏။

သူမ၏မျက်နှာတွင် စိတ်အားလျော့သော အမူအရာများ ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

“ရှင် တကယ်ပဲ ပြန်ပေးမှာလား”

ဝံပုလွေနှက်၏ကျိုဝတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၅

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ပြန်ပေးရမယ်”

မေးဝေက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ရှင် ပြန်ပေးမှာဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို လာပြနေရ တာလဲ၊ ပြန်ယူသွား”

သူမသည် အော်ဟစ်ရင်း ထန်စန်းအား ရတနာထုပ်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

‘ဘုန်း’

ရတနာထုပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားလေ၏။

သူက ရတနာထုပ်ကို ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကလည်း ပြန်ယူသွားမှာပါကွာ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက် ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လေသည်။

မေးဝေက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ခဏနေဦး”

သူက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်း ဘာပြောမလို့လဲ”

မေးဝေသည် သူ့ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ပစ္စည်းတွေကို လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားဦးနော်၊ တော်ကြာ သူများခိုးသွားလို့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်၊ ပိုင်ရှင်ရောက်လာရင် ကိုယ်က စိုက်လျှော်နေရဦးမယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် သေသေချာချာ သိမ်းထားပါ့မယ်”

မေးဝေက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘယ်မှာသိမ်းထားမှာလဲ”

သူက ပြုံးလိုက်၏။

“အခေါင်းထဲမှာပဲပေါ့”

မေးဝေက စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အခေါင်းထဲမှာ စိတ်ချရလှိုမလားရှင်”

သူက ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“အိုး ... သိပ်ပြီးစိတ်ချရတာပေါ့၊ ဘယ်သူက အခေါင်းတွေ

ထားတဲ့အခန်းကို လာရဲမှာလဲ”

မေးဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ရှင်က သိပ်ညာဏ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါနဲ့ အခေါင်းမှာဦးမယ်”

ထန်စန်းက အားရပါးရ ပြုံးလိုက်၏။

“မမှားပါဘူးကွာ၊ အလယ်က ခေါင်းထဲမှာ ထားမှာပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ...

သူက အခန်းထဲမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ထန်စန်း ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ...

မေးဝေက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အသုံးမကျတဲ့လူ၊ ရှင်ဟာ ... လူနဲ့ လူအတစ်ယောက်

ပဲ”

သူမသည် အဘယ်ကြောင့် ထန်စန်းအား လူအတစ်

ယောက်ဟု ပြောရပါသနည်း။

ထန်စန်းသည် သူမပြောသကဲ့သို့ လူနဲ့ လူအတစ်ယောက်

ပင်လော။

ထန်စန်းသည် တစ်ယောက်တည်းလည်း တဟားဟား

အော်ရယ်ဖူး၏။

သူ၏မျက်နှာသေကြီးမှာ လူအားလုံး၏ကွယ်ရာ၌

တွန့်ခြင်း၊ ရှုံ့မှဲခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း အမှုအရာတို့ ပေါ်လွင်တတ်၏။

မေးဝေမိသားစုက ထင်မှတ်ထားသလို ဘာမှမသိဘဲ ဆေး

၂၈ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ပညာသာ တစိုက်မတ်မတ် စိတ်ဝင်စားနေသော လူရိုးကြီးပင် ဖြစ်ပါ သာလော။

လဆန်း လေးရက်နေ့။

နေ့လယ်ပိုင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

ချမ်းမြကျေးရွာ၏ မင်းလမ်းမအတိုင်း မြင်းနှစ်ကောင် ခုန်း

စိုင်း ဝင်ရောက်လာ၏။

မြင်းများပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက် လိုက်ပါလာသည်။

မေးဝူနှင့်ချန်စွန်တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီ ...

မြင်းနှစ်ကောင်သည် မေးဝူ၏ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်

လာကြ၏။

ထန်စန်းက မေးဝူအား ခရီးဦးကြိုပြုရန် ခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်း

လာ၏။

ဝံပုလွန်ထံ၏လျှိုဝှက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၉

မေးဝူက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီးသည်နှင့် ...

သူနှင့် ပါလာသူသက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကဲ ငါ့တူ ... ဒါ ကျုပ်အိမ်ပဲ”

ချန်စွန်က မြင်းပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးအား

အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

သူသည် စေ့စပ်သေချာဟန် ရှိ၏။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးသောအခါ

“အလွန်သာယာတဲ့ နေရာတစ်ခုပါပဲဗျာ”

မေးဝူက ပြုံး၍ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကျုပ်နဲ့အတူ အိမ်ထဲကို လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ ရောက်မှတော့

အိမ်သားလိုပဲ နေပေါ့ဗျာ”

ချန်စွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

မြင်းပေါ်မှ မြေပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထန်စန်းမှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

ထိုလူ၏လှုပ်ရှားပုံကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သိုင်းပညာ

အလွန်ထက်မြက်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူက သိရှိ

၃၀ ❖ စာတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

မေးဂူက ချန်စွန်နှင့် ထန်စန်းအား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“တူမောင် ... ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့သမက် ထန်စန်းပေါ့ဗျ”

ချန်စွန်က ထန်စန်းအား ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ချန်စွန်ပါ”

သူက ပြန်လည် ဦးညွတ်လိုက်၏။

“အခုလို မိတ်ဆွေနဲ့ သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

သူက အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

“ကဲ ... အိမ်ထဲကို ကြွပါဦးဗျ”

ပြောရင်း အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ကာ ဝင်ရောက်သွားသည်။

သူ၏နောက်မှ ...

မေးဂူနှင့်ချန်စွန်တို့က စကားများ ပြောဆိုလျက် လိုက်ပါ

သွားလေသည်။

မေးဂူသည် ကျော်ကြားသော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်

၏။

ဝံပုလွေနှက်ထိလျှို့ဝှက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၁

ထို့ပြင် ...

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသူတစ်

ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူ၏ဧည့်ခန်းမှာ အလွန်ပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှ

သည်။

ဧည့်ခန်းကြီးကျယ်ခမ်းနားသော်လည်း ဧည့်သည်မရှိလျှင်

အလကားဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ယခုတော့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဧည့်သည်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်

သည်။

ဧည့်သည်မှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

မေးဂူက ဧည့်သည်တစ်ရာ ရောက်ရှိနေသကဲ့သို့ ဧည့်ခံနေ

လေသည်။

သူက ထန်စန်းအား ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ငါ့သမီးနှစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေကြသလဲ”

၃၂ ❖ ထက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဂျီပါတယ်၊ မေးဝေ ခေါင်းနည်းနည်းမှူးလို့ မေးဟုန်က

အနားမှာ စောင့်နေပါတယ်”

မေးဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါထက် မင်းဆီကို အခေါင်းတွေ ရောက်လာရဲ့လား”

ထန်စန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရောက်လာပါတယ်ခင်ဗျာ”

မေးဝေက ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်နှစ်လုံးလဲ”

ထန်စန်းက လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်လေသည်။

“သုံးလုံးပါ”

မေးဝေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း... လောက်ကင်းနဲ့ အိလောက်က အူကြောင်ကြောင် နိုင်ပေမယ့် ခိုင်းတဲ့အလုပ်ကိုတော့ သေသေချာချာ လုပ်သားပဲ၊ ဒါ ကြောင့်လည်း အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေမှာ သူတို့ကို ခိုင်းရတာ”

ထန်စန်းသည် ထိုစကားကိုကြားသောအခါ စိတ်ထဲမှ ပြုံး

လိုက်မိသည်။

ဝံပုလွေနှစ်ထိလျှိုမြတ်ချွတ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၃

“အဖေစိတ်ချတဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ဟာ မဆိုးပါဘူး၊ မဆိုးတာမှ တကယ့်ကို မဆိုးတာပါ။ သိမ်းငှက် လုယက်ထားတဲ့ ရတနာတွေတောင် ကျုပ်ပိုင်အောင် ကျုပ်ဆီကို ရောက်အောင်လုပ် ခဲ့တဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကိုမှ မချိုးကျူးရင် ဘယ်သူ့ကို ချိုး ကျူးမှာလဲ”

မေးဝေက ချန်စွန်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။

“ဟောဒီက တူမောင်ချန်စွန်က မင်းရဲ့ဆေးပညာကို လေ့ လာချင်လို့တဲ့ကွ”

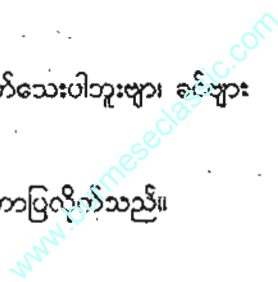
ချန်စွန်ကလည်း ထန်စန်းအား စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဆေးပညာက တော်တော်အစွမ်းထက်တယ်လို့ ကြားရတယ်ဗျ၊ အဲဒါ ဟုတ်ရဲ့လား”

ထန်စန်းက ပြုံး၏။

“ဒီလောက်တောင်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား အကြားမှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ချန်စွန်က ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အို ... ဘယ်က မဟုတ်ရမှာလဲ၊ လူသေကို ပြန်ပြီးအသက် ရှင်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ဆေးဆရာ လောကမှာ မရှိသေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်တော့ မကြားဖူးသေးဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ထန်စန်းက မေးဝူအား လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

မေးဝူက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒီက တူမောင်ချန်စွန်ကို ငါက ဒီအကြောင်းကို ပထမ ပြောပြခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါက မိစ္ဆာသုံးဖော်နဲ့ သူသေကိုယ်သေ မတိုက်ခင် ခင်းအကြောင်းကို ပြောပြကြရတယ်၊ ဒါမှလည်း သူတို့ရဲ့ အလောင်းသုံးလောင်းကို ဘယ်လိုအသုံးပြုမယ်ဆိုတာ သူတို့ သိသွား မှာကိုး၊ အဲဒီစကားကို တူမောင်ချန်စွန် ကြားသွားပြီး တိုက်ပွဲပြီးသွား တော့ ငါနဲ့ လာဆွေးနွေးတာပဲ”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

သူက ထန်စန်းအား ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ အလောင်းတွေကို စစ်ဆေးပြီးပြီလား”

ထန်စန်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... စစ်ဆေးပြီးပါပြီ”

မေးဝူက ထပ်မေးလိုက်သည်။

“မင်း အခေါင်းသုံးလုံးစလုံး ရရဲ့လား”

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးဝူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အခေါင်းတွေထဲက အရိုးစုတွေ လမ်းမှာပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ပါ”

ထန်စန်းသည် အခေါင်းသုံးလုံး ရရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

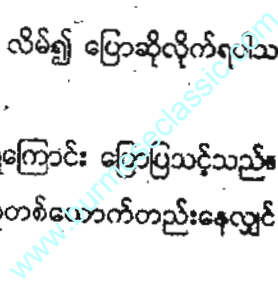
အခေါင်းနှစ်လုံးထဲမှာ အရိုးစုနှစ်ခုသာ ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါ လော။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ထန်စန်းက အဘယ်ကြောင့် လိမ်၍ ပြောဆိုလိုက်ရပါသ

နည်း။

သူသည် အရိုးစုနှစ်ခုသာ ရရှိကြောင်း ပြောပြသင့်သည်။ လူအများရှေ့တွင်တစ်မျိုး၊ သူတစ်ယောက်တည်းနေလျှင်

၃၆ ❖ စက္ကန့်ထိုက်နေထင်အောင်

တစ်မျိုး မျက်နှာအမူအရာ ရောနှစ်မျိုးထားခြင်းမှာလည်း သူ့အား
ရိုးသားသူတစ်ဦးဟု ပြောရန် ခက်ခဲလှသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ...

ထိုအကြောင်းကိစ္စများကို ထန်စန်းတစ်ယောက်သာ သိရှိ

လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ဆူညံသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

***

ဝံ့ဝံ့လှနုထင်ထင်လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၇

အခန်း (၁၃)

ဆူညံသောအသံများ အခန်းအပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာ
၏။

မေးဝူက ထိုင်ရာမှ ထိလိုက်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ...

ယခုကဲ့သို့ ဧည့်သည်ရောက်ရှိနေချိန်တွင် မည်သို့သော ဆူ
ညံမှုမျိုးကိုမှ မလိုလားပါချေ။

ဧည့်သည်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမည် မဟုတ်ပါ
လား။

ဧည့်သည်အား စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလိုပေ။

သူက အခန်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်ကာ ဆူညံနေသူများကို
ဟန့်တားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ထရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထိုအခိုက် ...

အခန်းထဲသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ငိုယိုကာ ပြေးလွှား

ဝင်ရောက်လာသည်။

မေးဂူ၏သမီးငယ် မေးဟုန် ဖြစ်ပါသည်။

မေးဂူက သူမအား မေးလိုက်သည်။

“သမီးမေးဟုန် ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

မေးဟုန်က ဖခင်ကို တွေ့သည်နှင့် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်

သည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ”

မေးဂူက အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“သမီးမေးဟုန် ... ဘာဖြစ်သလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း”

မေးဟုန်က တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် အထစ်ထစ် အငေါ့

ငေါ့ ပြောလိုက်သည်။

“ဖေဖေ ... မမ ... မမ”

ယခု ...

သူ့သမီး အသတ်ခံလိုက်ရပြီဟု သိလိုက်ရသောစကား

သူသည် အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်သွားမိ

လေသည်။

သူသည် အတန်ကြာမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ ...”

သူမက ငိုရှိုက်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

မေးဂူ၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သော အရိပ်အယောင်များ

ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ပြောစမ်း သမီး ... မမ ဘာဖြစ်သလဲ”

မေးဟုန်က ငိုရှိုက်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

“မမ ... အသတ်ခံလိုက်ရပြီ”

ထိုစကားကြောင့် မေးဂူမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူသည် သိုင်းလောကထဲ၌ လက်ချိုးပြီးရေတွက်လျှင် ရ

လောက်သည့် ထိပ်သီးသိုင်းသမားထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ရန်ပြုရဲသူမရှိ။

သူ့သမီးများကို ရန်ပြုရဲသူမရှိ။

သူ့ကျေးရွာသားများကို ရန်ပြုရဲသူမရှိဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ...

အခေါင်းထဲမှ ရတနာများ ရရှိလာသည့်အကြောင်းကို သူက

အဘယ်ကြောင့် မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားလိုက်ရပါသနည်း။

ဤအကြောင်းနှစ်ချက်ကိုကြည့်ပါက ထန်စန်းသည် ရိုးသား
သူဖြစ်သည်ဟု မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ချေ။

မေးဝှက် သူ့ကျေးဇူးသားများကို ရန်ပြုရုံသူမရှိဟု ထင်
ထားခဲ့သည်။

ယခု ...

သူ့သမီး အသတ်ခံလိုက်ရပြီဟု သိလိုက်ရသောခဏ၌ သူ
သည် အရှင်လတ်လတ် မြေမျိုခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်သွားမိလေ
သည်။

သူသည် အတန်ကြာမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ ...”

သူမက ငိုရှိုက်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

“မမ အသတ်ခံလိုက်ရပြီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူက သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မေးလိုက်
သည်။

“သမီးမမ အသတ်ခံလိုက်ရတာ တကယ်လား”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူက သတ်သွားတာလဲ”

မေးဟုန်က ထန်စန်းအား လှမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“အရိုးစုပါ”

ထန်စန်းမှာ အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

အလန့်တကြား ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာပြောတယ်”

သူက သူမအား ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒီအရိုးစုက မေးဝေကို သတ်သွားတယ် ဟုတ်လား”

သူမက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဘေးမှ စကားတစ်လုံးမျှ ဝင်မပြောသူ ချန်စွန်သည်ပင်
အလွန်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အင်း ... ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့တော့ ကြုံတွေ့
နေပြီဗျို့”

မေးဂူ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသထွက်လွန်း၍ နီရဲနေ၏။

သူက ထန်စန်းဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“မင်းက အရိုးစုတွေကို ဆေးစမ်းသပ်ပြီးပြီလား”

ထန်စန်းက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က အရိုးစုတွေကို ဆေးနည်းနည်းတော့ စမ်းသပ်ထားပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အပြည့်အစုံတော့ မစမ်းသပ်ရသေးပါဘူး”

မေးဂူက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“အင်း ... မင်းရဲ့ဆေးအစွမ်းကြောင့် အရိုးစုတွေ အသက်ပြန်ဝင်လာပြီနဲ့ တူတယ်”

မေးဂူသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်း မေးဟုန်အား မေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ထန်စန်း၏ဆေးစမ်းသပ်ခန်းဆီသို့သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“လာ ... သမီး၊ သွားကြည့်မယ်”

သူသည် သမီးငယ်ကိုခေါ်ရင်း ဆေးစမ်းသပ်ခန်းရှိသည့် အိမ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ထန်စန်းနှင့်ချန်စွန်တို့ကလည်း သူ၏နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

မေးဂူသည် အရိုးစုများရှိနေသော ထန်စန်း၏ဆေးဝါး အဆောက်အအုံဆီသို့ ပြေးလွှားလာခဲ့၏။

ဆေးဝါးအဆောက်အအုံအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ...

မြေပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေသော မေးဝေအား တွေ့လိုက်ရသည်။

မေးဂူက မေးဝေ၏အလောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆေးဝါးအဆောက်အအုံ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

ဤသည်မှာ မိဘမေတ္တာပင်။ သိုင်းပညာထိပ်တန်းသို့ ရောက်နေသော်လည်း မေးဂူသည် သူ၏အတွင်းစိတ်ကို မဖုံးဖိနိုင်ပါ။

သူ့ရင်အတွင်း၌ သမီးအတွက် သောကရောက်နေလေသည်။

အေးအေးလုပ်ရမည့် ထိုကိစ္စရပ်ကိုလည်း အလောတကြီးလုပ်နေမိသည်။

သူသည် ပြေးတက်ရင်း 'ရေရွတ်သွားလေ၏။

“အရိုးစု ... အရိုးစု”

အရိုးစုသည် အခြားလူများအား ဆက်၍ ရန်မမူနိုင်ရန် သုတ်သင်ပစ်ရဦးမည်ဟု သူဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ မည်သည့်အရိုးစုကိုမျှ
မတွေ့ရချေ။

မေးဂူ အံ့ဩသွားသည်။

အရိုးစုများ မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

သူ့နောက်မှ ချန်စွန်နှင့်ထန်စန်းတို့ လိုက်ပါလာကြလေ
သည်။ သူသည် ထန်စန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ငါသမီးရဲ့အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ”

ထန်စန်းက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်
သည်။

မေးဂူ၏ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်သွားသည်။

“သူသေသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ သေဆုံးသွားပါပြီခင်ဗျာ”

မေးဂူက ဒေါသတကြီးဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

“အခေါင်းတွေက ဘယ်မှာလဲ”

သူက အခန်းတစ်ခုအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဆေးဝါးချက်လုပ်တဲ့အခန်းထဲမှာပါ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ...

မေးဂူက ထိုအခန်းရှိရာသို့ ပြေးလွှားဝင်ရောက်သွားလေ
တော့သည်။

အခန်းထဲတွင် ဆေးဝါးပစ္စည်းများနှင့် အခေါင်း သုံးလုံးနှင့်
မည်သည့်ပစ္စည်းမျှ ရှိမနေပါချေ။

မေးဂူက အခေါင်းများအနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ခေါင်းသုံးလုံးမှာ စီတန်းထောင်ထားသည်။

အနီးသို့ရောက်သောအခါ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆတ်ခနဲ တုန်
လှုပ်သွားလေသည်။

သူသည် အခေါင်းတစ်ခုမှာ အဖုံးပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေ
သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော။ ထန်စန်းများ ပွင့်
လိုက်လေသလား။

အခေါင်းသုံးခုအနက် ခေါင်းနှစ်ခုမှာ သေချာစွာ ပိတ်ထား
၏။

အလယ်မှအခေါင်းမှာမူ အဖုံးပိတ်ထားခြင်း မရှိချေ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ မယုံကြည်နိုင်စရာ အကောင်းဆုံးကိစ္စ

ပဲ”

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

ထန်စန်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စဟာ မေးဟုန်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရတာပဲ၊ မေးဟုန် ဟာ သိုင်းပညာလည်း တော်တယ်နော်၊ ခင်ဗျား ... သူ့ကို အထင် မသေးနဲ့”

ချန်စွန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ အရိုးစုက လူသတ်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဘာ လုပ်ကြမလဲ၊ အခုကတော့ ဘာမှမထူးခြားသေးဘူး၊ ထားပါလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“အခုတော့ အရိုးစုတွေက မလှုပ်ရှားဘူး၊ သူတို့ ဒီလိုငြိမ် နေမယ်လို့လည်း ဘယ်သူမှ တာဝန်မခံနိုင်ဘူး၊ ထန်စန်းကိုယ်တိုင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ ရွာသူရွာ သားတွေကို သတိပေးထားရမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူသည် ...

အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

လူအားလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ထန်စန်းသည် မေးဝေ၏အလောင်းအား ငေးမော၍နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

ပုံပေလွန်ကံ၏လျှိုဝက်ချွတ် (၃-စာပိုဒ်) ❖ ၄၇

အခန်းထဲသို့ မေးဂူ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အရိုးစုကို ရှာဖွေဖို့ လူတွေ လွှတ်လိုက်ပြီ

ကွ”

ချန်စွန်က သူ့အားကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးသမီးရဲ့အလောင်းကို အရင်ဆုံးတွေ့တဲ့ မိန်းက

လေးက ဘယ်သူလဲဗျ”

မေးဂူက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“သူက ကျုပ်ရဲ့သမီးငယ်လေ”

ချန်စွန်က တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက် သည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို ခဏလောက် တွေ့ချင်တယ်ဗျ”

မေးဂူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချန်စွန်က တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့် ပြော လိုက်သည်။

သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး မေးကြည့်ချင်လို့ပါ။ တချို့ကိစ္စတွေ မှာ နားမလည်နိုင်စရာ တော်တော်များတယ်ဗျ၊ ဥပမာ ... အရိုးစုက

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လူသတ်တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့”

ချန်စွန်သည် ခက်ခဲနက်နဲသောကိစ္စရပ်များကို ဖြေရှင်းဖော်
ထုတ်ပေးနိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မေးဝူက ရိပ်မိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူတို့ တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ပါချေ။

သမီးငယ် မေးဟုန်အား လူလွတ်ကာ အခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ
တော့သည်။

ပုံစုလွန်ကမ်းလျှိုဌာတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၄၉

အခန်း (၁၄)

မေးဟုန်သည် ထန်စန်း၏ဆေးချက်လုပ်သော အခန်းထဲသို့
မဝင်လိုပါချေ။

သို့သော် သူ့ဖခင်၏အမိန့်ကိုမူ သူ မလွန်ဆန်ဝံ့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ...

အခေါ်လွတ်သော လူနှင့်အတူ သူမ၏ဖခင် မေးဝူနှင့်ဧည့်
သည် ချန်စွန်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာရလေ၏။

မေးဝူက သူမနှင့် ချန်စွန်အား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါက ကျုပ်သမီးငယ် မေးဟုန်ပါ။ သမီး သူက ဖေဖေမိတ်
ဆွေ ချန်စွန်ပါ။ သူမေးတဲ့ မေးခွန်းကို သမီး သေသေချာချာ စဉ်းစား
ပြီးဖြေပါ။ ဒီကိစ္စမှာ သူ တရားခံဖော်ချင်ဖော်နိုင်မယ်”

မေးဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ချန်စွန်က သူမအားကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အစ်မက ဒီအခန်းထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

သူမက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မသိပါဘူး”

ချန်စွန်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“စောစောက မင်း သူ့အနားမှာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

သူမက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်မက မမအနားမှာ အခြံတမ်းလိုလို ရှိပါတယ်ရှင်၊

အခုလည်း သူ ဒီအဆောက်အအုံဘက် ထွက်လာတော့ ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့မိသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက မလိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောပါတယ်”

ဟောကြည့်။

စောစောကတော့ အရိုးစုက သူ့အစ်မကို သတ်သည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

အခု တကယ်တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် မေးသောအခါတွင် သူ့အစ်မက မခေါ်သဖြင့် သူ မလိုက်ခဲ့ပါဟု ပြောပြန်သည်။

ချန်စွန်က မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“မင်းက လိုက်မသွားဘူးဆိုပါတော့”

ဝံပုလွေနှုတ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၁

မေးဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

ချန်စွန်က စကားထောက်မေးလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်း ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ သတ်

လိုက်တယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ကို အပြည့်အစုံ ပြောပြပါလား”

မေးဟုန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မမနောက်ကို လုံးကွေ့ လိုက်သွားပါတယ်”

ချန်စွန်၏မျက်လုံးအစုံမှ အရောင်တောက်ပလာ၏။

“လုံးကွေ့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

မေးဂူက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ပါ”

ချန်စွန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ မေးဟုန်ဘက်သို့

ပြန်လှည့်လိုက်၏။

“နေပါဦး၊ မင်းက ဘာကြောင့် မေးဝေနောက်ကို လုံးကွေ့

လိုက်သွားတယ်လို့ ပြောနိုင်ရတာလဲ၊ မင်း တွေ့လိုက်ရလို့လား”

မေးဟုန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ ... မမက ကျွန်မကို မလိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောပေမယ့်

၅၂ ❖ တံတူသိုလ်နေထင်းအောင်

ကျွန်မက သူ့ကို စိတ်မချပါဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့နောက်ကနေ တိတ်တဆိတ်လိုက်သွားပါတယ်။ ဝါးရုံပင်တွေနားရောက်တော့ မမနောက်ကို လုံးကွေ့ အပြေးလိုက်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်”

ချန်စွန်က ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောပါဦး”

မေးဟုန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

“လုံးကွေ့ ပြေးလိုက်လာတာတွေ့လို့ ကျွန်မလည်း ပုန်းနေခဲ့ရပါတယ်။ ဝါးရုံပင်တွေကြားမှာ ပုန်းလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... မမက လုံးကွေ့ကိုလည်း မောင်းထုတ်လိုက်ပါတယ်”

ချန်စွန်က မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုံတ်လိုက်သည်။

“လုံးကွေ့က ထွက်သွားသလား”

မေးဟုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“လုံးကွေ့ဟာ နှခေါင်းမှာတယ်၊ သူ့ကို မမက မလိုက်နဲ့ထွက်သွားလို့ ပြောပေမယ့်လည်း သူက ထွက်မသွားပါဘူး။ မမနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများနေပါတယ်။ မမက ဘယ်လိုပြောလိုက်လို့လည်း မသိဘူး သူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ထွက်သွားပါတယ်”

ချန်စွန်၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

ဝံပုလွေနှုတ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၃

“လုံးကွေ့နဲ့ မေးဝေတို့က ဘာကြောင့် စကားများရတာလဲ”
မေးဟုန်မှာ နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ ...

သူမက သက်ပြင်းချကာ ပြောလိုက်သည်။

“လုံးကွေ့က မမကို ကျင်းလုံဆီကို မလာဖို့ ပြောလို့ပါ”

ချန်စွန်က သူမအား စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“မေးဝေက ဘာပြန်ပြောသလဲ”

မေးဟုန်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မမက သူ့ကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါတယ်”

ချန်စွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားပါတယ်”

“မေးဝေကကော”

ချန်စွန်က သူမအား စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

မေးဟုန်က ချက်ချင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“မမကတော့ ဝါးရုံပင်လမ်းကလေးကတစ်ဆင့် ခြေးဝါး

ဖော်စပ်တဲ့ အိမ်ကလေးဘက်ကို ထွက်သွားပါတယ်”

ချန်စွန်က ဆက်မေးလိုက်သည်။

၅၄ ❖ ထက္ကထိုက်နေလင်းအောင်

အမှုဖော်ရာ၌ ဤသို့ပင် မေးမြန်းရသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက ပြန်လာခဲ့သလား”

မေးဟုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မက မမနောက်ကို ဆက်လိုက်သွားမ

လို့ ပုန်းနေရာက ထွက်လာခဲ့ပါတယ်”

မေးဂူမှာလည်း စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ဆက်ပြောစမ်း သမီး”

မေးဟုန်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မက မမ ထွက်သွားတဲ့လမ်းအတိုင်း နောက်က လိုက်

သွားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ မမရဲ့ အော်သံကြားလို့ ကျွန်မလည်း ကူညီ

ရအောင် ပြေးသွားခဲ့ပါတယ်”

ထန်စန်းက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

မေးဟုန်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော

လိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပြေးသွားတော့ မမဟာ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာက

အောက်ကို ပြုတ်ကျတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မ မမကို ပွေ့ချီ

လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ မမဟာ သေဆုံးသွားပါတယ်။ သူ့ အကျ

မကောင်းဘူး၊ နို့ဗိုဆိုရင် ကျိုးပဲ့ရုံလောက် ဖြစ်မှာပါ”

ချန်စွန်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“သူ့ မသေဆုံးမီ တစ်ခုခုပြောသွားခဲ့သေးသလား”

သူမက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာမှမပြောပြနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... မမဟာ ထိတ်လန့်

တုန်လှုပ်တဲ့မျက်လုံးအစုံနဲ့ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာကိုကြည့်နေလို့ ကျွန်မ

က မမကြည့်နေတဲ့ ဝရန်တာကို မော့ကြည့်လိုက်ပါတယ်”

ချန်စွန်က အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဝရန်တာမှာ မင်း ဘာတွေ့သလဲ”

သူမက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်

သည်။

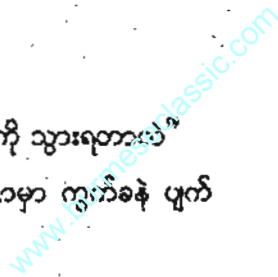
“ဝရန်တာမှာ အရိုးစုကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မလည်း

မမကိုချပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တာပဲ”

မေးဂူက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“မေးဝေက ဘာဖြစ်လို့ ကျင်းလုံဆီကို သွားရတာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မေးဟုန်၏မျက်နှာမှာ ကျွမ်းမခနဲ ပျက်

၅၆ ❖ ထက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

သွားသည်။

“သမီး မသိပါဘူး”

ချန်စွန်က သူမအား နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

သူမ မတတ်သာတော့ပါ။

ပြောရပါတော့မည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ ပြောပျံ့မယ်”

သူမက မေးဂူနှင့်ထန်စန်းတို့အား တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်

ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မမနဲ့ကျင်းလုံတို့ဟာ ချစ် ... ကြိုက်”

ထန်စန်းက ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်”

မေးဂူ၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွားသည်။

“ဒါကို နင်က ခုမှဖွင့်ပြောရတာလဲ”

သူမက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မမက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောရဘူး ဆိုလို့ပါ”

ချန်စွန်က မေးဂူအား ကြည့်လိုက်သည်။

ဝံပုလွေနတ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၇

“သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဗျာ၊ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်ရတာက လုံးကွေ့နဲ့ကျင်းလုံပါ။ သူတို့ကို မလွတ်ပါစေနဲ့”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ...

မေးဂူမှာ အပြင်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်းတွင်းသို့ မေးဂူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်လေသည်။

သူသည် လုံးကွေ့နှင့်ကျင်းလုံတို့အား အမြန်ဆုံး ဖမ်းဆီးရန် လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများအား အမိန့်ပေးပြီး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် မေးဟုန် ရှိမနေတော့ပါ။

ချန်စွန်က ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မေးဂူက အခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်နှင့် ချန်စွန်က ဆီးမေးလိုက်သည်။

၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“တကယ်လို့ အရိုးစုက မသတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

မေးဝူက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တော့ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ပါဘူးဗျာ”

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

သူက ချန်စွန်အား အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းတော့ တတ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ချန်စွန်က လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ...

သူက အခေါင်းများအနီးသို့ လျှောက်သွားရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မေးဝေ အသတ်ခံရတာ ဒီအခေါင်းတွေက စတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဒီအခေါင်းတွေကစပြီး လေ့လာရမှာပဲ”

စကားဆုံးသည်နှင့် အခေါင်းများအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ...

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေ

ဝံပုလွန်ထံ၏လျှိုဏ်သုတ် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၉

သည်။

“အခေါင်းတွေကို ဘယ်သူဖွင့်ပေးသလဲဗျ”

ထန်စန်းက ကပျာကယာ ပြောလိုက်သည်။

“ဆေးစမ်းသပ်ဖို့အတွက် ကျုပ် ဖွင့်ထားတာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ ဒီအခေါင်းတွေကို လူတစ်ယောက်က ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဖွင့်ထားပုံရတယ်”

သူက အခေါင်းများတွင် အနည်းငယ် ပွန်းပဲ့နေသောနေရာများကို ညွှန်ပြ၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်စန်းမှာ မနေနိုင်တော့ပါချေ။

လောက်ကင်းနှင့်အိလောက်တို့ လမ်းတွင် ကြုံတွေ့ရသော အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

ချန်စွန်က မေးဝူဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာကြားတဲ့သတင်းက မှန်နေပြီ ထင်တယ်”

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

သူက မေးဝူဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“လောကီအင်းနဲ့ အိလောက်တို့က ဘယ်မှာနေကြလဲဗျ”

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

မေးဂူက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“သူတို့က ဒီရွာထဲမှာပဲ နေကြပါတယ်”

ချန်စွန်က အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီအခေါင်းတွေကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီးရင် ကျွန်တော် သူတို့ကို သွားတွေ့ရဦးမယ်”

မေးဂူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ လုပ်ပါ၊ မင်းလိုအပ်သမျှကို စစ်ဆေးပါ၊ မေးပါ၊ မြန်ပါ၊ ကျုပ် အားလုံးခွင့်ပြုတယ်”

ချန်စွန်သည် မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းမူးအား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ရုတ်တရက် ...

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ထူးဆန်းသည့် အရာဝတ္ထုလေးများကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ နဖူးပြင်ပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား၏။

သူက မေးဂူအား လှမ်းကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

“ဒီပစ္စည်းတွေက ဘယ်သူ့ပစ္စည်းတွေလဲ”

ဝံပုလွေနက်၏လျှိုပွတ်ချက် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၆၁

မေးဂူမှာ သူ၏လက်ထဲမှ ပစ္စည်းကိုကြည့်ကာ အံ့သြသွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

သူ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပစ္စည်းများမှာ ခြောက်ထောင့်ကြယ်ပုံသဏ္ဍာန် လက်နက်ပုန်းများ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မေးဂူ၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွား၏။

“ဒါ ကျုပ်သမီး မေးဝေရဲ့လက်နက်ပုန်းတွေပါ”

သူက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒါ သိပ်ပြီးထက်မြက်တဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေပဲ”

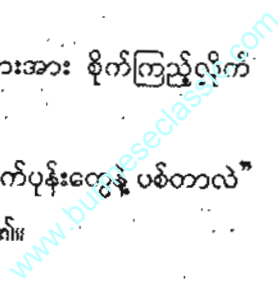
မေးဂူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးကြီးက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ သိုင်းပညာ သိပ်ပြီးထူးချွန်အောင် သင်ပေးနိုင်တာနဲ့ လက်နက်ပုန်းပစ်ပညာကိုပဲ သင်ပေးထားရတယ်”

သူက လက်နက်ပုန်းကလေးများအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မေးဝေက ဘာကြောင့် လက်နက်ပုန်းတွေနဲ့ ပစ်တာလဲ”

မေးဂူက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ထန်စန်းက ကပျာကယာဖြင့် အရိုးစုအနီးသို့ ပြေးလွှားသွား

သည်။

အရိုးစုအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် သူက အော်ပြောလေ၏။

“တွေ့ပြီဗျို့၊ ဟောဒီမှာ”

ချက်ချင်းပင် ...

မေးဂူနှင့်ချန်စွန်တို့က ထန်စန်းအနီးသို့ ခုန်ပေါက်ရောက်ရှိ

သွား၏။

ထန်စန်းက အရိုးစု၏လက်နှင့်ခြေထောက်များကို ညွှန်ပြ

လိုက်၏။

“ဟောဒီမှာတွေ့လား”

မှန်ပါသည်။

အရိုးစု၏လက်နှင့်ခြေထောက်များတွင် လက်နက်ပုန်း

ကလေးများ လေးငါးခုခန့် စိုက်ဝင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၅)

မေးဂူနှင့်ချန်စွန်တို့သည် ထန်စန်းပြသသည့် လက်နက်ပုန်း
များကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြသည်။

ထိုအခါ ထန်စန်းက ရှင်းပြသည်။

“မေးဝေက ဒီအခန်းထဲကို ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူက
အရိုးစုတွေ အသက်ပြန်ရှင်လာမယ်ဆိုတာ မယုံကြည်လို့ ခေါင်းတစ်
လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်မယ်၊ ဒီအချိန်မှာ အရိုးစုက အသက်ဝင်လာပြီး
ခုန်အုပ်လိုက်မယ်၊ ဒီအခါမှာ မေးဝေက ကြောက်လန့်တကြားနဲ့
နောက်ကို ခုန်ဆုတ်ပြီး လက်နက်ပုန်းနဲ့ ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ နောက်
သူက အရှိန်လွန်ပြီး ဝရန်တာအောက်ကို လိမ့်ကျသေဆုံးသွားတာ
ဖြစ်ရမယ်”

သူက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

မေးဝေက ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ နည်းလမ်းလည်း ကျတယ်”
ချန်စွန်က တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ

၏။

အတန်ကြာမှ ...

သူက မေးဝူအား မေးလိုက်သည်။

“မေးဝေက ဘာကိုမှမကြောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးလား”

မေးဝူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မင်းမေးတာ မှားနေပြီ ငါ့တူ၊ မေးဝေ ဘယ်လောက်

ကြောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးလဲလို့ မင်းမေးသင့်တာ၊ ကျုပ်သမီးအ
ကြောင်း ကျုပ်သိတာပေါ့၊ မေးဟုန်နဲ့ အဖြူနဲ့အမည်းကို ကွာခြား
တယ်၊ မေးဟုန်က မကြောက်တတ်သလောက် မေးဝေက ကြောက်
တတ်တယ်၊ သူ့ကို သိုင်းပညာ သင်မပေးတာဟာ သူ မကျန်းမာလို့
တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြောက်တတ်လို့လည်း ပါတယ်၊ လက်နက်ပုန်း
ပစ်တဲ့ပညာတောင် သက်စောင့်ပညာအဖြစ် သင်ပေးရတာပါ။ ဒီ
လောက်ကြောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဘာကြောင့် အရိုးစုထည့်
ထားတဲ့ခေါင်းကို ဖွင့်ကြည့်ရတာလည်း မသိဘူး”

ချန်စွန်၏မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်လက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ မေးဝေက အခေါင်းတွေ လာဖွင့်ကြည့်တာ
အကြောင်းရှိရမယ်”

ထန်စန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သူက အရိုးစုတွေ ပြန်ပြီး အသက်ရှင်လာတယ်ဆိုတာ
မယုံလို့ လာဖွင့်ကြည့်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ချန်စွန်က ခေါင်းခါယမ်းကာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ...

အခန်းထဲသို့ လူတစ်စု ဝင်ရောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့
လိုက်ရ၏။

ခန္ဓာကိုယ် သန်မာထွားကျိုင်သူတစ်ယောက်အား လူလေး
ငါးယောက်က ဝိုင်းရံလျက် ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် ထွားကျိုင်းသန်မာသောလူက မေးဝူရှေ့ ခူး
ထောက်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်လုံးတွေ ရောက်လာပါပြီ သခင်ကြီး”

မေးဝူက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“မင်း မေးဝေအကြောင်း သိပြီးပြီလား”

လုံးကွေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပြီးပါပြီ”

မေးဂူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“မင်းက သူ့ကို ဘာအကြောင်းနဲ့ သွားတွေ့ရတာလဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

လုံးကွေ့က ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။

“ကျင်းလုံဆီကို မလာလို့ သတိသွားပေးတာပါ”

မေးဂူ၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွားသည်။

“သူ ကျင်းလုံဆီသွားတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

လုံးကွေ့က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျင်းလုံနဲ့ကျွန်တော်ဟာ ညီအစ်ကိုလို ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒီကိစ္စကို ကျင်းလုံကိုယ်တိုင် ပြောပြတာပါ”

မေးဂူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါသွားသည်။

ချန်စွန်က ဝင်မေးလိုက်သည်။

“မေးဝေက မင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်တော့ မင်းက ပြန်

သွားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချန်စွန်က လက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် တရားခံဟာ မင်းမဖြစ်နိုင်တော့

ဘူး၊ မင်း သွားလို့ရပြီ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ...

လုံးကွေ့သည် မေးဂူကို ဂါရဝပြုပြီး မြားတစ်စင်းပမာ

အခန်းတွင်းမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

အမှောင်ထုမှာ တစ်စထက်တစ်စ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာလေပြီ။

ဆေးဝါးများ ဖော်စပ်သော အဆောက်အအုံထဲတွင် ဦးဖျားထွန်းညှိထားပြီးဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် လူနှစ်ယောက်ရှိနေ၏။

မေးဂူနှင့်ထန်စန်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မေးဝေ၏အလောင်းအား ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲစွာဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

ယင်းအခိုက် ...

အခန်းထဲသို့ ချန်စွန် ဝင်ရောက်လာလေ၏။

သူက မေးဝေတို့အနီးသို့ လျှောက်သွားကာ ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် လောက်ကင်းတို့နဲ့တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ”

မေးဝေက သူ့အားကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့က မင်းမေးတာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြေကြရဲ့

လား”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သူတို့က ကောင်းကောင်းဆက်ဆံကြပါတယ်၊ သူတို့ဟာ

အင်မတန် ရိုးသားတဲ့ အလုပ်သမားတွေပဲ”

သူက ထန်စန်းကို ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ဆေးတွေက လူသေကို အသက်ပြန်ရှင်တယ်

မဟုတ်လား”

ထန်စန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဝံ့ပုလွေနက်၏ကျိပ်စက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၉

ဆိုတော့ စမ်းသပ်ချင်လို့ အလောင်းတွေ ယူတာပါ”

သူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အရိုးစုက အသက်ဝင်လာပြီး လူသတ်တာကျတော့
ကော”

ထန်စန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါလည်း ကျုပ် သေသေချာချာ မပြောနိုင်ပါဘူး”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အခု ခင်ဗျားရဲ့ဆေးစွမ်း

ကြောင့် အရိုးစုက အသက်ပြန်ရှင်လာပြီး မေးဝေကို သတ်သွားတယ်
မဟုတ်လား”

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ”

သူက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

ထန်စန်းက လတ်ဖုတ်တစ်ချက် တီးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ကျုပ် မေ့နေတယ်”

မေးဝေမှာလည်း ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်တို့ တကယ့်အချက်ကိုမေ့နေတာကိုး၊

၇၀ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ငါတူ မင်း သတိရတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

ထန်စန်းက ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

မေးဝေ၏အလောင်းကို ပွေ့ဖို့ကာ စားပွဲနံရံတန်းပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။

မေးဝေက သူ၏လှုပ်ရှားမှုများအား မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်သမီး တကယ်ပဲ အသက်ပြန်ရှင်လာမှာလား၊ မင်း တကယ်ပဲ လုပ်နိုင်သလား”

ထန်စန်းက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဒါတော့ သေသေချာချာ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူက အတွင်းအား သိပ်ပြီးနည်းနေတာကိုး၊ သူ သိုင်းပညာမတတ်တာလည်း ကျုပ်အတွက် အခွင့်အလမ်း နည်းပါတယ်၊ အဖေ့ကို ကျွန်တော် တောင်းခဲ့တဲ့ အလောင်းကောင်တွေဟာ အတွင်းအား ကောင်းရမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

မေးဝေက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မှန်သည်။

ဝံပုလွေနှုတ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၁

သူသည် ထိုသို့ပင် ပြောခဲ့သည်။

သူက ဘေးစီရိုကိုဖွင့်ကာ ဆေးပုလင်းအချို့ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ...

ဆေးများကို အချိုးကျစပ်လိုက်ပြီး မေးဝေ၏ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

အခေါင်းမှပါရှိသော အပ်ဖြင့် ဆေးရည်များကို စုပ်ယူလိုက်ပြီး မေးဝေ၏အကြောထဲသို့ ထိုးသွင်းပေးလိုက်၏။

သူ၏လုပ်ပုံကိုင်ပုံမှာ နေ့စပ်သည်။

သေချာသည်။

လူနာတစ်ယောက်ကို သမားတော်တစ်ယောက်က ပြုစုကုသပေးနေပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

ယခု ...

မေးဝေသည် အသက်ပြန်လည်ရှင်သန်လာမည့် နှေးဝါးများ ရရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

၇၂ ❖ တတ္ထုသိုက်နေထင်းအောင်

သူမသည် မည်သည့်အချိန်၌ အသက်ပြန်လည်ရှင်သန်လာ
မည်နည်း။

ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်မျှ ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

မေးဝေမှာ ယခုထက်ထိ အသက်ပြန်လည်ရှင်သန်လာနိုင်

ခြင်း မရှိသေးချေ။

မေးဝေ၏မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သော အမူအရာများ ပေါ်
ပေါက်လာ၏။

အလားတူပင် ...

ထန်စနိုး၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် ချွေးများဖြင့် စိုနစ်နေ
သည်။

သို့သော် ...

ချန်စွန်၏အမူအရာမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေ၏။

ယင်းအခိုက် ...

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဒေါက် ... ဒေါက်’

မေးဝေ စိတ်ဆိုးသွားလေ၏။

ဝံ့ဝံ့လှေကန်၏ကျွန်းပေါ် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၃

တစ်အိမ်လုံး ဗျာများသောကရောက်နေစဉ် တံခါးကို
တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်နေသည်။

သောကဗျာပါဒများနေစဉ်မှ ဤသို့လာခေါက်ရသည်။

မေးဝေက ဒေါသဖြင့် အော်ဟစ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အခန်းအပြင်ဘက်မှ စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော်ပါ သခင်ကြီး၊ သခင်ကြီးတို့အတွက် စားစရာ
လာဖို့တာပါ”

မေးဝေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

သူ၏အမိန့်သံဆုံးသည်နှင့် ...

အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

မေးဝေ၏အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် မေးဝေတို့၏ စားရေးသောက်ရေးကို တာဝန်ယူရာ
ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အခန်းထဲ၌ သွားချ
ထားပေးခဲ့ပြီးသည်နှင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်။

ချန်စွန်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ရှင်တော့ လိုက်ရမှ

၇၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ၏ဝမ်းမိုက်မှာ ဆာလောင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။

သူက မေးဂူအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အားရပါးရ စားသောက်လိုက်လေတော့သည်။

မေးဂူမှာမူ သူ့အား ငေးကြည့်နေ၏။

သူသည် ...

သမီးဖြစ်သူ အသတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ပူပင်သောကရောက်နေသောကြောင့် ချန်စွန်အပေါ်တွင် ဧည့်ဝတ်ကျွန်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။

စားပါ သောက်ပါဟု လောကဝတ်ဖြင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဧည့်ခံစကား မပြောနိုင်တော့ပေ။

သို့သော် ချန်စွန်ကမူ နားလည်မှုရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူက မေးဂူ၏ဧည့်ဝတ်ပြုခြင်းကို မစောင့်တော့ဘဲ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူငင်စားသောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မေးဂူက သူ့ကို အားနာသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သူကမူ အားရပါးရ စားသောက်နေ၏။

ပုံလှေနှစ်စီးကျိုဝှက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၅

သူ စားသောက်နေသည်ကိုကြည့်၍ မေးဂူက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေပါ၏။

သူသည် လူ့အလိုကို အလိုက်အထိုက်သိသော လူငယ်ပေတကား။

သို့သော် မေးဂူကိုယ်တိုင် စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်ပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ရင်တွင်း၌ သောကရှိနေသူသည် အဘယ်မှာလျှင် စားသောက်ချင်စိတ် ရှိပါမည်နည်း။

အလားတူပင် ...

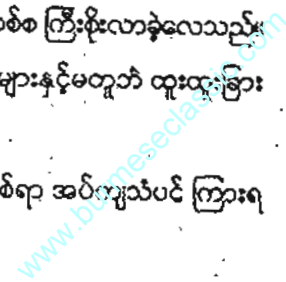
ထန်စန်းမှာလည်း စားသောက်ခြင်း မပြုနိုင်ပါချေ။

သူသည် မေးဝေ၏အလောင်းကို စိုက်ကြည့်၍ အရာရာကို မေ့လျော့နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အမှောင်ထုသည် တစ်စထက်တစ်စ ကြီးစိုးလာခဲ့လေသည်။

ချမ်းမြကျေးရွာသည် ယခင်နေ့များနှင့်မတူဘဲ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေ၏။

တစ်ရွာလုံး ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြစ်ရာ အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်ပေသည်။

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

အရိုးစုလူသတ်ကောင်ကို ရှာဖွေရန် ထွက်သွားကြသော
သိုင်းသမားများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်၏။

သူတို့သည် သခင်ကြီးမေးဂူကို အစီရင်ခံနေကြ၏။

သူတို့ကိစ္စ အောင်မြင်ခဲ့ပါ၏လော။

မအောင်မြင်ခဲ့ကြပါ။

သူတို့သည် အရိုးစုလူသတ်ကောင်ကို ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ခဲ့
ကြချေ။

ကျင်းလုံကို သွားရောက်ဖမ်းဆီးသော သိုင်းသမားများ
လည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြခြင်း မရှိသေးပါ။

သမီးဖြစ်သူနှင့် ဖောက်ပြန်နေသော ကျင်းလုံကိုလည်း မေး
ဂူက အပြစ်ပေးလိုသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ကျင်းလုံကို မဖမ်းဆီးနိုင်သေးချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ကျင်းလုံသည် ချမ်းမြကျေးရွာမှ မြစ်မ်းကျေးရွာသို့ အလည်
အပတ် သွားရောက်နေခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

သိုင်းသမားများသည် မြစ်မ်းကျေးရွာသို့ အလျင်အမြန်
လိုက်သွားကြ၏။

ဝံ့လှေနှယ်၏လျှိုဂုတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၇

ယင်းကြောင့် ...

သူတို့သည် နေဝင်သွားသည့်တိုင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ

ခြင်း မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ချမ်းမြကျေးရွာ၏ရွာဝင်တံခါးများ အားလုံးပိတ်ထားကြပြီ

ဖြစ်၏။

• တစ်ရွာလုံးတွင် ကင်းစောင့်သူမှအပ လှုပ်ရှားနေသူဟူ၍
တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် ...

ချမ်းမြကျေးရွာတစ်ရွာလုံး ချောက်ချားဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေတော့သည်။

***

အခန်း (၁၆)

ညမှာ တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းလာ၏။

အလင်းရောင် ပျောက်သောအခါ အမှောင်ထုကြီးစိုးလာ

ခြင်းမှာ သဘာဝပင်။

ပုရစ်သံကလေးများ ဆူညံနေခြင်းမှာလည်း တောသဘာဝ

ပင်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်းနေသည်။

ပုရစ်သံများ တိတ်မနေပါ။

ဆူညံနေပါသည်။

သို့သော် ...

ကျင်းရိမှာမူ ငြိမ်သက်စွာ မနေနိုင်ပါချေ။

သူသည် ရွာတံခါးအနီးတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း

လျှောက်လျက် ရှိနေ၏။

သူ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေခြင်းမှာ သူ၏ဦး

ငွေမှုကို အပန်းဖြေနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းရိသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ရွာတံခါးအနီးတွင်

လူးလာခေါက်တုံ့ လမ်းလျှောက်နေရပါသနည်း။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ကျင်းရိသည် ကင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်

ဖြစ်သည်။

ယခု ...

သူသည် ချမ်းမြကျေးရွာ၏အရှေ့ဘက် တံခါးတွင် တာဝန်

ကျနေခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်တွင် ...

ကင်းစခန်းတစ်ခုလျှင် လူနှစ်ယောက်စီ တာဝန်ကျခြင်းဖြစ်

သည်။

သို့သော် ...

ရွာ၏အရှေ့ဘက် ကင်းစခန်းတွင်မူ ကျင်းရိ တစ်ဦးတည်း

သာ ရှိသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

၈၀ ❖ ယက္ခိယိယံနယောဂံ

ထိုကင်းစခန်းတွင် အဘယ်ကြောင့် ကျင်းရီ တစ်ဦးတည်း ရှိနေပါသနည်း။

အမှန်တွင် ကင်းစခန်းတစ်ခုတွင် ကင်းစောင့်တာဝန်ယူရ သည့်မှာ လူနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျင်းရီ၏အဖော်ကင်းသမားသည် အရိုးစု လူ သတ်သမားကို ကြောက်ရွံ့၍ ကင်းမစောင့်ဝံ့ချေ။

အဖော်ကင်းသမားသည် သတ္တိကြောင့်သူဖြစ်သည်။

အိမ်၌ အပေါ့အပါးသွားလျှင်ပင် အိမ်သားများကို နိုးပြီး

အပေါ့အပါးသွားသူ ဖြစ်သည်။

သူ၏ကြောက်တတ်လွန်းခြင်းအတွက် ကျင်းရီက သူ့အား အပြစ်တင်ရှုတ်ချခဲ့သည်။

ကျင်းရီ မည်မျှပြောဆိုသော်လည်း ထိုလူမှာ ကင်းစောင့် ဝံ့ခြင်း မရှိချေ။

သူသည် အကြောက်လွန်နေသဖြင့် သူ့အား မည်သို့မျှ ဖျောင်းဖျ၍မရဘဲ ရှိသည်။

သို့ရာတွင် မေးဝူကို ကြောက်လန့်ခြင်းလည်း ရှိသဖြင့် မတတ်သာဘဲ ကင်းစောင့်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေနှုတ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၈၁

သူသည် ကင်းမစောင့်ရဲပါ၏

ထို့ကြောင့် အသပြာငွေငါးလျှံကို ကျင်းရီအား ပေးလာဘဲ ထိုးခြင်းဖြင့် သူ၏ကင်းစောင့်ခွင့်ကို လွှတ်ကင်းခွင့် ရယူလိုက်ပါသည်။

ကျင်းရီမှာ သဘောကျသွားသည်။

သူသည် အလွယ်တကူ ကြောက်လန့်တတ်သူ မဟုတ်ချေ။

ကြောက်ရွံ့ထိုက်ကြောက်ရွံ့သင့်သည်ကိုသာ ကြောက် တတ်သူ ဖြစ်သည်။

- ထို့ကြောင့် ...

ငွေငါးလျှံကိုယူကာ တစ်ယောက်တည်း ကင်းစောင့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့အနေဖြင့် ...

ပျင်းရိညည်းငွေဖွယ်ကောင်းသော အိပ်ခန်းထဲတွင် နေရ သည်ထက်စာလျှင် ရွာထိပ်ကင်းစခန်းတွင်နေရသည်က ကောင်း သေးသည်ဟု တွေးထင်မိသည်။

တကယ်လည်း သူသည် လှုပ်ရှားမှုကိုအစ စိတ်ဝင်အား သည်။

ထိုစဉ် ...

၈၂ ❖ ထက္ကသိုက်နေထင်းအောင်

သူ၏အတွေးထဲသို့ အရိုးစုလူသတ်ကောင်ဟူသော အတွေး
က ဝင်ရောက်လာ၏။

ယခုအချိန်သာ ...

အရိုးစုလူသတ်ကောင် ဝင်ရောက်လာပါက သူ့အနေနှင့်
မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

အရိုးစုလူသတ်ကောင်ဆိုသည်မှာ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝ
လို မကောင်းဆိုးဝါး လူသတ်ကောင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

သူသည် မေးဂူ၏တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာအနည်းငယ် တတ်မြောက်ထား၏။

သူက ခါးတွင် ရှိတ်ဆွဲထားသော ဓားမှ ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်

ရင်း ...

“ဟင်း ... အရိုးစုလူသတ်ကောင်နဲ့တွေ့ရင် ကျုပ်ဓားရဲ့

အစွမ်းကို ထုတ်ပြလိုက်မယ်”

သူသည် ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရွာတံခါး၏မနီးမဝေး သစ်ပင်

ဝံပုလွေနှစ်၏ကျိုက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၃

အောက်၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
တော့သည်။

ချမ်းမြကျေးရွာမှ ရွာသူရွာသားများသည် ...

ညချမ်းအချိန်အခါများ၌ ရွာတံခါးအနီး သစ်ပင်များ၊ လှေ
ကားထစ်များတွင် လာရောက်လေ့ညင်းခံတတ်၏။

ကျင်းရိသည် ထိုင်နေသောလူအား ကြည့်ကာ စိတ်ပူသွား
သည်။

“ခက်ပါပြီ၊ ဒီလူတော့ ခက်ပါပြီ၊ အရိုးစုလူသတ်ကောင်
လွတ်ထွက်သွားပါတယ်လို့ သခင်ကြီးမေးဂူက ကြေညာထားတဲ့
အချိန်မျိုးမှာမှ ဒီလူ လာလေ့ညင်းခံနေတယ်၊ ဟင်း ... ဒီလူကတော့
သေချင်နေပြီ၊ လူသတ်ကောင်နဲ့ တွေ့မယ်ဆိုတာ ရိုးရိုးလူသတ်
ကောင်နဲ့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သရဲတစ္ဆေလို အရိုးစုလူသတ်ကောင်နဲ့
တွေ့မှာ၊ ဒီလူတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

ဤသို့ တွေးတောလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့လူ ... ဒီအချိန်က လေညင်းခံလို့ ကောင်းတဲ့အချိန်
မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပြန်ရင်ကောင်းမယ်”

သူသည် အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ...

ထိုလူကမူ ထိုင်ရာမှ ထသွားခြင်း မရှိပါချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ထပ်မံအော်ဟစ် သတိပေးလိုက်ပြန်

၏။

“ဟေ့လူ ... ကျုပ် ကောင်းကောင်း ပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျား ပြန်မလား၊ မပြန်ဘူးလား၊ တော်ကြာ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ပြေးနေတာကို မြင်ရဦးမယ်”

ကျင်းရိမှာ ဒေါသထွက်သွား၏။

သူက မီးအိမ်ကို ကောက်ယူကာ ထိုလူအား ကြိမ်းမောင်း ရန် သစ်ပင်အောက်၌ ထိုင်နေသူထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

ထိုလူ၏အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ...

ကျင်းရိမှာ အံ့သြသွား၏။

အကြောင်းကား ...

ထိုင်နေသောလူမှာ လှုပ်ရှားမှု မရှိခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ် သည်။

“အိပ်ပျော်နေသလား မထီဘူး”

ယင်းသို့ တွေးတောမိလိုက်သည်နှင့် ...

ကျင်းရိက ထိုလူ၏ပခုံးကို ဖုတ်လိုက်၏။

“ဟေ့လူ”

ထိုအခါ ...

ထိုင်နေသူမှာ မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေသည်။

ကျင်းရိမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူက ထိုလူအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ အညိုရောင်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

ခေါင်းစွပ်တစ်ခုကို စွပ်ထားသည်။

သို့သော် သူ့မျက်နှာကိုမြင်လိုက်သောအခါ ကျင်းရိ၏မျက်

လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ထိုင်နေသောလူမှာ ဖြူဖေးသောအရိုးစုတစ်ခု ဖြစ်နေ

ကြောင်း တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

မျက်နှာ၊ လက်နှင့်ခြေထောက်များမှာ ဖြူဖွေးသော အရိုးစု

ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့ပြင် အရိုးစု၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကျင်းရိအား လဲကျနေရာမှ

ခုန်အုပ်တော့မည်သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေ၏။

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ...

ကျင်းရိမှာ ကြက်သေ သေသွားမိသည်။

သူသည် အရိုးစုလူသတ်ကောင်နှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေပြီ

ဟု နားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ...

လက်ထဲမှ မီးအိမ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး အသံကုန်အော်ဟစ်ကာ တစ်ပါးနှင့်ဖဝါး တစ်သားတည်းကျအောင် လှည့်ပြေးလေတော့သည်။

သူသည် တော်ရုံတန်ခိုးနှင့် ကြောက်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။

သူ့ကိုယ်သူလည်း အတော်အတန် သတ္တိရှိသူဟု ယူဆပါသည်။

ယခု မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအခါ သူသည် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲမှ ဓားအိမ်ကိုပင် မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပြေးသွားမိတော့သည်။

သူ မည်မျှကြောက်လန့်နေသနည်း။

ပထမအော်ဟစ်လိုက်သောအသံမှာ ထွက်ပေါ်မလာဘဲ အာခေါင်ခြစ်သံသာ ထွက်ပေါ်နေခဲ့သည်။

ပုံလှေနှက်ထိကျိဉ်းချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၇

ဒုတိယအကြိမ် အော်ဟစ်လိုက်သောအခါမှ အသံထွက်လာသည်။

“အရိုးစုလူသတ်ကောင် လာနေပြီဗျို ... အရိုးစုလူသတ်ကောင်”

သူသည် ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း အော်ဟစ်နေလေသည်။

သူ၏အော်သံမှာ ချမ်းမြကျေးရွာတစ်ခုလုံးသို့ ဖျံ့လွင့်သွားသည်။

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အော်လိုက်သည့်အသံကြီးလည်း တစ်ရွာလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“အရိုးစုလူသတ်သမား လာနေပြီ၊ ကယ်ကြပါ ... ကယ်ကြပါ”

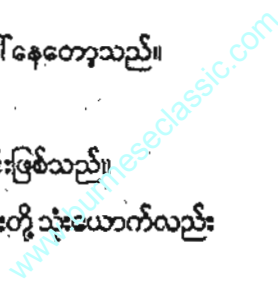
ထိုအသံမှာ ထပ်တလဲလဲ ထွက်ပေါ်နေတော့သည်။

ထိုအသံမှာ ...

ရွာအရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအသံကို မေးဝူ ချန်စွန်နှင့် ထန်စန်းတို့ သုံးယောက်လည်း

ကြားသည်။

၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အလန်တကြား အော်လိုက်သည့်အသံမှန်းလည်း သိကြ
သည်။

မေးဂူ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

အလားတူပင် ...

ချန်စွန်သည်လည်း စားသောက်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

မေးဂူက ထန်စန်းအား လှမ်းကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ဒီမှာပဲနေခဲ့”

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

ချန်စွန်အား လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဆီတော့ လာနေပြီဗျ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ချန်စွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် ...

သူကတော့ စဉ်းစဉ်းစားစား ရှိသည်။

သူသည် ...

ထိုင်ရာမှထကာ မေးလိုက်သည်။

“အခုအော်သံက ဘယ်နေရာက လာတာလဲဗျ”

မေးဂူက အရှေ့ဘက်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ပုံပုလွေနှစ်ဦးလျှိုဥတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၉

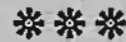
“ရွာရဲ့အရှေ့ဘက်မှာ ရောက်နေပြီထင်တယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ...

အခန်းတွင်းမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ချန်စွန်ကလည်း အချိန်ဆွဲမနေတော့ပါ။

မေးဂူက နောက်မှ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

အခန်း (၁၇)

ထန်စန်းမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ ဘာကိုအံ့အားသင့်
သနည်း။

အရိုးစုလူသတ်သမား လာပြီဆိုသည့်အသံကို သူ အံ့ဩ
သွားခြင်းတည်း။

အမှန်မှာ ...

သူသည် အရိုးစုနှစ်ခုသာ လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

သို့သော် ...

သူက အရိုးစုသုံးခုစလုံး လက်ခံရရှိခဲ့သည်ဟု မေးခူအား
လိမ်ညာခဲ့သည်။

ရတနာများ ရရှိခြင်းကိုလည်း ဖုံးကွယ်ခဲ့သည်။

ယခု ...

ဟောက်ကပ် အရိုးစုကန်ခ ပေါ်ထက်လာပြန်လေပြီ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ထိုအဖြေကို တွေးတောရန် မခက်လှပါ။

ထန်စန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောမိလိုက်လေသည်။

သူသည် အဆက်အစပ်များကို တွေးမိပါသည်။

သူ့ထံ၌ အရိုးစုနှစ်ခုရောက်ရှိပြီး အရိုးစုအစား ရတနာထည့်

ထားသော ခေါင်းတစ်ခု ရောက်ရှိလာသည်။

အစားဝင်လာသော ရတနာခေါင်းအစား အပြင်ထွက်သွား
သည့် ခေါင်းတစ်ခုသည် မြစ်မီးကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ယခု ...

အရိုးစုတစ်ခု ရောက်ရှိလာပေပြီ။

သူ၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

“အင်း ... ဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ယင်းသို့ တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ...

ငါးရုံပင်များထက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေ

သည်။

ထန်စန်းက အော်ငေါက်လိုက်သည်။

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဘယ်လဲကွ”

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

ဝါးရုံပင်များအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ...

လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား

သည်။

ထို့ပြင် ...

သူ၏ပခုံးတွင် ငှက်တစ်ကောင်ရှိနေ၏။

ထိုငှက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ...

ထန်စန်း၏မျက်နှာ ပျက်သွားပြန်လေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ ပခုံးပေါ်

တွင် ရှိနေသောငှက်မှာ သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ပင် မဟုတ်ပါလော့

ဝံပုလွေနှုတ်ဇိလျှိုဝတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၃

ချမ်းမြကျေးရွာ၏အရှေ့ဘက်တံခါး ...

ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် မီးရောင်များ ထိန်လင်းနေ၏။ မီးပုံး

ငါးဆယ်ခန့် ထွန်းညှိထားလေရာ မလင်းဘဲ အဘယ်မှာလျှင် ခံနိုင်ပါ

တော့မည်နည်း။

မေးဂူ၏လက်ရွေးစင်သိုင်းသမား နှစ်ဆယ်ခန့်က အရိုးစု

အား ဝိုင်းရံထားကြသည်။

အရိုးစုသည် လဲကျလျက် ရှိနေ၏။

သို့သော် သူတို့သည် အရိုးစုအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ဝံ့ခြင်း မရှိကြ

ချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝိုင်းရံထားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ထိုနေရာသို့ မေးဂူနှင့် ချန်စွန်တို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ...

ဝိုင်းရံထားသော သိုင်းသမားများမှာ အားတက်သွားကြ၏။

သူတို့၌ ရှိမထားသော သတ္တိများ ဝင်လာသည်။

မေးဂူက ဝိုင်းရံထားသော လူများကို ဖယ်ရှားကာ ရှေ့သို့

တိုးဝင်သွားသည်။

ယခု ...

သူသည် အရိုးစုလူသတ်ကောင်အား မြင်တွေ့လိုက်ရပြီ ဖြစ်

၏။

သို့သော် ...

အရိုးစုလူသတ်ကောင်သည် ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေလေ
သည်။

မေးဂူက ချန်စွန်အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ချန်စွန်၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်နေသည်။

မေးဂူက အရိုးစုဘက်သို့လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါ”

အရိုးစုဆိုသည်မှာ လူသားများ သေဆုံးပြီးနောက် အသား

အကြောများ ပါးလျှားပြုန်းတီးသွားပြီးနောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အရိုးစု
သာ ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဦးဆုံး သူသည် အသတ်ခံလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် အရိုး၊ အကြော၊ အသားအရေများ ပါးလျှား

ပြုန်းတီးသွားသည်။

ထို့နောက် ...

အရိုးစုချည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အရိုးစုသည်လည်း နှစ်ပရိမစ္ဆဒ ကြာမြင့်သောအခါ ကြေ

ပျောက် မြေကြီးဖြစ်ရမည်သာ။

ထိုအရိုးစုသည် မည်သို့လှုပ်ရှားနိုင်ပါမည်နည်း။

မိုးနတ်မင်း၏ တန်ခိုးလူဦးပါတ်နှင့် ဖန်ဆင်းလိုက်လျှင်တော့

မည်သို့ဖြစ်လာမည် မသိပေ။

အရိုးစုမှာ ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

မေးဂူက ခါးမှခွေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ဒီကနေ့ မင်းမသေရင် ငါသေဖို့ပဲရှိတယ်”

ပြောရင်း အရိုးစုအား တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ချန်စွန်က ဟန်တားလိုက်သည်။

“ဦး ... ခဏနေပါဦး”

မေးဂူက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချန်စွန်က အရိုးစုအားကြည့်ရင်းမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအရိုးစုက လုံးဝအသက်မရှိတူးထင်တယ်၊ သူ့တို့ တိုက်

ခံနိုင်စွမ်းရှိမယ့် လူတစ်ယောက်လို့ ထင်ရင် ဦးမှားသွားမှာပေါ့”

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေထိုင်အောင်

မေးဝူမှာ အံ့ဩသွားသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ”

ချန်စွန်က ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လည်း သေသေချာချာ မပြောတတ်ဘူးဗျ။

ကျွန်တော် တွက်ဆထားတာတွေ လွဲချော်ကုန်ပြီလားလို့ တွေးနေမိတယ်”

မေးဝူမှာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာများလဲ”

ချန်စွန်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်၊ အခုတော့

ဒီအရိုးစုကို အရင်ရှင်းပစ်မှပဲ ကောင်းပါတယ်”

ချန်စွန်သည် စိတ်ပြောင်းသွားဟန်ဖြင့် သူ၏ခါးမှအားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အရောင်မှာ ဓမ္မဒေဝီ ဝင်းလက်သွား၏။

ချန်စွန်က ဓားဖြင့် အရိုးစုအား လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ခုတ်ချ

လိုက်သည်။

‘ရွမ်’

ဝံပုထွေးနှစ်ဦးလျှောက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၇

အလင်းရောင် ပြိုးပြက်ဝင်းလက်သွားသည်။

လျင်မြန်လှသော ဓားချက်ပါပေ။

လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားမှာ ဓားချက်၏လျင်မြန်လှပုံကို အံ့

အားသင့်သွားကြသည်။

မေးဝူကလည်း တုံ့ဆိုင်းမနေပါချေ။

သူက လက်တစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူသည် အလွန်ကျော်ကြားသော ဓားသမားတစ်ယောက်

ဖြစ်သည်။

သူ၏ဓားကွက်များသည် လျင်မြန်သွက်လက်ပြီး အလွန်

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် ဓားကွက်များ ဖြစ်ကြ၏။

ယခု ...

သူက အကျော်ကြားဆုံး ဓားကွက်ဖြစ်သော ပန်းချွေလေ

ပြင်းဖြင့် အရိုးစုအား ခုတ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဓားသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် အရိုးစုထဲသို့ တိုးဝင်သွား၏။

‘ထန်’

အရိုးနှင့်ဓား ထိတွေ့သံသည် တိတ်ဆိတ်သောညတွင်

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

၉၈ ❖ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

ချန်စွန်၏အားကလည်း အရိုးစုအား ခုတ်ချစ်သွား၏။

ယခု ...

အရိုးစုသည် ဓားနှစ်လက်ဖြင့် ခုတ်ချခြင်းခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်

သည်။

မေးဂူ ခုတ်ချသဖြင့် အရိုးစု၏လက်တစ်ဖက်မှာ ပြတ်ထွက်

သွား၏။

အလားတူပင် ...

ချန်စွန်၏ခုတ်ချချက်ကြောင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်သည်

လည်း ခူးဆစ်မှ ပြတ်ထွက်သွားသည်။

သို့သော် ...

အရိုးစုသည် ညည်းညူခြင်း မရှိပါချေ။

နာကျင်သည်ဟု ထမအော်ပါချေ။

ဓားချက်ကိုယ်စီ ထုတ်ကြပြီးနောက် ...

မေးဂူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ချန်စွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အရိုးစုက လူသတ်တယ်ဆိုရင်တောင် အခုတော့ ကြောက်

စရာ မလိုတော့ပါဘူးဗျ”

ပုံဂလွေ့နယ်ဇီကျိုဝှက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၉

မေးဂူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အရိုးစု၏ ပြတ်သွားသော

ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

သူသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ...

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ပြောလိုက်၏။

“အင်း ... ကျုပ်က အသက်နည်းနည်း ကြီးသွားပြီဗျာ”

ချန်စွန်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

“ဦးလေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောတာလဲ”

မေးဂူက မချိုးပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ဓားချက်က အရိုးစုရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပစ်

နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

ချန်စွန် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်သလဲ”

မေးဂူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းက ဓားချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ အရိုးစုရဲ့ ခြေ

ထောက်နှစ်ဖက်လုံးကို ဖြတ်ပစ်နိုင်ခဲ့တာပဲ”

ချန်စွန်မှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွား၏။

၁၀၀ ❖ စက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သူသည် မေးဂူ ဤသို့တွေးလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။

မေးဂူသည် အရိုးစုကို အသက်ရှိနေသည်ဟု ထင်မှတ်နေသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မေးဂူ၏အလိုဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးသည့်အနေဖြင့် အရိုးစုကို ဓားဖြင့် ခုတ်ချပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် မည်သို့မျှ ဂရုမထားဘဲ ဓားချက်ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ...

မေးဂူသည် ထိုဓားချက်ကို သတိထားနေလေပြီ။

“အို ... ဒါတော့ဗျာ”

သူသည် ဒါပဲ ပြောနိုင်ပါသည်။

မေးဂူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းရဲ့ ဓားချက်က သိပ်ပြီးလျှင်မြန်တာပဲ”

သူက ပြုံးလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ ဦးလေးရဲ့ ဓားချက်ကလည်း လျှင်

မြန်ပါတယ်”

မေးဂူက မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ဝံပုထွန်ကမ်းလျှိုဂျက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၁

“ကျုပ်ရဲ့ ဓားချက် လျင်မြန်တာမှန်ပေမယ့် အကျိုးသက်ရောက်မှုတော့ ကွာခြားပါတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဓားချက်က တစ်နေရာတည်း တိုက်ခိုက်နိုင်ပေမယ့် မင်းရဲ့ ဓားချက်ကတော့ နေရာနှစ်ခုကို တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ ...”

သူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

မေးဂူက မချိုပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မင်းနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ရရင် ကျိန်းသေရုံးမှာပဲ”

ထိုစကားကြောင့် သူက အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် မေးဂူနှင့် စားစားသောက်သောက် သွားသွားလာလာ အတူနေပြီးနောက် မေးဂူ၏စိတ်သဘောထားကို တဖြည်းဖြည်း သိလာမိသည်။

တကယ်တော့ သိုင်းသမားကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဇွတ်တရွတ်နိုင်ပြီး စိတ်ထင်သည်ကို လုပ်တတ်သည်မှတစ်ပါး စိတ်ကောင်းရှိသူ အထက်လမ်း သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလာသည်။

သူသည် မေးဂူနှင့် အတူနေစဉ်အတွင်း မေးဂူ၏စိတ်နေ

သဘောထားကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာနေခဲ့သည်။

မေးဂူသည် ဟန်ဆောင်မှုကင်းသည်။

ပွင့်လင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ဆက်ဆံခြင်းကိုလည်း သတိထားသည်။

သူသည် မိမိအား သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အမြဲတမ်း

ချိန်တိုးနေသည်ကို ယခု ဓားချက်ခတ်သောအခါမှ သတိထားမိတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

စိတ်ထားကောင်းသူ သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက်နှင့်

ဘာကြောင့် မိမိယှဉ်ပြိုင်ရမည်နည်း။

သူသည် မေးဂူနှင့်သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်ခြင်းမပြုရန် ဤချမ်း

မြကျေးရွာသို့ ရောက်မလာမီအချိန်ကပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

သူသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ပြီး မေးဂူးအား ဦးညွှတ်ဂါရဝ

ပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က အစက ဘာမှမသိသေးလို့ ဦးလေးနဲ့ ဓား

ချင်းယှဉ်ပြိုင်ဖို့ စိတ်ကူးမိတာပါဗျာ၊ အခုဆိုရင် ဦးလေးနဲ့ကျွန်တော်

နဲ့က အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ကြပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်

မှုမျိုးမှ ပြုလုပ်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့”

ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ...

မေးဂူမှာ ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ပင်

ဖြစ်သွား၏။

ယခု ...

သူသည် သမီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရသော်လည်း

အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရရှိလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

မေးဂူက ချန်စွန်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ချန်စွန်က သူ့အား ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကဲ ... ဒီအရိုးစုကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

မေးဂူက အရိုးစုအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူသေသွားပြီ ထင်တယ်၊ မသေသေဘူးဆိုရင်လည်း

ကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ဒီတော့ သူ့ကို ထန်စန်းဆီကို ယူသွား

ကြမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝိုင်းရံထားသော သိုင်းသမားများအား

လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

ထိုအခါ ...

၁၀၄ ❖ ထက္ကသိုလ်နဲလင်းအောင်

သိုင်းသမားက အရိုးစုအား သယ်ဆောင်သွားကြလေတော့
သည်။

လူသတ်ကောင်သည် အမှန်တကယ်ပင် သေဆုံးသွားလေ
ပြီလော။

ဝံဂုလွန်ထံ၌လျှောက်ချက် (၃-စာအုပ်သိမ်း) ❖ ၁၀၅

အခန်း (၁၈)

လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။
ဝါးရွက်များ အချင်းချင်းရိုက်ခတ်သံ တရဲရဲ ထွက်ပေါ်လာ
၏။

ထန်စန်း၏ရင်ထဲတွင် အေးစိမ့်သွား၏။
သူက အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူအား ကြည့်ကာ မေး
လိုက်သည်။

“သိမ်းငှက်လား”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထံမှ မသိမကွဲအသံတစ်ချက်
ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထန်စန်းက ဓားရိုးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်
သည်။

သိမ်းငှက်လိုလူမျိုးနှင့်တွေ့လျှင် ဓားကို အသင့်ပြင်ထားမှ

၁၀၆ ❖ တတ္ထုသိုလ်နေထင်အောင်

တန်ကာကျပေလိမ့်မည်။

သူက ထပ်မေးလိုက်၏။

“မင်းက သိမ်းငှက်မဟုတ်ဘူးလား”

အနက်ရောင်ဝတ်လူက သူ၏ပခုံးပေါ်တွင်ရှိသော သိမ်းငှက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဒီငှက်ကို မြင်တာနဲ့ ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ခင်ဗျား သိဖို့ကောင်းတာပေါ့”

ထန်စန်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အေးစက်တောင့်တင်းသွား၏။

သို့သော် ...

သူက ချက်ချင်းပင် လူ့ခြေဆည်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ဟန်မပျက်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သိမ်းငှက် ... မင်း ဘာအကြောင်းနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာ

လဲ”

ထိုစကားကြောင့် ...

သိမ်းငှက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထန်စန်း ဒေါသထွက်လာသည်။

ဝံ့ဝံ့လှေနှုတ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၇

“ဘာရယ်တာလဲ”

သိမ်းငှက်က ရယ်မောနေရာမှ ရပ်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေက တော်တော်မေ့တတ်ပါလား”

ထန်စန်းက ဘာမှနားမလည်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘာကိုမေ့ရမှာလဲ”

သိမ်းငှက်က မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“အရိုးစုလူသတ်သမားလေ”

ထိုစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ...

ထန်စန်း၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သိမ်းငှက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အရိုးစုလူသတ်ကောင်ကို ရွာရဲ့အရှေ့ဘက်တံခါး

မှာ ထားခဲ့တယ်၊ ဒါကို ခင်ဗျား သိဖို့ကောင်းတာပေါ့”

ထန်စန်း၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွား၏။

သူက သိမ်းငှက်အား စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ကျုပ်အလုပ်မှာ ဝင်ရှုပ်လာလဲ”

သိမ်းငှက်က လှောင်ပြုံး ပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်ကာ မဟုတ်ပါဘူးဗျား၊

၁၀၈ ❖ စက္ကူထုပ်နေလင်းအောင်

အကူအညီပေးတာပါ”

ထန်စန်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ...

မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ပြောလိုက်၏။

“မင်းလုပ်ခဲ့တာက ကျုပ်ကို အကူအညီပေးသလိုတော့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို အကူအညီပေးရတယ် ဆိုတာတော့ ...”

သူက စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်သည်။

သိမ်းငှက်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒါကို ခင်ဗျား သိပါလိမ့်မယ်”

ထန်စန်းက နားမလည်နိုင်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘာမှနားမလည်ဘူးဗျ”

သိမ်းငှက်က ရယ်မောရာမှ ရပ်လိုက်၏။

သူ့မျက်နှာသည် တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

သူက ထန်စန်းအား စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လိမ်ပြောတာပဲ”

ထန်စန်းက လှောင်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ဝံ့ပုလွေနက်ဇီလျှိုဝတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၉

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို လိမ်ပြောရမှာလဲ”

သိမ်းငှက်သည် ဤလူအား လှုပ်လှုပ်နှင့်ဆက်ဆံ၍ မရဆို သည်ကို သဘောပေါက်သွားသည်။

“အင်း ... ခင်ဗျားရဲ့ အကြံအစည်တွေကိုတော့ ကျုပ်က သိထားပြီးပါပြီဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေကိုသာ ပြန်ပေးပါ၊ ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားပါ့မယ်”

ထန်စန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေ ဟုတ်လား၊ ဘာပစ္စည်းတွေများလဲ”

သိမ်းငှက်က ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ပင် တုန် ယင်လာသည်။

“ရွှေကျားဗျံအာမခံဋ္ဌာနက ကျုပ်လုလာတဲ့ပစ္စည်းတွေပေါ့ နဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေဟာ သူ့အလို ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ခေါင်းထဲ ဆောက်မလာဘူးဗျ”

ထန်စန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး”

သိမ်းငှက်က သူ့အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီပစ္စည်းတွေကို အပိုင်သိမ်းမလို့လား၊ ဒီ

၁၁၀ ❖ ထက္ကုသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လောက်လည်း လောဘကြီးရဘူးလေ”

ထန်စန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး သိမ်းငှက်က ဒေါသထွက်လာသည်။

သိမ်းငှက်က ...

“ကျုပ်ဆီကို လောက်ကင်းတို့ အခေါင်းချင်းမှားပြီး လာဖို့ တဲ့နေက ချက်ချင်းပဲ ကျုပ် ဒီကိုလိုက်လာခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီကို ရောက်တော့ ပစ္စည်းမတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဒီအခေါင်းတွေကို ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းပဲကိုင်တာ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားဆီမှာ ပြန်တောင်းဖို့ လုပ်နေ ချိန်မှာပဲ အရိုးစုလူသတ်သမားဆိုတာ ထွက်ပေါ်လာတာပဲ၊ ကျုပ်က အရိုးစုလူသတ်သမား ထွက်ပေါ်လာတာနဲ့ ကျုပ် ဒီအကြောင်းကို နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပြီးသားပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ် ကို ပစ္စည်းတွေသာ ပြန်ပေးပါ၊ ကျုပ်က ဓားပြတစ်ယောက်ဆိုပေ မယ့် ကတိတည်တဲ့လူမျိုးပါ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ပစ္စည်းကို ပြန်ပေးမယ် ဆိုရင် ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားမှာပါ၊ ခင်ဗျား ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး”

ဝံပုလွေနှစ်ဦးလျှိုမှတ်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ထန်စန်းက ခေါင်းခါယမ်း၏။

“ကျုပ်ဆီမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘာပစ္စည်းမှ မပေး နိုင်ဘူး”

ဤလူသည် ဆက်ဆံရခက်ခက်မည့်လူဆိုသည်ကိုတော့ သိမ်းငှက် သိပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် ...

ဤသို့ခက်မည်လို့တော့ မသိခဲ့ပေ။

သူသည် ပစ္စည်းအားလုံးကို အပိုင်သိမ်းလိုသော အလွန် လောဘကြီးသည့်လူ ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... ရတနာတချို့တစ်ဝက်ကို ကျုပ် ဒီမှာထားခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျား သဘောတူသလား”

သိမ်းငှက်က နေ့စပ်လိုက်သည်။

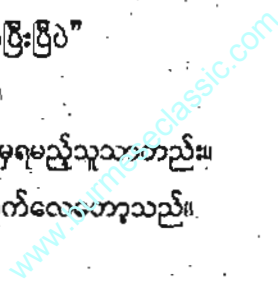
သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆီမှာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

ဤလူကား ...

ပါးစပ်နှင့်ပြောမရ၊ လက်နှင့် ပြောမှရမည့်သူသာဘည်း။

သိမ်းငှက်က သူ့အား စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

သိမ်းငှက်သည် ...

သိုင်းပညာ အလွန်အဆင့်မြင့်သော ဓားပြတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် တော်ရုံတန်ရုံ သိုင်းသမားများအား မမူပါချေ။

သူ၏သိုင်းပညာမှာ ...

ခန့်မှန်း၍ မရအောင်ပင် ဆန်းပြားပြီး ထက်မြက်လှသည်။

သူသည် မေးဂူကိုပင် ကြောက်လန့်သော လူတစ်ဦး မဟုတ်ပါချေ။

မေးဂူကိုပင် သူ၏ယှဉ်ပြိုင်ဘက်အဖြစ် သဘောထား

သည်။

သို့သော် ...

သူသည် သိုင်းပညာဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရမည်ကို မနှစ်

သက်ပေ။

ထို့ကြောင့် ...

အာမခံဌာနများအား လုယက်သည့်အခါတိုင်း ဖြတ်ထိုး

ဉာဏ်သုံး၍ လုယူသည်က များ၏။

ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး လုယူသည်က နည်းပါလှပေသည်။

ဝံပုလွန်ကမ်းလျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၃

သူသည် မေးဂူကဲ့သို့သော သိုင်းသမားကိုပင် သူ့ပြိုင်ဘက် ဟု သဘောထားလေရာ ထန်စန်းကဲ့သို့ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ကိုမူ အသေးအဖွဲ့ကလေးဟု သဘောထားသည်။

ယခု ...

သူသည် ထန်စန်းအား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သိမ်းငှက်၏လက်နှစ်ဖက်သည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထန်စန်း ထံသို့ တိုးဝင်လာ၏။

ထန်စန်းက မှဲ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

သူက ခါးမှ ဓားကို လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ...

ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသော သိမ်းငှက်အား ခုတ်ချလိုက် သည်။

သူ၏ဓားဆွဲထုတ်ပုံနှင့် ဓားခုတ်ချက်တို့မှာ ထိပ်တန်းသိုင်း သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိမ်းငှက် သိလိုက်ရသည်။

မည်သို့ဖြစ်သွားသနည်း။

ထန်စန်းသည် ဆေးဆရာတစ်ယောက်သာ မဟုတ်ပါ

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

လော။

သိမ်းငှက်မှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူ့အနေဖြင့် ...

ထန်စန်းအား ဆေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်သာ သိရှိထား

၏။

ယခု ...

ထန်စန်းမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိလိုက်ရသောအခါ သူ၏ဓားသည် သိမ်းငှက်ပန်းအား ခုတ်ချလိုက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

သိမ်းငှက်မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူက ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း အချည်းနှီး

ပင် ဖြစ်သွား၏။

ထန်စန်း၏ဓားက လေကဲ့သို့ လျင်မြန်လှသည်။

‘ရွစ်’

‘ငှစ်’

“ဟာ”

သူ၏ဓားသည် သိမ်းငှက်၏ပန်းအား ခုတ်ချလာသည်။

ဝံ့ဝံ့လှေကန်၏လျှောက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၅

သိမ်းငှက် ရှောင်တိမ်းရန် နောက်ကျပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

‘ဂီး’

သူ၏ဓားသည် သိမ်းငှက်၏ပန်းပေါ်မှ တိရစ္ဆာန်သိမ်းငှက်အား လျှပ်တစ်ပြက် ခုတ်ချသွားသည်။

သိမ်းငှက်သည် နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားလေ၏။

‘ဘုတ်’

တိရစ္ဆာန် သိမ်းငှက် အသေကောင်သည် မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။

သိမ်းငှက်၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရွေးများဖြင့် စိုနှင့်လာသည်။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ထန်စန်း

အား စိုက်ကြည့်နေ၏။

သိမ်းငှက်သည် ...

နာမည်ကျော်ကြားခြင်း မရှိသော လူတစ်ယောက်ကို ရှုံးနိုင်

သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ထန်စန်းသည် သူ့အား သတ်ပစ်မည်မှာ သေဇာတနေသည်။

သူသည် မိမိ၏ရတနာများကို ပြန်ယူရန် လာသော်လည်း

ရတနာများ ပြန်မရနိုင်တော့ချေ။

ယခု သူ့အသက်ပင် ပေးခဲ့ရတော့မည်။

သူက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သတ်ပစ်မယ် ... ဟုတ်လား”

ထန်စွန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မင်း သိထားတာတွေက သိပ်များနေတယ်၊ ကျုပ်က အဲဒီ

လောက် သိနေတဲ့လူကို ဒီလောကထဲမှာ အသက်ရှင်လျက် မထား

ချင်ဘူး”

သိမ်းငှက်က ခံပြင်းစွာဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ်ကို လုံးဝပြန်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

သိမ်းငှက်က မချိပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီလောက် သိုင်းပညာ ထက်မြက်နေလိမ့်မယ်လို့

ကျုပ် မတွေးခဲ့မိဘူး”

သူက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာကို မင်းတင်မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ

မတွေးမိကြပါဘူး”

သိမ်းငှက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ရုံးခိုခိုသွားလို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သတ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်သာ သတ်သေပါရစေဗျာ”

သူက ပြုံးလိုက်၏။

“ခွဲနဲ့လုပ်တဲ့ ကြောင်ရုပ်ပုံဖြစ်ပါစေ၊ ကြွက်သေဖို့သာ လိုရင်းပဲ၊ မင်း ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ သေတာဟာ ငါ့အတွက် လုံးဝအရေး မပါဘူး၊ မင်း ဒီလောကကြီးထဲမှာ မရှိရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘယ်လိုသေသေ သေဖို့သာ လိုရင်းပဲ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် ...

သိမ်းငှက်က အကျီထဲမှ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်၍ ရင်ဝသို့ စိုက်ချလိုက်သည်။

အမှန်တွင် ...

သိမ်းငှက်က သူ၏ရင်ဝသို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် စိုက်လိုက်ခြင်း

မဟုတ်ချေ။

သူက စိုက်ချဟန်ဆောင်ပြီး ကိုယ်ကို ချာခနဲ ငုံ့လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ...

၁၁၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းအောင်

လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် ထန်စန်းအား ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဓားမြှောင်သည် သူ၏ရင်ဝသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဝင်လာ
သည်။

ထန်စန်းက မျက်နှာကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်ပြီး လက်ထဲတွင်
ကိုင်ဆောင်ထားသောဓားဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

သူ့လှုပ်ရှားမှုမှာ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်လှသည်။

သိမ်းငှက်၏လျင်မြန်မှုမှာ သူ့လျင်မြန်မှုနှင့် နှိုင်းစာသော
အခါ နှေးကွေးသွား၏။

ထန်စန်း၏ဓားမြှောင်ကို ရစ်ပတ်ပြီး ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်
သည်။

‘ခြွမ်း’

ဓားမြှောင်မှာ မြေပေါ်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွား၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ မအောင်မြင်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်နှင့် သိမ်းငှက်သည် နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ပြီး ထိုနေရာမှ ပြေး

လွှားထွက်သွားလေ၏။

ထန်စန်းက ကပျာကယာ ဟန်တားလိုက်၏။

ပုံပေ့နက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-စာထဲသိမ်း) ❖ ၁၁၉

“ရစ်လိုက်”

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် သိမ်းငှက်အား ပစ်ပေါက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

ရူညံ့စွာ ထွက်ပေါ်လာသောအသံများကို ကြားလိုက်သော
ကြောင့် သူ၏ဓားကို ကပျာကယာ ရှပ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

လူစိမ်းများရှေ့၌ မိမိတို့ ရန်ဖြစ်နေကြောင်း ထန်စန်း မပြ
သလိုပေ။

“သိမ်းငှက်ရယ် ... မင်း ငါ့လက်က ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး
ကွာ”

သူက ရေရွတ်ကြိုးဝါးလိုက်လေတော့သည်။

***

အခန်း (၁၉)

ဆူဆူညည်ညည်အသံများသည် မေးဂူနှင့်ချန်စွန်တို့လူစု ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောကြောင့် အသံဗလံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအသံများသည် သိမ်းငှက်၏အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်စန်း၏ဓားချက်များမှာ သိမ်းငှက်ထက် အပြတ်အသတ်သာလွန်နေသဖြင့် သိမ်းငှက်မှာ သေဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ချန်စွန်သည် လူအုပ်ကြားထဲ၌ ရောနှောနေလိုက်သည်။ သူတို့နောက်မှ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများ ပါလာသည်။ စောစောက ဒေါသထွက်နေသည့် ထန်စန်းသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်သည်။

ထိုလူစုကိုကြည့်ကာ အပေါ်ထပ် ဆေးဝါးဖော်စပ်ရာအခန်း

သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မေးဂူ ဝင်ရောက်လာ၏။

ချန်စွန်တော့ ပါမလာပေ။

သို့သော် မည်သူမျှ သတိမပြုမိကြပေ။

သူက ထန်စန်းအား ပြုံးကြည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့ အရိုးစုလူသတ်ကောင်ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီကွ” ထန်စန်းက အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်လား၊ သူ အသက်ရှိနေသေးလား”

မေးဂူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ အသက်မရှိတော့ပါဘူးကွာ”

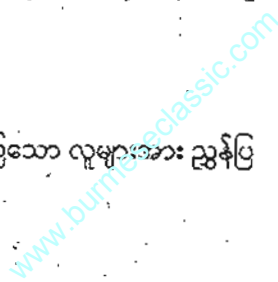
တစ်ဆက်တည်းပင် ...

သူက ပြုံးကာ ပြောလိုက်၏။

“တကယ်လို့ အသက်ရှိတယ်ဆိုရင်တောင်မှ နောက်လူမသတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီး ...

အရိုးစုအား သယ်ဆောင်လာကြသော လူများအား ညွှန်ပြလိုက်သည်။

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အရိုးစုအား သယ်ဆောင်လာကြသူများသည် အရိုးစုအား ထန်စန်း၏ရှေ့တွင် ချလိုက်ကြ၏။

သူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သည်။

“သူက မခုခံဘူးလား”

မေးဝူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ စိတ်ကြည်မသာစွာ ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို တို့တွေ့တော့ တုံးလုံးလဲနေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူ ဘယ်လိုလှုပ်ရှားတယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး၊ သူ့ကို ဓားနဲ့ ခုတ်တော့လည်း ဘာမှပြန်မလှုပ်ရှားပါဘူး၊ သစ်တုံးကြီးအတိုင်းပါပဲ ကွာ၊ ခုလည်း မခုခံဘူး၊ များများလည်း မခုတ်ရပါဘူး၊ တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်ပါပဲကွာ”

ထန်စန်းက ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့် တွေဝေနေလေသည်။

မေးဝူက လိုက်ပါလာကြသော သိုင်းသမားများဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

“မင်းတို့ ပြန်နိုင်ကြပြီ”

သူ၏စကားဆုံးသည်နှင့် သိုင်းသမားများသည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

အခန်းတွင်း၌ မေးဝူနှင့် ထန်စန်းတို့က ကျန်ရှိနေခဲ့၏။
ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ချန်စွန်သည် မည်သည့်နေရာသို့ သွားရောက်နေပါသနည်း။
သူသည် မေးဝူနှင့် အတူတကွ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် မည်သည့်နေရာတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသနည်း။
ဤသည်ကို ထန်စန်းက တွေးမိသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွား၏။
ထန်စန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက် မေးလိုက်လေ၏။

“အဖေ ... ချန်စွန် ဘယ်မှာကျန်နေရစ်ခဲ့သလဲဗျ”
ယခုမှပင် ...

ချန်စွန် ပါမလာသည်ကို မေးဝူက သတိမပြုမိလိုက်၏။

“သူ ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သလဲ ငါလည်း သတိမပြုမိဘူးကွ”
ထန်စန်းက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”
မေးဝူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

၁၂၄ ❖ စာကြည့်တိုက်လေးအောင်

“မင်း မေးဝေကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး သွားလို့မရဘူး။ အခုသေတာက မင်းမိန်းမကွ”

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခုသွားမှာက မေးဝေအတွက် လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးပစ္စည်းတစ်မျိုး သွားယူမလို့ပါ။ ဒီဆေးဝါးတွေမရှိရင် မဖြစ်လို့ပါ အဖေ”

မေးဝေမှာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

ယခု ဤနေရာ၌ ရှုပ်ထွေးပွေလီသော ပြဿနာအမျိုးမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဤပြဿနာများကို သူလည်း မဖြေရှင်းနိုင်ပါ။

ချန်စွန်ကတော့ ဖြေရှင်းပေးရန် ကြိုးစားနေပုံရသည်။

ဤနေရာမှမထွက်ခွာဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေသင့်သူမှာ ထန်စန်းသာ ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်ပါလော။

ချန်စွန်သည်လည်း ဤနေရာ၌ မလိုအပ်ပါ။

ဖခင်ဖြစ်သော မိမိသည် မလိုအပ်ပါ။

လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်များကို ဖခင်တစ်ယောက်အနေ ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရပါသည်။

လုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စပေါ်လာလျှင် မိမိသာ ထွက်ခွာသွားသင့်သည်။

ယခုတော့ ...

ထန်စန်းက သူ့အား ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခဏလေးပါ။ ကျွန်တော် မကြာပါဘူး”

ပြောပြီးသည်နှင့် ...

အခန်းထဲမှ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားလေတော့၏။

မေးဝေမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထန်စန်း၏နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

သူ၏လှုပ်ရှားပုံသည် အလွန်လျင်မြန်ဖြတ်လတ်သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ဟန်ပန်ဖြစ်နေသည်ကို မဟုတ်ပါလား။

သာမန် ဆေးဆရာတစ်ယောက်သည် ဤသို့လျင်မြန်စွာ မလှုပ်ရှားနိုင်ပေ။

အမှန်တွင် ...

ထန်စန်းမှာ သိုင်းပညာမတတ်သော ဆေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု မေးဝေ နားလည်ထားသည်။

၁၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်အောင်

ယခု သူ့အထင်မှားခဲ့ပြီလော။

သူ တွေဝေစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ...

အဝေးမှ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသော မြင်းခွာသံများကို

ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

မြင်းများသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဒုန်းစိုင်းနှင်လာခြင်း ဖြစ်

၏။

မကြာမီ ...

မြင်းများသည် မေးဂူ၏အိမ်ဂေဟာရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွား

သည်။

မေးဂူမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

ယခုကဲ့သို့ အချိန်မတော်ကာလမျိုးတွင် ...

မည်သူများ ရောက်ရှိလာကြပါသနည်း။

သူက တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိလိုက်သည်။

ထိုအခါ ...

သူ၏မျက်နှာမှာ တင်းမာသွား၏။

ဤလူစုသည် ...

ကျင်းလုံကို သွားရောက်ခေါ်ဆောင်လာသော လက်ရွေးစင်

ဝံပုထွေနက်၏ကျွန်ုပ်ချက် (ဒု-စက်သိမ်း) ❖ ၁၂၇

သိုင်းသမားများပင် ဖြစ်ရမည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများသည် လူငယ်တစ်ယောက်

အား ဝိုင်းရံ၍ခေါ်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ကျင်းလုံသည် နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မေးဂူ

အား ကြည့်လိုက်၏။

သူသည် ...

ယနေ့ နံနက်ပိုင်းကပင် မြစ်မ်းကျေးရွာကို သွားရောက်ခဲ့

သည်။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ ချမ်းမြကျေးရွာမှ

လိုက်လာသောလူတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူစုသည် ...

မေးဂူ၏လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည်။

မေးဂူသည် ...

ယင်းလက်ရေးစင် သိုင်းသမားများအား သေရေး ရှင်ရေး

ကိစ္စရပ်များတွင်သာ အသုံးပြုတတ်၏။

ယခု ...

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုလူစုသည် မည်ကဲ့သို့သောကိစ္စမျိုးဖြင့် မြစ်မ်းကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိလာရပါသနည်း။

သူက ယင်းသို့တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ...

သိုင်းသမားများ၏ခေါင်းဆောင်က သူ့အား မေးဝူက အမြန်ဆုံး လိုက်လာခဲ့ရန် မှာကြားလိုက်ကြောင်း လာပြောခဲ့၏။

ကျန်းလုံမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူသည် မည်သို့မျှ နားမလည်နိုင်ဘဲ ချမ်းမြကျေးရွာသို့ အမြန်ဆုံးပြန်၍ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျင်းလုံသည် ယခုအထိ သိုင်းသမားများက ချမ်းမြကျေးရွာသို့ ဘာကြောင့် ပြန်ခေါ်ခဲ့သည်ကို မသိရသေးပေ။

သူ့ထံသို့ မေးဝေလာသည်မှန်သော်လည်း သူကတော့ မေးဝေထံသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မသွားခဲ့ချေ။

ထို့အတွက် သူသည် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပေ။

ယခု ...

သူသည် ထန်စန်း၏ဆေးဝါးချက်လုပ်သော အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ဝံပုလွေနတ်၏လျှိုဂှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၉

စားပွဲပေါ်တွင် မေးဝေ၏အလောင်းကို တွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

သူက မေးဝူအား နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“သခင်မလေးမေးဝေ သေဆုံးသွားပြီ မဟုတ်လား”

မေးဝူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သေသွားပြီ”

ကျင်းလုံ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။

“သူ ဘာဖြစ်လို့ သေဆုံးသွားရတာလဲ”

မေးဝူက အေးတိအေးစက်လေသံဖြင့် ဖြေလိုက်၏။

“သူ အသတ်ခံလိုက်ရတာပါ”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ...

ကျင်းလုံမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားသည်။

“ဘယ်သူသတ်တာလဲ”

သူ၏အသံမှာ ခက်ထန်မာကျောနေ၏။

ဒေါသသံဖြင့် မေးသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

မေးဝူက လှောင်ပြိုးပြိုးလိုက်သည်။

“မင်း တကယ်မသိဘူးလား”

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကျင်းလုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သတ်တဲ့လူကို ပြောပြပါ။ ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း သွား

ပြီး သုတ်သင်ပါ့မယ်”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ...

မေးဝူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

သူ၏နောက်မှလည်း ရယ်သံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူက ရယ်မောခြင်းကို ရပ်လိုက်သည်။

သူ အံ့ဩသွားသည်။

အဘယ်ကြောင့် နောက်ထပ်ရယ်သံ ပေါ်လာရပါသနည်း။

သူသည် ဒေါသဖြင့် ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိမိ၏ကျေးရွာသူကျေးရွာသားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့လျှင်

မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမလိုက်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ

သည်။

ဝံ့ပုလွေနှုတ်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၁

သူ တွေ့လိုက်ရလေပြီ။

ရယ်မောသူကို တွေ့ရပါပေပြီ။

သဘောကျစွာ ရယ်မောနေသူမှာ ဤကျေးရွာ၏ဧည့်သည်

ဖြစ်သော ချန်စွန်ပေတကား။

မေးဝူမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

“မင်းက ဘာကိုရယ်တာလဲ”

ချန်စွန်က ရယ်မောရာမှရပ်လိုက်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးကကော ဘာကိုသဘောကျလို့ ရယ်တာလဲ”

မေးဝူမှာ မည်သို့ပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ချန်စွန်သည် ဤအဖြစ်အပျက်၌ သူ့အနေဖြင့် လုံးဝရယ်

စရာ မရှိပါ။

သို့သော် ...

သူက တမင်ရယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

သူသည် မေးဝူက ကျင်းလုံအားကြည့်ပြီး လှောင်ရယ် ရယ်

နေခြင်းကို လုံးဝမကြိုက်ပါ။ မကြိုက်သည်ကတော့ လုံးဝ မကြိုက်ပါ။

သို့သော် ...

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူက ဧည့်သည်ဖြစ်နေသည်။

မေးဂူကို မရယ်ပါနှင့်ဟု သူမ မပြောနိုင်ချေ။

သူက ဧည့်သည်မဟုတ်ပါလား။

မေးဂူ ရယ်နေခြင်းကို ရပ်တန့်သွားစေမည့်လုပ်ရပ်တစ်ခု

တည်းသာ ရှိသည်။

ဤသည်မှာ သူနှင့်အပြိုင် ရယ်မောခြင်းသာတည်း။

မှန်သည် ...။

သူ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မှန်သွားသည်။

မေးဂူ ချက်ချင်း အရယ်ရပ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ မေးဂူက သက်ပြင်းချကာ ပြောသည်။

“ကျုပ်က ကျုပ်သမီးကို သတ်တဲ့တရားခံကို တွေ့ပြီလေ။

ဒါကြောင့် ရယ်တာပါ”

ချန်စွန်၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲဗျ၊ တရားခံတွေ့တာ မြန်လှချည်

လား”

မေးဂူသည် ကျင်းလုံကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လေသည်။

“သူပဲ”

ဝံပုလွေ့နတ်ခံလျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၃

ချန်စွန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျင်းလုံမှာလည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ချန်စွန်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းကာ ပြောလိုက်
လေသည်။

“သူ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

မေးဂူက မေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါချေ။

ချန်စွန်နောက်မှ လူတစ်ယောက်က ဝင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။

ချန်စွန်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ...

အခန်းထဲသို့ ထန်စန်း ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

ထန်စန်းသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ဝါးရုံပင်များဆီသို့ ဦးတည်၍ ပြေးလွှာသွားလေသည်။

ထိုဝါးရုံပင်များအောက်ဆီ၌ မည်သည့်အဖြစ်အပျက်များ
ဖြစ်ပွားခဲ့သနည်း။

ထိုနေရာကား သိမ်းငှက်ဆိုသောလူနှင့်သူ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွား
ခဲ့ပေသည်။

သိမ်းငှက်ဆိုသောလူ၏ ချစ်မြတ်နိုးသော တိရစ္ဆာန်သိမ်း
ငှက်သည် သူ့စားချက်ဖြင့် ကိုယ်နှစ်ခြမ်း ပြတ်ခဲ့သည့်နေရာပင်
မဟုတ်ပါလော။

သိမ်းငှက်နှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ

...

သူက ရပ်တန့်ကာ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို အကဲခတ်၍ ကြည့်

လိုက်သည်။

သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။
သူ မျက်လုံးများသည် ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ဖြစ်နေ၏။
ဤသို့ဆိုလျှင် ..

ထန်စန်း မည်သည့်အရာရာကို ရှာဖွေနေသနည်း။
သူရှာဖွေနေသည့်အရာမှာ တခြားမဟုတ်ချေ။
သေဆုံးနေသော သိမ်းငှက်တစ်ကောင်ကိုပင် ဖြစ်ပါသည်။
သူသည် ဝိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေ၏။
သူသည် မြေပေါ်သို့ သေချာစွာစိုက်ကြည့်ကာ သိမ်းငှက်

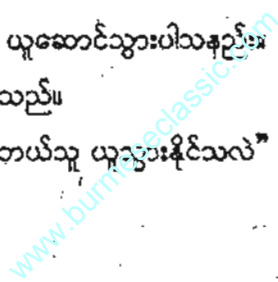
ကို ရှာဖွေလေသည်။

သို့သော် ...

သူ လိုချင်သော သိမ်းငှက်သေမှာ ရှိမနေတော့ပါချေ။
သူ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သိမ်းငှက်သေအား မည်သူက ယူဆောင်သွားပါသနည်း။
သူ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဒီသိမ်းငှက်အသေကောင်ကို ဘယ်သူ ယူသွားနိုင်သလဲ”
“သိမ်းငှက်”

၁၃၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“ဒီကောင် ဒီနေရာကို ပြန်လာပြီး ပြန်ယူရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။
ဒီမှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံးကို သူ ရင်မဆိုင်ရဘူး။ အားလုံးကို သူ ဖြေ
ရှင်းပြနေရမယ်”

သူသည် သိမ်းငှက်မဖြစ်နိုင်ဟု ပယ်ချလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ”

သူ့အနေဖြင့် ...

မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

သိမ်းငှက်သေကို မတွေ့ခြင်းသည် ပြဿနာကို သူ့ပို၍ ဖြေ

ရှင်းရတော့မည်ဟု သိလိုက်မိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်တော့ယမ်းကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ...

သက်ပြင်းချကာ အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြန်လာရလေတော့

သည်။

ဝံ့ဝုလွန်ထံလျှို့ဝှက်ချယ် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ထန်စန်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ နီရဲနေသည်။

ထိုမျက်လုံးများမှ အခိုးအငွေ့တို့ ထွက်နေသကဲ့သို့ပင်

ထင်မှတ်ရသည်။

ကျင်းလုံအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ကျင်းလုံက သူ့အားကြည့်၍ ခေါ်လိုက်၏။

“သခင်လေး”

သူက လက်ကာပြလိုက်၏။

“မင်း ငါ့ကို ခေါ်စရာမလိုပါဘူး”

ကျင်းလုံမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဗျာ”

သူသည် ...

ညှိမည်းသော ထန်စန်း၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ မျက်နှာပျက်

သွား၏။

မေးဂူက ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘာမှ နားမလည်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

ကျင်းလုံက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

သူသည် အခြေအနေကို နားလည်လိုက်လေပြီ။

၁၃၈ ❖ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

မေးဝူ၏ပြောပုံဆိုပုံများနှင့် ထန်စန်း၏အကြည့်ကြောင့် သူတို့သည် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံများကို သိရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်၏။

သို့သော် မေးဝေ လာနေသည်ကို သူကလည်း တားဆီးခဲ့ပါသည်။

တားမှမရဘဲ သူ မည်သို့တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုစဉ် မေးဝူက မေးဝေ၏အလောင်းအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက် ၏။

“မင်းက သူ မသေစေချင်ဘူး မဟုတ်လား”

ကျင်းလုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မသေစေချင်ပါဘူး”

မေးဝူက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်လိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ... သူသေသွားပြီကွ၊ သူ့ကို ဘယ်သူသတ်သလဲ” ကျင်းလုံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဒါတော့ ယုံပါ၊ သခင်ကြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော်က သခင်မလေးကို ဘာလို့သတ်ရမှာလဲ”

မေးဝူက လှောင်ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ဝံဝုလွေနှက်၏လျှိုဝက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၉

“မင်း တကယ်မသတ်ဘူးလား”

ကျင်းလုံက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မသတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် မသတ်တာကို မိုးနတ်မင်း သိပါတယ်”

ချန်စွန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“သူ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကျိန်းသေတယ်ဗျ”

ထိုစကားကြောင့် မေးဝူ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြုံးကျယ်သွား၏။

“မင်းက ကျိန်းသေ ပြောနိုင်လို့လား”

သူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဦးလေး နားလည်အောင် ရှင်းပြပါမယ်၊ အကြောင်းတွေ ထောက်ကွက်တွေက ဒီလိုရှိပါတယ်”

ထို့နောက် ...

ချန်စွန်က သူသံသယဝင်သည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“မေးဝေ ဒီအခန်းထဲကို လာတယ်၊ ဘာအကြောင်းကြောင့် လာသလဲ၊ လာပြီး ခေါင်းတလားကို ဖွင့်တယ်၊ ဘာကြောင့် ဖွင့်ရသလဲ၊ အဲဒီအချက်ဟာ ဒီပြဿနာရဲ့အရေးကြီးဆုံး အချက်ပဲ”

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ချန်စွန်သည် သူ၏ရှင်းပြချက် နိဒါန်းကို ဤသို့ဖွင့်လိုက်၏။

မေးဝူသည် အံကြိတ်ပြီး နားထောင်နေ၏။

ချန်စွန်က ဆက်၍ ရှင်းပြသည်။

“ဒီအချက်ကို ကျုပ် အင်မတန် သိချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် လောက်ကင်းနဲ့ အိလောက်ဆီသွားပြီး သူတို့ ခေါင်းပို့တဲ့ ခရီးစဉ်လမ်းမှာ ဖြစ်ပျက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်၊ သူတို့သွားခဲ့တဲ့ ခရီးဆုံး၊ အဲဒါတွေ မေးခဲ့တော့ ...”

သူသည် စကားရပ်လိုက်၏။

သူသည် နားထောင်သူများ၏သိချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးလိုက်သည့်အလား စကားပြောတတ်သည်။

မေးဝူက မေးလိုက်၏။

“မင်း ဘာတွေသိခဲ့သလဲ”

“သူတို့ကို ရွှေကျားပျံအာမခံဋ္ဌာနက သိုင်းသမားတွေ လာရှာတယ်ဆိုတဲ့သတင်း၊ သူတို့ဆီကို လူတစ်ယောက်က ခေါင်းတစ်လုံး ပို့ပေးဖို့ လာအပ်တဲ့သတင်း၊ အဲဒီ လာအပ်တဲ့လူကို မြစ်စိမ်းကျေးရွာမှာ တွေ့တော့ သူ့ပန်းပေါ်မှာ သိမ်းငှက်တစ်ကောင် ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်း ... စတဲ့သတင်းတွေကို ကျွန်တော် ရခဲ့တယ်”

ချန်စွန်က စကားကို ရပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

မေးဝူအား တစ်ချက်ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို ခင်ဗျား နားလည်သလား?”

မေးဝူက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်၏။

“ရွှေကျားပျံအာမခံဋ္ဌာနရဲ့ပစ္စည်းတွေကို လုယူသွားခဲ့တဲ့လူရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ သိမ်းငှက်ဆိုတဲ့ ဓားပြရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

ချန်စွန်က လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးလိုက်သည်။

သူသည် မေးဝူ သဘောပေါက်သည်ကို သိလိုက်သဖြင့် အားတက်သွား၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ သိမ်းငှက်က ရတနာပစ္စည်းတွေကို လုယူ၊ နောက်ပြီး အခေါင်းထဲကို ထည့်ပြီး လောက်ကင်းတို့ကို ပို့ခိုင်းလိုက်တယ်”

မေးဝူမှာ တွေဝေသွား၏။

“အဲဒီကျောက်မျက်ရတနာတွေနဲ့ ကျုပ်သမီး သေဆုံးတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

၁၄၂ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်အောင်

သူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျ၊ မေးဝေဟာ ကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်းကို နှစ်သက်တယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ် သူ့ညီမကို မေးပြီးပြီ၊ သူ့ညီမကလည်း ဝန်ခံတယ်”

မေးဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျောက်မျက်ရတနာဆိုရင် သူ အင်မတန် နှစ်သက်တာဗျ”

ချန်စွန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်လည်း သူ သေဆုံးသွားရတာပေါ့ဗျာ”

မေးဝေက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။

“မင်း ... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဘာသက်သေရှိလို့လဲ”

ချန်စွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုလေဗျာ ... ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနက ကျောက်မျက်ရတနာတွေဟာ သိမ်းငှက်ရဲ့ လှည့်ကွက်ကြောင့် လောက်ကင်းတို့က သယ်ဆောင်လာမယ်၊ ပြီးတော့ ...”

ချန်စွန်က စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားကာ ထန်စန်းအား ကြည့်လိုက်သည်။

ဝံ့ပုလွန်တစ်ကျိပ်ဖျတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၃

မေးဝေက စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ... ဘာဖြစ်သလဲ”

ချန်စွန်က ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ပြီးတော့ ... ဒီရတနာတွေက အခေါင်းချင်းမှားပြီး ထန်စန်းဆီကို ရောက်လာရမယ်”

ထိုစကားကြောင့် ...

ထန်စန်း၏မျက်နှာမှာ ကွက်ခဲနဲပျက်သွားသည်။

ချန်စွန်သည် သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်သာမက ဇေတပ်သော စုံစမ်းစစ်ဆေးသူလည်း ဖြစ်နေပုံရသည်။

သူသည် ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအခြေအနေများကို တစ်ခုချင်း ချပြလိုက်သောအခါ မေးဝေ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း သိရှိလာတော့သည်။

မေးဝေသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နားလည်သဘောပေါက်စ ပြုလာပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

သူက ထန်စန်းအားကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီရတနာပစ္စည်းတွေက မင်းဆီမှာလား”

ထန်စန်းမှာ မငြင်းသာတော့ရေး။

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ဆင်းအောင်

ချန်စွန်၏စကားက စေ့စပ်သေချာလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ...

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ...

မေးဂူမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူက သေချာစေ့စပ်ရန် ထပ်မံ၍ မေးမြန်းလိုက်၏။

“ရတနာပစ္စည်းတွေကို မင်းယူထားသလား”

ထန်စန်းက ထပ်မံ၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ယူထားပါတယ်”

မေးဂူမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာလေ၏။

ဒေါသထွက်လွန်း၍ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်တုန်ယင်ယင်

ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ... မင်း ... မင်း ... မင်း”

သူ၏စကားမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထန့်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ထန်စန်းက လက်ကာပြလိုက်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဝံဂုလှေနှုတ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၃-ဇာတ်ဆိမ်း) ❖ ၁၄၅

ထန်စန်းသည် စားပွဲပေါ်မှ မေးဝေ၏အလောင်းအား စိုက်

ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“စကားကို သိပ်ကျယ်ကျယ်မပြောပါနဲ့၊ ခင်ဗျားလူက အ

သက် ပြန်ဝင်လာနေပြီဗျ”

ထိုစကားကြောင့် အားလုံးသောလူများမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား

ဖြစ်သွားကြလေသည်။

သူတို့က မေးဝေ၏အလောင်းအား ပိုင်း၍ကြည့်ကြသည်။

လှုပ်ရှားလာလေမလား ... လှုပ်ရှားလာလေမလား ... ဟဲ့

သောအသိဖြင့် ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

မေးဝေ၏အလောင်းသည် စားပွဲပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာရှိနေ

၏။

ထန်စန်းက မေးဝေ၏လက်တစ်ဖက်ကို စမ်းသပ်ကြည့်

လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... သူ အသက်ပြန်ရှူလာပြီဗျ”

သူ၏စကားကြောင့် မေးဝေမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွား၏။

ဖခင် မဟုတ်ပါလား။

သမီး အသက်ပြန်ရှင်လာသည်ဆိုလော့ အလွန်တရာ ဝမ်း

၁၄၆ ❖ ထက္ကသိုက်နေလင်းအောင်

သာမိမည်ပေါ့လေ။

“ဟင် ... ဟုတ်လား”

ထန်စန်းက မေးဝေ၏အလောင်းအား မျက်တောင်မခတ်
စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“သူ သိပ်ပြီးအားနည်းနေတယ်ဗျ၊ သူ့ကို အတွင်းအား
နည်းနည်းလောက် သွင်းပေးမှဖြစ်မယ်”

အသက် တကယ်ပြန်ရှင်လာပြီဟူသော အတွေးကြောင်း
မေးဝေ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာသည်ဟုပင် မေးဝေ
က ထင်မှတ်လိုက်မိ၏။

တကယ်တော့ မေးဝေ လှုပ်ရှားသည်မဟုတ်ပါ။

သူသည် ...

မေးဝေ၏အလောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး လက်နှစ်
ဖက်ကို အတွင်းအား စုစည်းကာ မေးဝေ၏ဦးခေါင်းမှ သွေးကြော
များဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

ချန်စွန်မှာလည်း မနေနိုင်တော့ပါချေ။

သူက မေးဝေ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်
လိုက်ပြီး အတွင်းအားများကို ထုတ်လွှတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝံပုထွေနက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၁၄၇

ထန်စန်းသည် မဟုတ်ရာလုပ်ရာတွင် တကယ် အကြံ
ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပြီး ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။

မေးဝေနှင့်ချန်စွန်တို့ကို အာရုံလွဲမည်ဆိုလျှင် တော်တော်တန်
တန်ကိစ္စနှင့် အာရုံလွဲ၍မရပါ။

ဒီတော့ မေးဝေ၏အလောင်းနှင့် အာရုံလွဲမှသာ ရမည်ကို
သူသိသည်။

သူသည် အလွန်ဉာဏ်ကောင်းသူဖြစ်၍ မေးဝေအသက်
ပြန်ဝင်လာပြီဟု စကားစပြီး အာရုံလွဲလိုက်သည်။

သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်း မေးဝေက ပထမဆုံး သူ့ထောင်
ချောက်ထဲ ဝင်လာသည်။

ချန်စွန်က သူ့ထောင်ချောက်ထဲဝင်သည့် ဒုတိယလူပင်ဖြစ်
သည်။

ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် ...

မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထားသော လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို ထန်စန်း
က ပြုလုပ်လိုက်လေ၏။

ရုတ်တရက် ...

ထန်စန်း၏လက်တစ်ဖက်မှာ မြောက်တက်သွားသည်။

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

အလင်းရောင်တန်းကလေးသုံးခုသည် ကျင်းလုံထံသို့ လွင့်

ပျံသွားလေတော့သည်။

ဤသည်မှာ ချန်စွန်ရော၊ မေးဝူပါ မမျှော်လင့်သည့် လှုပ်ရှားမှုဖြစ်သည်။

ချန်စွန်ရော ...

မေးဝူပါ ကြက်သေသေသွားကြသည်။

မေးဝူကတော့ မည်သို့မျှ မလှုပ်ရှားနိုင်သော်လည်း ...

ချန်စွန်၏လက်နှစ်ဖက်မှာ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လှုပ်ရှားသွား၏။

သူက ခါးမှဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ကျင်းလုံထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားသော လက်နက်ပုန်းကလေးများအား ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ထန်း ... ထန်း’

အသံနှင့်အတူ ...

ဓားပါးလေးနှစ်လက်မှာ အောက်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။

သို့သော် ...

ကျန်ဓားပါးတစ်လက်မှာမူ ...

ဝံပုလွေနှုတ်ဇိလျှိုဂွတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ကျင်းလုံ၏ရင်ဘတ်သို့ တည့်မတ်စွာ ရိုက်ဝင်သွား၏။

‘ဒုတ်’

‘အွန်’

ကျင်းလုံ၏မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

သူက ထန်စန်းအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ခင် ... ခင်ဗျား”

သူက စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ချေ။

အရှုပ်ကြီးပြတ် လဲကျသေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ချန်စွန်က ဓားပါးကလေးများကို ဓားနှင့်ရိုက်ထုတ်ရာ၌ နှစ်လက်သာ ရိုက်ထုတ်နိုင်ပြီး တစ်လက်ကို ရိုက်မထုတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ဤသည်မှာ မေးဝေ၏ခြေထောက်ကိုကိုင်ပြီး အတွင်းအား သွင်းပေးလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထန်စန်း၏ထောင်ချောက်အတွင်း ဝင်မိသွား၍ ဓားတစ်လက်ကို ရိုက်မထုတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။

ထန်စန်းသည် ...

လဲကျသေဆုံးသွားသော ကျင်းလုံအား ကြည့်ကာ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

၁၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူ၏ရယ်သံတွင် ...

ဝမ်းသာခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းများ ရောယှက်ပါဝင်နေသည်ဟု

ချန်စွန်က ရိပ်မိလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

သူက ထန်စန်းကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားဟာ အလွန်ညှဏ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ

ဗျာ”

သူ၏ချီးကျူးစကားသည် ချန်စွန်၏နားထဲသို့ သံရေပူ

လောင်းထည့်သကဲ့သို့ စီးဝင်လာလေတော့၏။

ဝံပုလွေနှယ်၏လျှိုငြက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၁

အခန်း (၂၁)

အဖြစ်အပျက်မှာ လျင်မြန်လွန်းလှ၏။

မေးဝူမှာ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် လဲကျသေဆုံးနေသော ကျင်းလုံအား ကြည့်လိုက်

၏။

ထို့နောက် ...

ထန်စန်းဘက်သို့လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“မင်း သူ့ကိုသတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

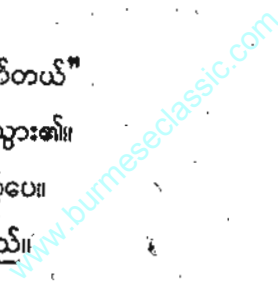
ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ် သတ်လိုက်တယ်”

ထန်စန်း၏လေသံသည် ပြောင်းသွား၏။

မေးဝူကိုပင် လေးစားမှု မရှိတော့ပေ။

မေးဝူ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။

သူက သူ့ကိုလေးစားသည်။ မလေးစားသည်ကို ဂရုစိုက်ပါ။
“ဘာဖြစ်လို့ သတ်လိုက်ရတာလဲ”
ထန်စန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။
“သူဟာ သေသင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါ

တယ်”

မေးဂူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
“မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဘာကြောင့် သေသင့်ရမှာလဲ”
ထန်စန်းက မျက်နှာကိုမဲ့လိုက်၏။
“သူဟာ သစ္စာမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”
မေးဂူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
သူသည် အမှန်တရားကို သိမြင်သူဖြစ်သည်။
“မင်း သူ့ကိုမသတ်သင့်ဘူး”
“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒီလိုပြောရက်သလား”
“သူ သစ္စာမဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ့သမီးက သူ့ဆီ သွားလိုကွ၊
သူက စပြီး စည်းဖောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူက စပြီး ဖျားယောင်း
သွေးဆောင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့သမီးရဲ့ရုပ်ရည် ဘယ်လိုရှိတယ်ဆို
တာ တစ်ရွာလုံး သိကြတာပဲ၊ ငါ့သမီးကစပြီး စည်းဖောက်တော့

သူလည်း ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ”
ထန်စန်း၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန်သွားသည်။
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ သေကိုသေရမယ်၊ ကျုပ် သူ့ကို ခွင့်မ
လွှတ်ဘူး၊ သူ့သေမှ ကျုပ် ကျေနပ်နိုင်မယ်ဗျ”
မေးဂူက ထပ်မံခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
“မဟုတ်ဘူး၊ မေးဝေ ဒီလိုသစ္စာဖောက်နေတာကို မင်းက
သိထားတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ငါ သဘောပေါက်လာပြီ၊ မင်း တား
နိုင်လျက်သားနဲ့ မတားဘဲ ဒီအတိုင်းကြည့်နေတယ်”
ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် သိထားတာကြာပြီ”
မေးဂူက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်သည်။
“ဒါဖြင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို မပြောရတာလဲ”
ထန်စန်းက မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။
“ခင်ဗျားကို ပြောပြရင်လည်း ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊
မေးဝေကို ခင်ဗျားက သိပ်ပြီး အသနားပိုနေတာဆိုတော့ သူ့ကို
ခင်ဗျားက သတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျင်းလုံလည်း ဘယ်မှာ
သေစရာအကြောင်း ရှိတော့မှာလဲ”

၁၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မေးဂူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် မင်းက မေးဝေကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်ပေါ့”

ထန်စန်းက ဧလသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်”

ထိုစကားများသည် ...

နားတွင်းသို့ သံရည်ပူများ စီးဝင်သွားသကဲ့သို့ မေးဂူ စံစား

လိုက်ရ၏။

ယခု ...

သူသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နားလည်သဘောပေါက်

လာခဲ့လေပြီ။

“အသက်ရှင်လာအောင် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာကရော”

ထန်စန်းက သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား”

“ခင်ဗျားဟာ သိုင်းပညာတော်သလောက် အဲဒီဘက်မှာ

တော့ အတော်ညံ့တယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ကြားဖူးသလဲ၊ လူသေက

အသက်ပြန်ရှင်တယ်လို့၊ ခင်ဗျား အမြဲတမ်း မှတ်ထား၊ လောကမှာ

သေပြီးတဲ့လူဟာ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရှင်ဘူးဗျ”

ဝံ့ပုလွေနှစ်ထို့တစ်ခု (၃-ဗတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ချန်စွန်က ဝင်ရောက်ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဦးက ယုံနေ

တယ်”

မေးဂူက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“ဒါဖြင့် မင်းက ငါ့ကို ဘာကြောင့် လိမ်ပြောရတာလဲ”

သူ၏မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။

“ကျုပ်က ဒီလိုမှ လိမ်မပြောရင် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ယုံကြည်မှာလဲ”

မေးဂူက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က မင်းပြောတာကို ယုံကြည်ပါပြီတဲ့၊ အဲဒါဟာ ဘာ

အကျိုးထူးမှာလဲ”

သူက ချန်စွန်အား ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေသည်။

“သူသာ ပါမလာဘူးဆိုရင် သိပ်ပြီး အကျိုးထူးတာပေါ့ဗျာ”

ချန်စွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်သာပါမလာရင် ခင်ဗျားရဲ့အရိုးရဲ့

အသက်ပြန်ရှင်ပြီး လူသတ်တယ်ဆိုတာကို အားလုံးက ယုံကြည်နေ

ကြဦးမှာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် သူ့အကြံအစည်က အောင်မြင်သွားပြီပေါ့ဗျာ”

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အရာရာကို နားလည်သဘော ပေါက်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ခင်ဗျားဟာ သိပ်ပါးနပ် တယ်၊ အရာရာမှာ သိပ်ပါးနပ်ရင် မကောင်းဘူး”

ချန်စွန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကျုပ်က ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ် အပျက်မျိုးကိုသာ စိတ်ဝင်စားတာပါ။ နောက်ပြီး သူများပြောတိုင်း လည်း မယုံကြည်တတ်လို့ပါ”

မေးဂူက နောင်တရသလို ပြောသည်။

“အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ အမှားပဲ၊ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်သမီးနဲ့ မပေးစား ခင်ကတည်းက သူ့ကို ယုံကြည်မိခဲ့တယ်၊ လူတစ်ဦးကို ယုံကြည်မိရင် အရမ်းယုံကြည်မိတာဟာ ကျုပ်ရဲ့ အမှားပဲ၊ သူပြောခဲ့သမျှကို ယုံ ကြည်မိတာ သူ့အလုပ်ကို မဆန်းစစ်မိတာ သံသယမရှိတာ ကျုပ်ရဲ့ အမှားတွေပေါ့ဗျာ”

စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ပြောကြားလိုက်လေသည်။

မေးဂူ၏ပြောစကားကြောင့် ချန်စွန်သည် စိတ်ထိခိုက်သွား သည်။

ဝံပုလွေ့နက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၇

မေးဂူကို နှစ်သိမ့်မှုပေးရန် လိုအပ်ကြောင်း သူသဘော ပေါက်သည်။

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဦးလေးရယ်၊ လိမ်ဖိုကြိုစည်ထား တဲ့လူဟာ အားလုံး ပိတ်ရိရိလိမ်တတ်တာပဲ၊ ဦးလေးတင်မဟုတ်ဘူး ကျုပ်လည်း ဦးလေးနေရာရောက်ရင် အလိမ်ခံရနေတယ်ဆိုတာသိ ရင် အချိန်မီ ပြန်ပြင်နိုင်တာပါပဲ”

“ကျုပ်လည်း စောစောကမှ ရိပ်မိတာပါ”

“ဘယ်အချိန်ကလဲဟင်”

“သူ အပြင်ထွက်မယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကလေး၊ သူ့လှုပ်ရှားမှု ဟာ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ မတူဘူး၊ သိုင်းသမားရဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ တူတယ်လို့”

မေးဂူက ထန်စန်းအား တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာ ထားဖြင့် ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သမီးကိုတော့ သတ်ပစ်ဖို့ မကောင်းဘူး”

ထန်စန်းက မွဲပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က သံစွာခွဲတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားသမီးက သံစွာ

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မဲ့တာကိုးဗျ၊ ကျုပ်က ဆေးဆရာတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဘယ်အရာ
ကိုမဆို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းမှ ကြိုက်နှစ်သက်တယ်၊ ကျုပ်မိန်းမက
လည်း ကျုပ်အပေါ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ချစ်နေရမယ်”

မေးဂူက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကရော သူ့ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ချစ်ခင်ဆက်ဆံလို
လား”

“မင်းက သူ့များအသက်ကို သတ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ မင်း
သေဖို့ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

ထန်စန်းက ပန်းတွန့်လိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘာမဆို စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တာပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်သေဖို့ကိုတော့ မစဉ်းစားဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ...

မေးဂူ၏မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်သွားလေတော့သည်။

“ဒီကနေ့ မင်းမသေရင် ငါသေဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ နှစ်လမ်းထဲက
တစ်လမ်းပဲဖြစ်မယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ...

ခါးမှစားကို ဆွဲထုတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ပုံလွေနယ်ဇင်ကျိုဝှက်ချယ် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ရတ်တရက် ... ချန်စွန်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

“နေဦး၊ သူ့ကိုသတ်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ”

မေးဂူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချန်စွန်က တည်ကြည်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူသေသွားရင် ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနက ရတနာပစ္စည်း
တွေ ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ မသိရဘဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ရွှေကျားပျံ
ဌာန ဆုံးရှုံးမှာပေါ့”

မေးဂူ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအချက်ကို ငါမေ့နေတယ်၊ ရွှေကျားပျံ
အာမခံဌာန မဆုံးရှုံးစေရဘူး၊ သူ့ပိုင်ရှင်တွေ မနစ်နာစေရဘူး”
တစ်ဆက်တည်းပင် ...

သူက ထန်စန်းဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ရတနာတွေ ဘယ်မှာလဲ”

ထန်စန်း မဲပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

“ရတနာတွေက ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လို
ခင်ရင် ကျုပ်ခေါင်းကို ဖြတ်ယူမှရမယ်၊ ကျုပ်ခေါင်းကိုလည်း ခင်ဗျား

တို့ ဖြတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ...

ဓားအိမ်ထဲမှဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

မေးဂူက တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

မေးဂူကလည်း လျင်မြန်သည်။

ဓားဆွဲပြီး ခုခံသည်။

‘ချွမ်း’

‘ချွမ်း ... ချလန်း ... ချလန်း’

ဓားဓားချင်း ထိလိုက်သောအခါ စီးပွင့်များ ထွက်လာတော့

သည်။

ဤအချက်ကိုကြည့်ပါက သူ့ကို မည်မျှ အင်အားသုံး

ကြောင်း သိရှိနိုင်သည်။

ဓားရောင်များ ဝင်းလက်သွားလေ၏။

မေးဂူသည် ...

ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ ထန်စန်း၏တိုက်ကွက်ကို ခုခံသော်

လည်း အခြေအနေကတော့ မဟန်ပေ။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်ခုခံ

နေရသည်။

သူသည် ထန်စန်းအပေါ် ခန့်မှန်းချက်များ မှားပြီးရင်း မှား

ခဲ့သည်။

သူက ထန်စန်းအား မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့်

စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ... မင်း”

ထန်စန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ”

မေးဂူက ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်းက တစ်ချိန်လုံး သိုင်းပညာ လုံးဝမတတ်ဟန်ဆောင်

နေခဲ့တယ်၊ အဲဒါ သိုင်းသမားလား”

ထန်စန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဟန်ဆောင်နေမှလည်း ကျုပ်ရဲ့ဘဝ သာယာအေး

ချမ်းမယ် မဟုတ်လား”

မေးဂူက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

၁၆၂ ❖ ထက္ကသိုလ်နေထင်းအောင်

ထန်စန်း၏မျက်လုံးများတွင် ဖော်မပြနိုင်သော ဟန်အမူ အရာများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်က ထန်စန်းဆိုတဲ့ ဆေးဆရာအဖြစ်နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေးဝေက ကျုပ်ကို သစ္စာမဲ့တော့ ကျုပ်က ရက်စက်ရတော့တာပေါ့”

ထိုတိုက်ပွဲကို ချန်စွန်သည် ဘေးမှ အကဲခတ်နေ၏။

မေးဝေ၏သိုင်းပညာသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာဖြစ်သော်လည်း ယခု ထန်စန်းကို အသေအလဲခုခံနေရသဖြင့် ထန်စန်း၏သိုင်းပညာကို ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

‘ရွှမ်း’

ထိုစဉ် ထန်စန်းသည် ဓားကွက်တစ်ကွက်ကို ထုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ...

ချန်စွန်၏မျက်လုံးများသည် ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေတော့၏။

သူသည် ထန်စန်းအသုံးပြုလိုက်သော ဓားကွက်ကို မှတ်မိလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူက ထန်စန်းကိုစိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်၏။

ဝံပုလွေနတ်၏ထို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၃

“ကျုပ် သိပြီ၊ မင်းက သိုင်းလောကရဲ့ ဆူးပြောင့်ခလုတ်ဖြစ်တဲ့ ဝံပုလွေနတ်ပဲ”

ထန်စန်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါသွားသည်။

သူက ချန်စွန်အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်းက ငါ့ကို သိသွားပြီဆိုတော့ မင်းကို ငါ သတ်တော့မယ်”

မေးဝေ၏မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။ တစ်တိုယ်တော် ဓားပြဝံပုလွေနတ်၏အကြောင်းကို သူက ကောင်းစွာ တြားဖူးထား၏။

ထန်စန်းသည် အမှန်တကယ် ဝံပုလွေနတ်ဟူသော ဓားပြဖြစ်နေပါသလော။

ဝံပုလွေနတ်ဟူသော နာမည်၏နောက်ကွယ်၌ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ သွေးဆာခြင်း၊ ကြီးကျယ်သော လူယက်တိုက်ခိုက်ခြင်းများနှင့် ကပ်ငြိနေသည်။

ဒီဝံပုလွေနတ်ကို သိုင်းလောကမှ သိုင်းသမားများအသုံးလုံးလိုလိုက မနှစ်သက်ကြပေ။

ဝံပုလွေနတ်၏သိုင်းပညာကို မယှဉ်ပြိုင်နိုင်၍သာ လက်

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ပိုက်ကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ချန်စွန်က ထန်စန်းအား ပြုံး၍ကြည့်နေ၏။

သို့သော် ...

ထန်စန်းကမူ ချန်စွန်အား မုန်းတီးစွာ ကြည့်နေသည်။

သူက ချန်စွန်အား မေးမြန်းလိုက်၏။

“ကျုပ်က ဝံပုလွေ့နက်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုသိသလဲ”

ချန်စွန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ဓားကွက်ကြောင့်ပဲ”

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။

“ငါ့ရဲ့ဓားကွက်ကို မင်းက မြင်ဖူးလို့လား”

ချန်စွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မြင်ဖူးတယ်”

သူက အံ့အားသင့်သွား၏။

သိုင်းသမားများသည် အများအားဖြင့် သူတိုက်ခိုက်မှုကို

မမြင်ဖူးကြပေ။

“ဘယ်မှာ မြင်ဖူးခဲ့တာလဲ”

ချန်စွန်က တစ်ခွန်းချင်း ပြောလိုက်သည်။

ဝံပုလွေ့နက်၏လျှိုဂုတ်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၅

“ဝမ်းကြည်စိန်ရွှေရတနာရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်မှာ”

သူ၏မျက်ခုံးများ နဖူးပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား၏။

“ဟင် ... ဒါဖြင့်”

ချန်စွန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း အံ့ဩနေတယ် မဟုတ်လား၊ သိုင်းသမားတွေက

တော့ မင်း လူယက်မယ့်အချိန်ကို မသိကြတော့ မင်းရဲ့ဓားကွက်ကို

ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ၊ ငါကတော့ မြင်ဖူးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ငါ့ရဲ့တပ်သားသုံးယောက်ကို မင်း ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားတာ

ဆို ငါ တွေ့လိုက်ရတာကိုး၊ ငါဟာ ချန်စွန်လို့ အမည်ခံထားတဲ့ လုံခြုံ

ရေးတာဝန်ခံ ယန့်ထိုက်ပေပဲကွ”

ထိုစကားကြောင့် မေးဂူမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။

ထန်စန်းသည် မဖူးကွယ်နိုင်တော့ပေ။

မထူးတော့သည့်အဆုံး၌ သူ၏မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်

သည်။

သားရေပြားအတူ မျက်နှာဖုံးကို တပ်ဆင်ထားသည်။

အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ရုပ်ရည်သင့်တင့်သော လူတစ်

ယောက်၏မျက်နှာ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

မေးဂူမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

သူက တအံ့တသြဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထန်စန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ တော်တော်ကောင်းခဲ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပါ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသတ်ချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျား ထွက်သွားပါ”

မေးဂူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ကျုပ် မသွားနိုင်ဘူး”

ထန်စန်း၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို မသတ်ချင်လို့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား ထွက်သွားမှ ခင်ဗျား အသက်ရှင်မယ်။ အသက်ရှင်ရင် ခင်ဗျား ဒီရုခ် မြကျေးရွာရဲ့ သိုင်းသခင်ကြီးဖြစ်နေဦးမယ်။ ခင်ဗျား မိုက်မိုက်မမဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဆက်တိုက်လို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ အသက်မရှင်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် ပြောရဲတယ်”

မေးဂူက မချိုးပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့နာမည် မေးဂူတဲ့ကွ၊ ဘယ်အောက်လမ်း သိုင်းသမား ကိုမှ ဒူးမထောက်အညံ့မခံခဲ့ဘူး။ မေးဂူဟာ သူ့ထက် သိုင်းပညာ

ကောင်းတဲ့ အထက်လမ်းသိုင်းသမားကိုမှ ဒူးမထောက်ခဲ့ဖူးဆိုတဲ့ နာမည်သာ ကျန်ခဲ့စေရမယ်။ မင်းဟာ ဝံပုလွေ့နက်ဆိုတဲ့ ဒုစရိုက် သမား ဖြစ်နေမှတော့ ငါက ပိုပြီး ဒူးမထောက်နိုင်သေးတယ်။ ငါ အသက် သေချင်သေပါစေ ... မင်းကို ငါ ရင်ဆိုင်မယ်ကွ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ...

သူက ဓားကိုငှေ့ယမ်းကာ ထန်စန်းအား တရကြမ်း တိုက် ခိုက်လိုက်သည်။

သူ၏တိုက်ကွက်များမှာ ပြင်းထန်လှ၏။

အသက်ကို ပမာနမထားဘဲ တိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့် ဤသို့

တိုက်ကွက်များ ပြင်းထန်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

ထန်စန်းမှာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်နေရလေသည်။

သူက ခုခံရင်း ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသတ်ချင်ဘူး။ ခင်ဗျား ဘေးဖယ်ပေးပါ”

သူက အော်ဟစ်ဟန်တားနေသော်လည်း မေးဂူက နောက် မဆုတ်ပါချေ။

သူသည် ထန်စန်းကိုသာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်နေ၏။

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ထန်စန်းက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျားက သေချင်တော့လည်း ကျုပ်က

ခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးရမှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ...

ဓားပါးလေးသုံးလက်သည် မေးဝူထံသို့ လွင့်ပျံလာသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

ထန်စန်းက ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး မေးဝူ၏ရင်သို့ ဓား

ဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်၏။

ချန်စွန်က လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

မေးဝူထံသို့ ပစ်လွှင့်သွားသော ဓားပါးကလေးများမှာ ချန်

စွန်၏ဓားရှိက်ချက်ကြောင့် အောက်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားကြ၏။

‘ချမ်း’

‘ချမ်း’

သို့သော် မေးဝူမှာမူ အခြေအနေမဟန်ပါချေ။

ထန်စန်း၏ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် နောက်သို့

သာ ဆုတ်နေရပေသည်။

ဝံ့ပုလွေနှစ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၉

ထန်စန်း၏ဓားသည် မေးဝူ၏ဓားကို ခုတ်ချလိုက်သည်။

သူ၏ဓားခုတ်ချက်မှာ လွန်စွာလျင်မြန်လှသည်။

‘ချမ်း’

မေးဝူ၏ဓားမှာ အောက်သို့ လွတ်ကျသွားသည်။

ထန်စန်း သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်စကား နားမထောင်တဲ့အတွက် ခင်ဗျား နောင်တရ

တော့ဗျို့”

ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် လက်ထဲမှဓားဖြင့် မေးဝူ၏

ရင်သို့ ထိုးသွင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ချန်စွန်သည် ထင်စန်း၏ပုံပန်းကိုကြည့်၍ ထင်စန်း ဘာလုပ်

မည်ကို ကြိုတင်သိရှိထားသည်။

သူသည် မေးဝူကို အသေသတ်တော့မည်။

“ဟေ့ ... ခဏနေဦး”

ထန်စန်းက ချန်စွန်ဘက် လှည့်မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက ငါ့ကို တိုက်ကြည့်ဦးလို့ ပြော

မလို့”

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

သူသည် တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး ထန်

စန်းကို အပြင်းအထန် ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်လေတော့၏။

ဝံပုလွေနက်၏ကျိုက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၁

အခန်း (၂၂)

ယန်ထိုက်ပေ။

သိုင်းပညာ အဆင့်မြင့်မားပြီး ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သော လုံခြုံရေးတာဝန်ခံတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူသည် ...

တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

ဒုစရိုက်မှုများစွာကို ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

ဒုစရိုက်သမားများနှင့်လည်း တိုက်ခိုက်ဖူးသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိချေ။

မည်သို့ဆိုစေ ...

ယခု သူသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော သိုင်း ပညာကျွမ်းကျင်သောဝံပုလွေနက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေရပြီ ဖြစ်သည်။

၁၇၂ ❖ ကတ္တသိုလ်နေလင်းအောင်

သူသည် ဝံပုလွေနက်အား အနိုင်ယူ တိုက်ခိုက်နိုင်ပါမည်
လော။

ဝံပုလွေနက်၏စားရိပ်သည် ယန်ထိုက်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံးကို လွှမ်းခြုံထား၏။

ယန်ထိုက်ပေ၏ဝဘက်နှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့တွင် ...
ခေးဒဏ်ရာတစ်ချက်စီ ရရှိထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ထန်စနန်းတွင်လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ရရှိထားသည်။
သို့သော် ယန်ထိုက် အားမလျှော့ချေ။

ဆက်လက်၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေ၏။
ဤတိုက်ပွဲတွင် ...

သူ ရှုံးနိမ့်သွား၍ မဖြစ်ပါချေ။
အကယ်၍ ...

ဝံပုလွေနက်သာ သေဆုံးခြင်းမရှိက ...
နောက်ထပ် လူပေါင်းများစွာ သေဆုံးသွားနိုင်သည်

မဟုတ်ပါလော။

သူသည် ဒုစရိုက်မှုများစွာကို ထပ်မံကျူးလွန်ဦးမည်
မဟုတ်ပါလား။

ဝံပုလွေနက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၃

ဝံပုလွေနက်က ယန်ထိုက်ပေ၏လည်ပင်းဆီသို့ ဓားဖြင့်
ခတ်ချလိုက်သည်။

ဓားချက်မှာ အားမာန်အပြည့်ပါပြီး လျင်မြန်လွန်းလှ၏။
ထို့ကြောင့် ...

ယန်ထိုက်အနေဖြင့် ရှောင်တိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။
ယန်ထိုက်ပေ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုတဒ်အချိန်အတွင်းမှာပင် ...
ယန်ထိုက်က ဝံပုလွေနက် မျှော်လင့်မထားသည့် လှုပ်ရှား

မှုကို ပြုလုပ်လိုက်၏။
သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်လိုက်သည်။

ဤသည်မှာ ဝံပုလွေနက်အတွက် ဟာကွက်ထုတ်ဖော်ပေး
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောပြင်ကြီးသည် သူ၏ကြီးစွာသော ဟာကွက်ဖြစ်၏။
ဤသို့ကြီးမားသော ဟာကွက်မျိုးတို့တွေ့လျှင် ရန်ဘက်

သည် ကြီးစွာသတိထားပြီး တိုက်ခိုက်ရမည်ဖြစ်သည်။
ထိပ်သီးသိုင်းမညာရှင်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်လျှင် သေးငယ်သော

ကွက်၊ မသိသာသော ဟာကွက်များသာ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည်။

၁၇၄ ❖ ထက္ကသိုလ်နေးလင်းအောင်

ဟာကွက်ကြီးကြီးမားမား တွေ့လာလျှင် ထိုလူသည် မိမိ
ကို ထောက်ချောက်ဆင်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု သိအပ်၏။

ယခု ဟာကွက်ကြီးကို တွေ့သောအခါ ထန်စန်းသည် ဝမ်း
သာအားရ ခုတ်ချမိသည်။

သို့သော် ယန်ထိုက်က သူ၏စားကို နောက်ပြန် ထိုးသွင်း
လိုက်တော့သည်။

“အား”

“အင့်”

နှစ်ဦးစလုံး ဓားချက်များ အထိခံရသဖြင့် အော်လိုက်ကြ
သည်။

ယန်ထိုက်ကတော့ သေကွင်းကို မထိပေ။

ကျောကိုသာ အစိုက်ခံရသည်။

ထန်စန်းကတော့ ရင်သို့ ဓားအထိုးခံရ၏။

သူကတော့ သေကွင်းကို အထိုးခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ယန်ထိုက်ပေ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် သွေးများဖြင့် နီရဲ
နေသည်။

ဝံပုလွေနတ်ဇိလျှိုဥတ်ချတ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၅

ဝံပုလွေနတ်၏ရင်ဘတ်တွင်လည်း သွေးများ စိုနစ်နေ
သည်။

ဝံပုလွေနတ်က မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ယန်ထိုက်ပေအား
စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူက အေးတိအေးစက် လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မင်းက ကျုပ်ကို ဖမ်းမယ် ဟုတ်လား”

ယန်ထိုက်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို သေရင်တောင် ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ မင်း

ဟာ တရားဥပဒေကို အကြိမ်ကြိမ် ချိုးဖောက်နေတဲ့လူပဲ”

“ကျုပ်က ဒဏ်ရာရသွားပေမယ့် အဖမ်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး

ဗွ”

မေးဂူက မွဲပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

“အဖမ်းမခံလို့ ပြေးလို့ လွှတ်မှာလားကွ”

ဝံပုလွေနတ်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ဝံပုလွေနတ်က သူ့အား စိုက်ကြည့်၏။

“မင်းက ကျုပ်ကို သတ်မလို့လား”

မေးဂူ အံကြိတ်၍ ပြောသည်။

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ငါ့သမီးကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမားပဲ၊
နောက်ပြီး ကျင်းလုံကို သတ်တဲ့ လူသတ်သမား၊ မင်းအပြစ်က သိပ်
ကြီးနေပြီ၊ မင်းကို သတ်သင့်တယ်”

ဝံပုလွေနက်က ပခုံးတစ်ချက် ထွန်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်သေဖို့
အဆင်သင့်ပါပဲဗျာ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ...

သူက ခေါင်းငုံ့ချလိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းပင် ...

လက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

စားပါးကလေး သုံးချောင်းသည် မေးဂူထံသို့ လွင့်ပျံလာ

သည်။

ထိုတဒင်္ဂအချိန်အတွင်းမှာပင် ...

ဝံပုလွေနက်သည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ခုန်
ထွက်သွားလေ၏။

သူသည် ဉာဏ်အလွန်ကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ
သည်။

ဝံပုလွေနက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၇

ထောင့်စေ့အောင် စဉ်းစားတတ်သူ ဖြစ်၏။

သူ လုံးဝရှုံးနိမ့်သွားလျှင် ထွက်ပြေးနိုင်ရန် မြင်းနှစ်ကောင်
ကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

တစ်ကောင် အဆင်မသင့်လျှင် တစ်ကောင်းသုံးရန် ပြင်
ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ...

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ရောက်ရှိ
သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဝါးရုံပင်များကို ကွေ့ပတ်၍ အနောက်
ဖက် လမ်းကြားကလေးအတိုင်း ပြေးလွှားသွားလေ၏။

လမ်းကလေး ဆုံးသွားသည်နှင့် သူမြင်းများထားရာသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။

သူမြင်းများကို တွေ့လျှင် ဤနေရာမှ ဝေးရာကို ထွက်ပြေး
သွားလိုက်ရုံပင်။

သူထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်ရန် အခွင့်အရေး ရရှိခဲ့ပြီ
မဟုတ်ပါလော။

သူက မြင်းများထားရာသို့ ရောက်အောင် အားစိုက်ပြေးနေ
ခြင်း ဖြစ်၏။

၁၇၈ ❖ ထာပုလ္လကုဏ္ဍိယအောင်

ဝံပုလ္လကုဏ္ဍိယမှာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

မြင်းနှစ်ကောင်မှာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကြောင့်

ပင်တည်း။

ဝံပုလ္လကုဏ္ဍိယမှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူက ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ ဝှေ့ယမ်းကြည့်၍ မြင်းနှစ်

ကောင်ကို ရှာဖွေလိုက်၏။

အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ...

မြင်းနှစ်ကောင်၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရပါချေ။

သူနှင့်မနီးမဝေး သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်နေသော အနက်

ရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူကိုတော့ မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် သစ်ပင်အောက်၌ ငြိမ်

သက်စွာ ရပ်နေ၏။

သူသည် မလှုပ်ရှားပေ။

ဝံပုလ္လကုဏ္ဍိယ၏လှုပ်ရှားမှုကိုသာ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

ဝံပုလ္လကုဏ္ဍိယက ငြိမ်သက်စွာ မနေနိုင်ပါချေ။

“သိမ်းငှက်”

ဟု အော်ခေါ်ရင်း ထိုလူအနီးသို့ ပြေးသွားလေတော့သည်။

မှန်ပေသည်။

ထိုလူမှာ ရွှေကျားပျံအာမခံဌာနမှ ရတနာပစ္စည်းများအား

လုယူခဲ့သော သိမ်းငှက်ပင် ဖြစ်၏။

သိမ်းငှက်သည် များစွာ နာကြည်းခဲ့၏။

သူ့ အသက်စွန့်၍ လုယက်ခဲ့သော ရတနာပစ္စည်းများသည်

ကံကြမ္မာ၏လှည့်စားမှုကြောင့် ဝံပုလ္လကုဏ္ဍိယ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိ

သွားခဲ့သည်။

သူသည် ထိုက်သင့်သလောက်သော ရတနာများကိုယူပါ။

သူ့အသက်စွန့် တိုက်ခိုက်လုယက်ခဲ့သော ရတနာများကို

ပြန်ပေးပါဟု တောင်းပန်ခဲ့သော်လည်း ဝံပုလ္လကုဏ္ဍိယသည် အလွန်

လောဘကြီးစွာ ရတနာအားလုံးကို အပိုင်ယူပြီး သူ့အား သတ်ရန်

ကြိုးစားခဲ့၏။

သူသည် သိုင်းပညာ ကွာခြားသဖြင့် အရှုံးပေးထွက်ပြေးခဲ့

ရ၏။

သူ့ရတနာများကို ပြန်ယူရန်နှင့် ဝံပုလ္လကုဏ္ဍိယကို ပြန်လည်

လက်စားချေရန်ကိုမူ လက်လျှော့ထားခြင်း မရှိချေ။

၁၈၀ ❖ ထက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ဝံပုလွေနက်၏ဟာကွက်ပျော့ကွက်များကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဝံပုလွေနက် ဘာတတ်နိုင်တော့သနည်း။

သိမ်းငှက်က သူ့အနီးသို့ ဝံပုလွေနက် ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့သောအခါ ...

သူက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ဒဏ်ရာရနေပြီဗျ။ ကျုပ်ကို ဖမ်းမိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ခင်ဗျားကို မယှဉ်နိုင်ပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား မတိုက်နိုင်ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ...

သစ်ပင်အောက်မှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွား၏။

ဝံပုလွေနက်က ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်သည်။

သိမ်းငှက်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်၏။

သူက ဝံပုလွေနက်အား ပြုံးကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ မြင်းတွေကို ပြန်လိုချင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ဝံပုလွေနက်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ပြီး သူသည် ယခု အချိန်၌ မြင်းများကို တကယ်လိုအပ်နေပါပြီ။

သိမ်းငှက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့မြင်းတွေက ခုချိန်မှာ ရတနာတွေထက် အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာ တကယ်လိုအပ်နေပါပြီ”

ဝံပုလွေနက်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

သိမ်းငှက်က သူ့အားကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ရတနာပစ္စည်းတွေကော ဘယ်မှာလဲ”

သူက ပြန်မေးလိုက်၏။

“မြင်းတွေကော ဘယ်မှာလဲ”

သိမ်းငှက်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မြင်းတွေ ရှိပါတယ်”

သူက ပြုံးလိုက်သည်။

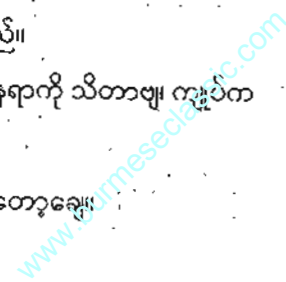
“ရတနာပစ္စည်းတွေလည်း ရှိပါတယ်”

သိမ်းငှက်က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ရတနာတွေကသာ မြင်းရှိတဲ့နေရာကို သိတာဗျ။ ကျုပ်က

ခသိဘူး”

သူက တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ချေ။

၁၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အင်္ကျီအိတ်တွင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။
သူ၏လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ် ရှိနေပြီဖြစ်၏။
သူက အထုပ်လေးကို သိမ်းငှက်ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။
သိမ်းငှက်က လျင်မြန်စွာ ဖမ်းယူကာ ပြောလိုက်သည်။
“မြင်းတွေက ထိုသစ်ပင်တွေရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်

ဗျ”

သူသည် ဒဏ်ရာရနေလျက်မှ ဤမျှအထိ ရယ်မောနေနိုင်
ပေသေးသည်။

သူသည် ရယ်မောပြီး သိမ်းငှက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။
သိမ်းငှက်သည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညိုမည်းလာပြီး မြေပေါ်
သို့ လဲကျသေဆုံးသွား၏။

သူသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“အထုပ်မှာ အဆိပ်တွေရှိနေတာ မင်းမှမသိဘဲကိုး၊ ငါ
ဘာလုပ်လုပ် သေချာမှ လုပ်တတ်တာကွ”

သူသည် ရတနာအထုပ်ကလေးအား ကောက်ယူလိုက်၏။

သူ၏လက်တွင် လက်အိတ်များ စွပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရသည်။

ဝံပုထွေနှုတ်ဇိလျှိုဥတ်ချက် (၃-စာအုပ်) ❖ ၁၈၃

သူသည် အထုပ်ကလေးအား ကောက်ယူပြီးသည်နှင့် မြင်း
များရှိနေသော တောအုပ်ကလေးထဲသို့ ပြေးလွှားသွား၏။
သိမ်းငှက်သည် သူ့ကဲ့သို့ပင် ညစ်ပတ်မည်လော။
သူသည် မြင်းနှစ်ကောင်အား အမှန်တကယ်ပင် တွေ့မြင်
လိုက်ရပါလေ၏။

***

အခန်း (၂၃)

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဝံပုလွေ့နက်၏မြင်းနှစ်ကောင် ရှိနေ၏။

သို့သော် မြင်းများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူ၏ခန္ဓာ ကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွားသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်မှာ ပြေးလွှားခြင်း မပြုနိုင်ကြတော့ချေ။

အကြောင်းကား ...

သေဆုံးပြီးသော မြင်းများသည် ပြေးလွှားခြင်းမပြုနိုင် ကြတော့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

မြင်းသေနှစ်ကောင်အနီး၌ သိမ်းငှက်အသေတစ်ကောင်ကို ပါ တွေ့လိုက်ရ၏။

သိမ်းငှက်သည် လွယ်လွယ်နှင့် အလိမ်ခံမည့်သူ မဟုတ် ချေ။

ဝံပုလွေ့နက်သည် လွန်စွာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည်ကို သူ သိရှိပြီးဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ခု ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသည်ဆိုလျှင် သူက သည်း တစ်စုံတစ်ခု တုံ့ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။

သူသည် ...

ဝံပုလွေ့နက်အတွက် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ကတိအတိုင်း ပေး ခဲ့သည်။

ထိုမြင်းများမှာ မြင်းသေများသာ ဖြစ်၏။

ဝံပုလွေ့နက်က အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ...

ထွက်ပြေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရန်သာ ရှိတော့၏။

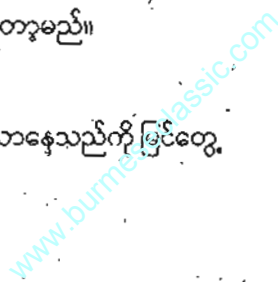
မေးဂူနှင့်ချန်စွန်တို့ လိုက်လာကြတော့မည်။

ထိုစဉ် ...

အဝေးမှ လူနှစ်ယောက် ပြေးလွှားလာနေသည်ကို မြင်တွေ့

သိက်ရသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ...

၁၈၆ ❖ စာအုပ်လေးလေးအောင်

မေးဂူနှင့်ယန်ထိုက်တို့မှလွဲ၍ မည်သူများ ဖြစ်နိုင်ပါမည် နည်း။

ထင်ချူ ...။

ထင်ချူသည် မြင်းကို ခုန်းစိုင်းမောင်းနှင်နေ၏။

သူ၏စိတ်အလျဉ်သည် ...

သူစီးနင်းလာသော မြင်းထက်ပင် ပို၍လျင်မြန်နေသည်။

သူသည် ...

ပျောက်ဆုံးသွားသော ရတနာများအား ကူမင်းမြို့တွင်

ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေခဲ့၏။

အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ...

ရတနာပစ္စည်းများသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား

ပါသနည်း။

ဝံ့ထွေထွေထင်ထင်ဖြတ်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ရတနာများ လုယက်ခံပြီးမှ ...

မြို့ပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသူမှာ မေးဂူ၏လူနှစ်ယောက်

သာရှိ၏။

မေးဂူ၏သတင်းအချို့ကိုမူ ကူမင်းမြို့၏အရက်ဆိုင်တစ် ဆိုင်မှတစ်ဆင့် ကြားသိခဲ့ရသည်။

ကြားသိခဲ့ရသော သတင်းအရ ...

မေးဂူသည် မိစ္ဆာသုံးဖော်ကို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူသွားသည်

ဟု သိခဲ့ရလေ၏။

သူတို့လူစုကလည်း မိစ္ဆာသုံးဖော်၏အခေါင်းများကို တွေ့ခဲ့ ရသည်။

သို့သော် ခေါင်းနှစ်လုံးကိုသာ ရှာခဲ့ပြီး ခေါင်းနှစ်လုံးကို မရှာ ခဲ့ပေ။ သူတို့သည် အောက်မှခေါင်းနှစ်လုံး ရှာဖွေရမည်။ ဤသည်မှာ သူတို့၏အမှားပင် ဖြစ်သည်။

ထင်ချူမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ ချမ်းမြကျေးရွာသို့ လိုက်ရပါ တော့သည်။

ဝံပုလွေ့နက်၏ရင်ဝ ဓားဒဏ်ရာမှ ...

သွေးများသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်းကျရောက်နေ

၏။

မိမိအသက်ကို သေဆုံးသွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားသူနှင့် တိုက်
ခိုက်ရန်မှာ မလွယ်ကူကြောင်း ကောင်းစွာနားလည်ထားသည်
မဟုတ်ပါလား။

သူသည် တိုက်ပွဲများစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုတိုက်ပွဲများတွင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး တိုက်ခိုက်သူများ
နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

သူတို့သည် မရှုံးလိုသောကြောင့် သူတို့ကို အနိုင်ယူရန်
ဟာကွက်များကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

အသေခံပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်သူများ တိုက်ရန်မှာ လွန်
စွာခက်ခဲပင်ပန်းလှသည်။

မေးဂူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“မင်းကသာ မေးဝေကို မသတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါကလည်း

မင်းကိုသတ်ဖို့ စိတ်ကူးမိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို အကောင်းထင်ထား
တဲ့ ငါက မင်းကို ခွင့်လွှတ်ဦးမှာပါပဲ”

ဝံပုလွေ့နက်က ပြုံးလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို မသတ်ရက်ပါ
ဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုလန်ပြီး သေဆုံးသွားအောင် လုပ်ခဲ့တာပါ”

မေးဂူက နှုတ်ခမ်းကိုခွဲလိုက်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... မင်း သူ့ကိုသတ်လိုက်တာပဲ၊ မဟုတ်
လား”

ဝံပုလွေ့နက်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူက လက်ထဲမှဓားဖြင့် မေးဂူအား စတင်၍ တိုက်ခိုက်
လိုက်၏။

ဝံပုလွေ့နက်သည် ...

ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အားမာန်လျော့နည်းနေ၏။

မေးဂူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကို မိုးနတ်မင်းတောင် မကယ်နိုင်တော့

ဘူး”

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မေးဝူနှင့် ဝံပုလွေနက်တို့၏တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လာတော့

သည်။

ယန်ထိုက်သည် ...

ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရထားသဖြင့် မေးဝူကို ဝင်ကူရန် မဖြစ်

နိုင်တော့ချေ။

သူ့ကူနိုင်လျှင်လည်း ကူလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

သူသည် သိုင်းလောကသားမဟုတ်သော်လည်း သိုင်းလော

က၏ ဓလေ့ထုံးစံကိုကား အလေးထားသည်။

နံဘေးမှသာ တိုက်ပွဲအား ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။

မေးဝူက ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေ၏။

မေးဝူမှာ ဒဏ်ရာမရချေ။

ဝံပုလွေနက်မှာသာ ဒဏ်ရာရထားသည်။

ဝံပုလွေနက်သည် အံကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ ပြန်လည်

တိုက်ခိုက်နေတော့သည်။

သိုင်းကွက်ပေါင်း (၃၀) ကျော်လာသည်အထိ ...

မည်သူမျှ အသာစီး မရနိုင်သေးပါချေ။

ဝံပုလွေနက်၏သိုင်းပညာမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်

အောင် အဆင့်အတန်း မြင့်နေသည်။

သူ၏ဓားချက်များသည် ...

တုတ်စထက်တစ်စ အားမာန်လျော့ပါးလာသည်ဟု မေးဝူ

သိရှိလိုက်၏။

အံကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ယား”

သူသည် ငြာသံပေး၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်

သည်။

သူက သူ၏အကျော်ကြားဆုံးသော ပန်းကြွေလေပြင်းတိုက်

တွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ယန်ထိုက် ရိပ်မိလိုက်၏။

ထိုသိုင်းကွက်မှာ အလွန်ပြင်းထန်သည်။

သူသည် မိစ္ဆာသုံးဖော်ကို ထိုသိုင်းကွက်ဖြင့်ပင် တိုက်ခိုက်

ခဲ့၏။

ယင်းအခိုက် အဝေးမှ မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ

၏။

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

ဝံပုလွေနက်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

မည်သူများနည်း။

သူ့ကို ကူညီမည့်လူများတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဒုက္ခပေးမည့်လူများသာ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ နှေးကွေးသွား၏။

ထိုတခက်အချိန်အတွင်းမှာပင် ...

မေးဝူ၏စားက သူ၏ရင်ဝသို့ ထိုးသွင်းမိလိုက်လေ၏။

“အား”

စူးရှသော အော်သံနှင့်အတူ ...

ဝံပုလွေနက်မှာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။

သူသည် ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ဖြင့် အသက်ထွက်သွား၏။

မေးဝူသည်လည်း အရေးယူခြင်း ခံရတော့မည်။

သူ့အား မည်သူမှ အသက်ရှင်အောင် လုပ်မပေးနိုင်တော့

ချေ။

သူလည်း သူများကို လိမ်လည်ပြီး အသက်ရှင်သန်လာ

အောင် လုပ်ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ဝံပုလွေနက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ယခု လူကိုတော့ မည်သူကမျှ အသက်ရှင်သန်အောင် ဖြေ
လုပ်ပေးမည်ဟု လိမ်လည်၍ပင် မပြောကြတော့ချေ။

ဝံပုလွေနက်၏ဘဝသည် နိဂုံးချုပ်သွားလေသည်။

မေးဝူ၏နဖူးပေါ်တွင် ...

ရွေးများ စီးဆင်းကျနေ၏။

ဝံပုလွေနက်အား အနိုင်ရလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော

တိစ္ဆာရုပ်များ ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။

မေးဝူ၏ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုသည်

မည်သည့်အခါမျှ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ယန်ထိုက်၏မျက်လုံးများတွင် ထူးဆန်းသော အရိပ်အ

ယောင်တချို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

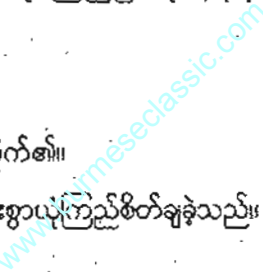
သူသည် ဝံပုလွေ၏အလောင်းကို ကြည့်၍ ထိုနေရာမှ

ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ယန်ထိုက်သည် ...

သူ၏ခံစားချက်ကို နားလည်လိုက်၏။

မေးဝူသည် ထန်စန်းအပေါ် များစွာယုံကြည်စိတ်ချခဲ့သည်။

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

အားကိုးအားထားရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်ခဲ့၏။

သူ့အားကိုးယုံကြည်ခဲ့ရသူက မိမိ၏သမီးအား သတ်ဖြတ်သွားခဲ့သောအခါ ...

သူ့ကို ယန့်ထိုက် လွန်စွာ ကရုဏာသက်မိသည်။

မေးဂူသည် တစ္ဆေထိုးစိတ်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ယင်းကြောင့် ...

ထန်စန်းနှင့်မေးဝေတို့၏မေတ္တာပါသော အိမ်ထောင်ရေးကို ဖန်တီးခဲ့သည်။

မေတ္တာမပါသော အိမ်ထောင်ရေးသည် ပျက်စီးခဲ့ရသည်။

ထန်စန်းသည် သူ၏အားတိုးယုံကြည်မှုကို အလွှဲသုံးစား ပြုလုပ်သွားသောအခါ သူ၏စိတ်နှလုံးမှာ ကွဲပြားပျက်ပြုန်းခဲ့ရ၏။

လူသည် အကျင့်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဝံပုလွေနတ်၏ကျိပ်စက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၅

ဒုစရိုက်သမား လူဆိုးများသည်လည်း သူတို့၏အကျင့်ဆိုးကြောင့် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံများက သံလွန်စရာသွားပြီး သူတို့အား ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

လူကောင်းသည်လည်း သူတို့၏အကျင့်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၏။

ယခု မေးဂူကို ကြည့်ပါတော့။

သူ၏တစ်ဇွတ်ထိုးအကျင့်ဖြင့် သူ့သမီးလေး မေးဟုန်၏ အိမ်ထောင်ကြင်ဖက်ကို ရွေးချယ်ပေးပြန်သည်။

ယခု ရွေးချယ်ပေးခဲ့သော ကြင်ဖော်မှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ယန့်ထိုက်ပေမှလွဲ၍ မည်သူဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

သို့သော် ယန့်ထိုက်သည် ထန်စန်းကဲ့သို့ လူဆိုးမဟုတ်ပါ။ စိတ်ထားကောင်းသူ၊ တာဝန်သိသူ လူငယ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ့အား စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ယန့်ထိုက်သည် ဝံပုလွေနတ်ကို လိုက်၍စုံစမ်းရင်း ချမ်းမြေ့ကျေးရွာ၌ မေးဟုန်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

မေးမြန်းစုံစမ်းရင်း အကြိမ်ကြိမ် ထိလျှောက်ကြိုက်ခဲ့သည်။

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူတို့သည် မျက်စိနန်းချင်း စကားပြောခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သာယာသော အိမ်ထောင်ရေးကို

ထူထောင်နိုင်မည်မှာ မုချမလွဲ သေချာလှပေတော့သည်။

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်